

အောင်သာကျော် ကျင့်ရတဖြင့် ကံပွင့်စေမည့်အံ့ပွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ဝနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
အောင်သာကျော်သည် စာရေးသက်ဝါရင့်နေပြီဖြစ်ခြင်း။
သုတရသနိုင်နင်းခြင်းတို့ကြောင့်
စာဖတ်သူကိုယခုကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်သည်။
ဆရာတော်ဦးဝေနေ(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

ဆရာတော် ၁၃ ပါးအကြောင်းကို
ပြောပြခြင်းမှာ သရုပ်ဖော်ထားသည်ဖြစ်၍
ယင်းဆရာတော်များသည်
အောင်သာကျော်၏ စာအုပ်ထဲ၌
ဝင်းလက်တောက်ပ ရုပ်လုံးကြွနေကြသည်။
ပါရဂူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများအကြောင်းကို
လေ့လာဖတ်ရှုမိပြီဆိုပါက လောကီအကျိုးစီးပွား။
လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားတိုးတက်နိုင်ရန်နည်းလမ်းများ
ထင်မြင်ပေါ်ထွန်းလာမိကြမည်ဟု တွေးမြင်ယူဆမိကာ
ပြုစုတင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အောင်သာကျော်

**ကျင့်စရတဖြင့်
ကံပွင့်စေမည့်
အံ့ဖွယ်ထူးခြား
ဆရာတော်ကြီးများ**

အောင်သာကျော်

MPP

MPP

အောင်သာကျော် ကျင့်စရာဖြင့် ကံပွင့်စေမည့်အံ့ပွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

ကျင့်စရာဖြင့်
ကံပွင့်စေမည့်
အံ့ပွယ်ထူးခြား
ဆရာတော်ကြီးများ

အောင်သာကျော်

ကျင့်စရာတဖြင့်
ကံပွင့်စေမည့်
အံ့ဖွယ်ထူးခြား
ဆရာတော်ကြီးများ

အောင်သာကျော်

ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ
 ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ဝနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
 အောင်သာကျော်သည် စာရေးသက်ဝါရင့်နေပြီဖြစ်ခြင်း။
 သုတရသနိုင်နင်းခြင်းတို့ကြောင့်
 စာဖတ်သူကိုယခုကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်သည်။
ဆရာတော်ဦးဝေန(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

ဆရာတော် ၁၃ ပါးအကြောင်းကို
 ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဖော်ထားသည်ဖြစ်၍
 ယင်းဆရာတော်များသည်
 အောင်သာကျော်၏ စာအုပ်ထဲ၌
 ဝင်းလက်တောက်ပ ရုပ်လုံးကြွနေကြသည်။
ပါရဂူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများအကြောင်းကို
 လေ့လာဖတ်ရှုမိပြီဆိုပါက လောကီအကျိုးစီးပွား၊
 လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားတိုးတက်နိုင်ရန်နည်းလမ်းများ
 ထင်မြင်ပေါ်ထွန်းလာမိကြမည်ဟု တွေးမြင်ယူဆမိကာ
 ပြုစုတင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အောင်သာကျော်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက်(၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံ့မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသောအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစည်ချက်(၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လှူမှုရေးဦးစည်ချက်(၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရားဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

ဖျက်နှင်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၂၀၂၉၉၀၆၀၉

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၂၀၁၀၃၀၂၀၉

ဖျက်နှင်

ခြင်းခွင့်

ကွန်ပျူတာ

မရှိလာ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမျိုးဆင့် (မြ - ၀၃၉၅၁) ရှင်မတောင်စာပေ

အမှတ် ၂၉၆၊ ၁၊ အမေရိကန်အရှေ့ ၇ လမ်း၊ သာကော့၊ ရန်ကင်း

အားနှင့်အတွင်းပိုင်း

အိမ်သင်သင်(မြ-၀၇၅၇၇)ရွှေမြို့တော်ပုံနှိပ်ထုပ်ထွင်း

အမှတ် ၁၃၈၊ ၃၄လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မြို့နယ်

မိုးပမာပေ

အုပ်ချုပ်

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်စာလောက် အညွှန်း (CIP)

၉၂၂

အောင်သာကျော်

ကျင့်စရုကဖြင့်ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ/
အောင်သာကျော် ။ - ရန်ကင်း၊ ရှင်မတောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၇၂စာ၊ ၁၈ စင်တီ။

(၁) ကျင့်စရုကဖြင့်ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စာအုပ်လင့်ပေါင်းစုံ

ကျင့်စရုဏ်ဖြင့် ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

အောင်သာကျော်

ကျော်နိုင်ခန့် စီစဉ်သည်

မိုးယုစာပေ

အမှတ်(၅၇၇)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ဗိုလ်ချိန်ယုန်ကြီး (ဂ)ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာ

ဖုန်း - ၀၁ ၆၁၁၇၇၇ ၀၉ ၅၁ ၆၅၄၈၀

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

ဆရာတော်ဦးဇေန	က
(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)၏ အမှာစကား	
ဆရာကြီးပါရဂူ၏ အမှာစကား	၅
စာရေးသူ၏ အမှာစကား	ပ
ကေရိနိမိကျောင်းဆရာတော် ဦးကေသာရထံ	၁
သစ္စာပန်ခဲပါလျှင်	
ကေရိနိမိ အောင်မြေမှ ဆရာတော်ဦးကေသာရ	၁၃
စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဦးကဝိ	၃၃
သို့မဟုတ်	
အညာမြေအောင်မြေမဟာမှာ	
တည်သည့် သံသရာအေးစေတီတော်	
စမ်းကျဆရာတော်ကြီး၏	၅၃
လျောင်းစက်ရာအောင်မြေ	
အဘရာကျော်ဆရာတော်ဦးသဒ္ဓမ္မဒေဝကိတ္တိ	၆၇
အောင်ဓာတ်ကိန်းရာ အောင်မြေမဟာ	
ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန်	၈၃
ဦးဝိဇ္ဇာဓရ အောင်ဓာတ်ကိန်းရာ ပေါက်စေတီ	

ထပ်တင်ကာ အောင်မြေကုန်းတော်မဟာမှာ	၉၉
လျောင်းစက်နေသည့် ဦးသာဂရ	
အောင်မြေမှန်ရာ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး၏	၁၀၉
ဆေးရိုးချောင်	
ကြာဖြူကန်အောင်မြေစခန်းမှာ	၁၂၉
လိုရာဆု ပန်ဆင်စေဖို့ရာ	
ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုသလ၏	၁၄၁
ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ	
စိတ္တသုခသာသနာ့နယ်မြေ	
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဆေးဝင်္ဂပါ	၁၅၅
ဆရာတော်ကြီး ရုပ်အလောင်းလျောင်း	
စက်ရာအောင်မြေ	
အောင်ဓာတ်များ တည်ရှိရာ	၁၆၅
ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီ	
အောင်မြေမှန်ရာ မိဂဒါဝုန်မှာ	၁၈၁
အရှင်သုမနာစာရရုပ်ခန္ဓာ	
လျောင်းစက်လျက်ပါ	
မဟာထေရ်မြတ်ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ	၁၉၉
ရွှေစာရံစေတီအပါးမှာ	

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဆရာတော်ဦးဝေန
မေတ္တာရင်(ရွှေပြည်သာ) ၈

အပ္ပမာဒ

“ဆရာတော် အလုပ်များမှန်းတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပူကပ်ရဦးမှာပဲ” ဟုပြောပြီး အောင်သာကျော်သည် သူ့ စာမူတစ်မူကို စာရေးသူလက်ထဲထိုးထည့်ပြီး အမှာစာရေးခိုင်းပါတော့သည်။

စာအုပ်နာမည်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ “ကျင့်စရဏဖြင့် ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ” ဟု တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ဝနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အောင်သာကျော်သည် စာရေးသက် ဝါရင့်နေပြီဖြစ်ခြင်း၊ သုတရသနိုင်နင်းခြင်း တို့ကြောင့် စာဖတ်သူကို ယခုကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်၍ စင်တော်က အကောက်ခံရပြီ ဖြစ်သဖြင့် အချို့ပေါ် သကာလောင်းစရာ မလို

တော့ပါ။ ကိုယ်တိုင်သာ အမြန်ဖတ်ပါတော့ဟု ညွှန်းလို ပါသည်။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်။

ဤသို့သော အချိန်တိုလေးများအား ပေါင်း စည်းထားခြင်းကိုပင် အသက်ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ အချိန် သည်အသက်၊ အသက်သည်အချိန်။ အချိန်ကို တန်ဖိုး ထားသူသည် အသက်ကို တန်ဖိုးထားရမည်။ အသက် ကို တန်ဖိုးထားလျှင် အချိန်မှန်သမျှထဲမှ ကုသိုလ်၊ပညာ၊ ဥစ္စာ ဤသုံးမျိုးအနက်တစ်မျိုးမျိုးကိုအမြဲတမ်းရအောင် ယူရမည်။ ထိုသုံးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးကိုမှ မရလျှင် အချိန်ကို ဖြုန်းရာရောက်သည်။ အချိန်ကို ဖြုန်းသူသည် မိမိလူ့ဘဝ၌ နေရမည့်အသက်ကို ဖြုန်းခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

ဤဒဿနကို တွေးမိသောအချိန်မှစ၍ မိမိအ တွက်သာမက စာဖတ်သူများအတွက်ပါ အလဟဿအ ချိန်မကုန်အောင် အထူးဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ရေးလိုက် သောစာလုံးတိုင်း မှန်ကန်၊ အကျိုးရှိ၊ စိတ်ဝင်စား ဟူ သော အချက်များနှင့်ညီအောင် မနေမနားကြိုးစားခဲ့ သည်။

ဤအမှာစာတွင်လည်း အောင်သာကျော်တင်ပြ သည့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့် ပတ်သက်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား စာစုတော်ကြီးများ

သော စူးစူးရှရှမြင်မိထားသည့် ဒဿနတစ်ခုကို တင် ပြချင်ပါသည်။

ဘုရားက ရိုက်တာလား။

အကုသိုလ်က ရိုက်တာလား။

ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကလိမ်ကကျစ် လုပ်သူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားလျှင် အဲဒါ ဘုရား ရိုက်တာဟု အများအားဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။ အမှန် အားဖြင့် ဘုရားက ရိုက်ခြင်းမဟုတ်။ အကုသိုလ်ကသာ ရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိအပေါ်တွင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သေကြောင်းကြံခဲ့သော အရှင်ဒေဝဒတ်အပေါ်ပင် ခွင့် လွှတ်သည်ခံတော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားသည် တစ် ကြိမ်တစ်ခါ ပြစ်မှားမိသူများအား အဘယ်မှာခွင့်မလွတ် သည်းမခံဘဲ နေပါမည်နည်း။

အရှင်ဒေဝဒတ် မြေမျိုခြင်းသည် ဘုရားကရိုက် ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်အပေါ် ပြစ်မှားမိသော အ ကုသိုလ်စေတနာက ရိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပြည်တော် ပြန်ဟု အမည်ရသော ဇလွန်မြို့မှ ကြေးဆင်းတုကြီးကို အင်္ဂလိပ်တို့က ကျည်ဆံလုပ်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် အိန္ဒိယသို့ သယ်ယူသွားခဲ့သည်။

ထိုဆင်းတုတော်ကြီးကို အရည်ကျိုရန်အတွက်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ထုရိုက်ကြ၊ အရည်ကျိုကြသောသူများ သွေးအန်၍ သေကြသည်။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကား ဘာမျှ အရာမယွင်း။ နောက်ဆုံးတွင် အဲလ်လီဇဘက်ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာစွဲကပ်ရာ ကုသလို့မရတော့ပေ။

တစ်ညတွင် ကြေးဆင်းတုကြီးကို မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပို့မှု ရောဂါပျောက်မည်ဟု အိပ်မက်ပေးသောကြောင့် ဘုရင်မကြီးသည် အဆောတလျှင် ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဘုရင်မကြီး၏ ခေါင်းကိုက်ရောဂါမှာ ပျောက်ကင်းသွားသည်။ ဤဖြစ်ရပ်တွင် လည်း ကုလားများ သွေးအန်သေခြင်း၊ ဘုရင်မကြီး ခေါင်းကိုက်ခြင်းတို့သည် ဘုရားက ရိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ရုပ်ပွားတော်ကို ဖျက်ဆီးသော၊ ဖျက်ဆီးခိုင်းသော အကုသိုလ်ကသာ ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားက မ,တာလား၊

ကုသိုလ်က မ,တာလား

ဘုရားရုပ်ပွား၊ သံဃာတော် တစ်ပါးပါး၏ ပုံတူသို့မဟုတ် ဓာတ်ပုံများကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် လှူဒါန်း၍ ကောင်းကျိုးများ ခံစားရလျှင် ဘုရားမတာဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အမှန်မှာ ဘုရားရုပ်ပွား၊ ပုံတူက မ,ခြင်းမဟုတ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုလှူဒါန်းသော ကုသိုလ်က မ,ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဤခေတ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အတွေးအမြင်များ အားနည်းကြသောကြောင့် ဘုရားချင်းတူပါလျက် ရုပ်ပွားစေတီများပင် မျက်နှာလိုက်ခံနေကြရသည်။ ဤရုပ်ပွားကို ရွှေချမှ ကောင်းကျိုးများများရမည်။ တခြားရုပ်ပွားကို ရွှေချလို့ ကောင်းကျိုးများများ မရနိုင်ဟု ဒါနကိုပင် ဈေးတွက်တွက်ပြီး လှူကြသဖြင့်၊ ရွှေချကြသဖြင့် တချို့သော တန်ခိုးကြီး ရုပ်ပွားများမှာ ဘုရားပုံပေါက်ပြီး ရွှေဘောလုံးကြီးလို ဖြစ်နေသည်ကိုပင် တွေ့ရဖူးသည်။

ဘာသာခြား၊ နိုင်ငံခြားသားများ တွေ့သွားပါက “မင်းတို့မြန်မာတွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားဟာ အခုလို လုံးလုံးကြီးလား”ဟု မေးလျှင် အဖြေရခက်ကြပါလိမ့်မည်။ သတိပြုကြပါကုန်။

တချို့က သဒ္ဓါတွေလွန်ပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတွင် မင်းအသုံးအဆောင် မကိုဋ်စလွယ်တွေ ဆင်ကြသည်။ ဆွဲကြိုး ဆွဲပေးကြသည်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရသည့်အတွက်သာ ဘုရားရှင်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်ကား ရဟန်းတစ်ပါးပင်။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတ်ပါဠိတော်များတွင် သမဏော ဂေါတမောဟု ပါနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါးသာဖြစ်သော ဘုရားရှင်အား ရဟန်းအသုံးအဆောင် သပိတ်၊ သင်္ကန်းမှတစ်ပါး အခြားသော လူ့အသုံးအဆောင်များကို ဆင်မပေး

သင့်ပေ။ ထို့ကြောင့် အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက ဦးပိန်တံတားအဆုံးတွင်ရှိသော
ကျောက်တော်ကြီးဘုရားမှ မကိုဋ်စလွယ်များကို ဖြုတ်
ပစ်ခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်စ ဘာသာခြားများက “မင်းတို့
ဘုရားက ကိလေသာအားလုံး ပယ်ပြီးပြီလို့သာ ပြော
တယ်။ မင်းမြောက်တန်ဆာတွေ၊ ရွှေငွေပတ္တမြားတွေ
ကို သုံးစွဲတုန်းလား”ဟု မေးခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြေကြမည်
နည်း။

တာဝတိံသာက ဒေါ်ကုလားမ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ခန့်က ပဲခူးတိုင်း၊ ဖြူး
မြို့နယ်၊ ဝဲကြီးအောက်ခုံရွာဆရာတော်ဦးဇာဂရသည်
ရောဂါကြောင့် နာရီအတော်ကြာ သတိလစ်သွားခဲ့
သည်။ ထိုသို့ သတိလစ်ချိန်အတွင်း နတ်ပြည်အာရုံ
များသည် စိတ်တွင်ထင်လာသည်။ ဝိမာန်များ၊ ပဒေသာ
ပင်များ၊ နတ်သား နတ်သမီးများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း
ကြီးမားလှသည့် ရွှေဝိမာန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ပိုင်ရှင်နတ်သား၊ နတ်သမီးမရှိ၊ အ
ခြွေအရံများသာ ရှိသည်။ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ပိုင်
ရှင်မှာမသေသေး။ ရောက်လာလျှင် နေရအောင် ကြို

အံ့ဩထူးခြူး ဆရာတော်ကြီးများ

တင်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝိမာန်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဝိမာန်ရှင်၏လိပ်စာကို မေးကြည့်ရာ နတ်သမီးများက ပြောပြကြသည်။

ဆရာတော်သည် သတိရလာသောအခါ မှတ်မိသောလိပ်စာကို ချရေးလိုက်ရာ

ဒေါ်ကုလားမ

စမ်းမြိုင်ရပ်ကွက်၊

ဖြူးမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း ဟုဖြစ်လာ၏။ သွားစုံစမ်းကြည့်သောအခါ ဒေါ်ကုလားမကို တွေ့ရလေ၏။ အဘယ်ကုသိုလ်များ ပြုထားပါသနည်းဟု မေးသောအခါ အိမ်တွင်ပင့်ထားသော ဉာဏ်တော် ဖလက်မခန့်ရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်း နေ့စဉ်ကပ်လှူခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

ဤကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဗာရာဏသီပြည်မှ နန္ဒိယသူကြွယ်သည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအတွက် လေးထပ်ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လှူ၏။ ကျောင်းရေစက်ချပွဲအပြီးမှာပင် တာဝတိံသာနတ်ဘုံတွင် ရတနာဝိမာန်ကြီး ကြိုတင်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဤဖြစ်ရပ်နှစ်ခုနှင့် ဒေါ်ကုလားမအတွက် ဝိမာန်ကြီးကို ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်က ပေါက်ပေးခြင်းမဟုတ်

အံ့ဖွယ်သူခြား သရတော်ကြီးများ

သလို နန္ဒိယသူကြွယ်အတွက် ဝိမာန်ကြီးကိုလည်း သက်
တော်ထင်ရှားဘုရားရှင်က ပေါက်ပေးခြင်းမဟုတ်ပေ။
အဟုတ်အမှန်ကား ဘုရားရှင်အပေါ်၊ ရုပ်ပွားတော်
အပေါ် ကြည်ညိုလှူဒါန်းသော သဒ္ဓါနှင့် ကုသိုလ်
စေတနာတို့က ပေါက်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တိဋ္ဌန္တေ နိဗ္ဗုတေစာပိ၊
သမေစိတ္တံ သမံဖလံ။
စေတောပဏိဓိ ဟေတူဟိ၊
သတ္တာဂစ္ဆန္တိ သုဂတိ။

(ဝိမာနဝတ္ထုပါဠိတော်)

သက်တော်ထင်ရှားဘုရား၌လည်းကောင်း၊ ပရိ
နိဗ္ဗာန်ကြွသွားသော ဘုရားရှင်တို့အား ရည်မှန်း၍ ထု
လုပ်ထားသော ရုပ်ပွား၊ စေတီတော်တို့၌လည်း စိတ်
ထားညီမျှစွာထား၍ ကြည်ညိုပူဇော်နိုင်လျှင် အကျိုးပေး
ညီမျှသည်။ သတ္တဝါတို့သည် ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါစိတ်
ကြောင့် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝသို့ ရောက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

ပါရဂူ၏ အမှာစကား

ကျွန်တော်၏“မြန်မာစာပေ”စာအုပ်၌ မြန်မာ စာပေအင်္ဂါရပ် အမျိုးမျိုးထဲက “ထေရကထာ”နှင့် စပ် လျဉ်း၍ ဤသို့စကားစပ်ထားသည်။

မြန်မာအတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ၌ အကြွယ်ဝဆုံးနှင့်အ များဆုံး အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ထေရုပ္ပတ္တိဖြစ်သည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အရုဏ်ဦးကစပြီး ယခုခေတ်အထိ အများဆုံးရေးသား သော အတ္ထုပ္ပတ္တိအမျိုးအစားမှာ ထေရုပ္ပတ္တိဖြစ်သည်။

အတ္ထုပ္ပတ္တိရိုးရိုးကို “ပရကထာ”ဟု အမည်ပေး ထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို “အတ္တကထာ”ဟုအမည်ပေးထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ “ထေရုပ္ပတ္တိ”ကို “ထေရကထာ”ဟု အမည်ပေးလိုသည်။ “ထေရုပ္ပတ္တိ”နှင့်“ထေရကထာ”သည် သဘောအဓိပ္ပာယ် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ “ထေရုပ္ပတ္တိ”က အမည်ဟောင်း ဖြစ်ပြီး “ထေရကထာ”က မိမိပေးသော အမည်သစ်ဖြစ် သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဘုန်းတော်ကြီးလောက၌ ထေရက ထာအရေးခံဆရာတော် သံဃာတော်နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ သည်။ ပထမအမျိုးအစားမှာ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနှင့် ပတ် သက်ပြီး နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသော ဆရာ တော်များဖြစ်ပြီး ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ ဣဒ္ဓိပိဒ်တန် ခိုးရှင်အဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလူသိများသော ဆရာ တော်များဖြစ်သည်။

ပထမအမျိုးအစားဆရာတော်များ၏အကြောင်း ကိုမူ ကျွန်တော်၏ “ထေရကထာ”၌ ရေးသားဖော်ပြ ထားသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ ရပ်သိ၊ ရွာသိ၊ တိုင်း သိ၊ ပြည်သိ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပိဒ်ရှင် ဆရာတော်များလည်း ရှိသေးသည်။

၁၉၉၈ခုနှစ်လောက်က မော်လမြိုင်ခရီး စကြာ ဖြန့်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ခရီးအကြောင်း ရေးသောအခါ မုဒုံအကြောင်းပါလာသည်။ မုဒုံအကြောင်းရေးသောအ ခါ မုဒုံနှင့်ဆက်စပ်နေသော ဆရာတော်တစ်ပါးအ ကြောင်း ပါလာသည်။

မုဒုံမြို့နယ်အတွင်း ဝင်ရောက်လာသောအခါ မုဒုံမြို့နယ်၏ နာမည်ကြီးနေရာဌာနတစ်ခုဖြစ်သော ဂုံး ဂုံးကျတောရကို ဖြတ်သွားရသည်။ ဂုံးဂုံးကျတောရ တွင် ကုန်းတွင်းပိုင်းမှ ရေအဟုန်ပြင်းစွာ အဆက်မပြတ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စီးကျနေသောကြောင့် “ဂျိုးဂျိုးကျစမ်း” ဟု အမည်တွင်သော စမ်းတစ်စမ်းရှိသည်။ ယင်းစမ်းကို အမှီပြု၍ ဆောက်လုပ်ထားသော တောရကျောင်းကို ဂျိုးဂျိုးကျ တောရကျောင်းဟု ခေါ်သည်။ ယင်းကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်သည် ပျံလွန်တော်မူသွားသောအခါ ရုပ်ကလာပ် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရုံထားသောသင်္ကန်းသာ ပုံစံမပျက် ပက်လက်ကျိန်းစက်နေဘိသကဲ့သို့ ကျန်ရှိနေသည်။

မိမိသိသော အခြားသိဒ္ဓိရှင် ဆရာတော်တစ်ပါး ရှိသည်။

ယင်းဆရာတော်မှာ ယခုထက်တိုင် သက်တော် ထင်ရှားရှိနေသော ဂန္ဓာရီထွက်ရပ်ပေါက် ကျမ်းပြုဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအရှင်ဦးညာဏောဒယဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် တစ်နေရာတည်း၌ နှစ်ကြာကြာ သီတင်းသုံးပေ။ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေသည်။ ပုသိမ်ခရိုင်၌ နှစ်အတန်ကြာနေထိုင်ပြီးနောက် ဒေါက်တာမီနို၊ အက်စ်ဖိုက်၊ တိုက်ကြီးကုန်း၊ (ရေနံသာအရရှိရိပ်သာ)၊ အမှတ်(၁) ရေနံချက်စက်ရုံ၊ သံလျင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးသည်။ ယင်းနေရာ၌ ဆရာတော်၏ သက်တော်(၇၈)နှစ်မြောက် မွေးနေ့အလှူတော်မင်္ဂလာ ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ သံလျင်မြို့မှတစ်ဖန်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ပင့်ဖိတ်ချက်အရ မင်္ဂလာ
ဒုံစစ်ဆေးရုံကြွပြီး ဆေးရုံအခန်းကြီးတစ်ခန်းတွင် သီ
တင်းသုံးသည်။ ထိုနေရာမှတစ်ဖန် ဘုရင့်နောင်ကြွပြီး
သီတင်းသုံးသည်။ ယခု ဘုရင့်နောင်၌ သီတင်းသုံးနေ
ဆဲဖြစ်သည်။ ဆရာတော်၏ဇာတိ ဟင်္သာတခရိုင်သို့ကြွ
ပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်ဦးမည်ဟုလည်း သိရသည်။

ဆရာတော်ရေးသားပြုစုထားသော “ရှင်မထီး
ခေါ် ရှင်အဇ္ဈဂေါဏထွက်ရပ်ပေါက်သမိုင်းစာတမ်းနှင့်
ဆေးဝိဇ္ဇာမိုရ်နည်း” ကွန်ပျူတာစာစီမူမှာ “ပါရဂူရှန်တီနီ
ကေတန်စာကြည့်တိုက်”၌ ရှိသည်။

“ထေရုပ္ပတ္တိ” သို့မဟုတ် “ထေရကထာ” အရေး
ခံ ပထမအမျိုးအစားဖြစ်သော ပရိယတ္တိနှင့် ပဋိပတ္တိအ
ရာ၌ ထူးချွန်သူ ဆရာတော်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်၏
“ထေရကထာ” ၌ ကိန်းဝပ်စံပျော်နေကြပြီ။ “ထေရုပ္ပတ္တိ”
သို့မဟုတ် “ထေရကထာ” အရေးခံ ဒုတိယအမျိုးအစား
တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှင်ဆရာတော်များ ကိန်းဝပ်စံပျော်မည့်
“ထေရကထာ” စာအုပ်လိုအပ်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီ။ ယင်းလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်တင်းပေး
သူတစ်ဦး ပေါ်လာပြီ။ စာရေးဆရာအောင်သာကျော်
ဖြစ်သည်။ အောင်သာကျော်သည် သူ၏ “ကျင့်စရဏ
ဖြင့် ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ”

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စာအုပ်၌ ၁။ ကေရိနိမိကျောင်းဆရာတော်ဦးကေသာရ၊
၂။ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဦးကဝိ၊ ၃။ စမ်းကျ
ဆရာတော်၊ ၄။ အဘရာကျော်ဆရာတော်ဦးသဒ္ဓမ္မဒေဝ
ကိတ္တိ၊ ၅။ ဘိုးတော်ပေါက်ဆိန်ဦးဝိဇ္ဇာဓရ၊ ၆။ ဦးသာဂရ၊
၇။ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး၊ ၈။ ကြာဖြူကန်ဆရာတော်
ဦးကောသလ္လ၊ ၉။ စိတ္တသုဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုသလ၊
၁၀။ ဆေးဝင်္ကပါဆရာတော်၊ ၁၁။ ဆရာတော်ဦးသီလ၊
၁၂။ အရှင်သုမနာစာရ၊ ၁၃။ ဆရာတော်ဦးပညာ စ
သည့် တန်ခိုးကုဒ္ဓိပါဒ်ရှင် ဆရာတော် ၁၃ပါးအကြောင်း
ကို ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဖော်ထားသည်ဖြစ်၍ ယင်း
ဆရာတော်များသည် အောင်သာကျော်၏ စာအုပ်ထဲ၌
ဝင်းလက်တောက်ပ ရုပ်လုံးကြွနေကြသည်။

ပါရဂူ

၁၃ ၂၅၊ ၂၀၀၈

စာရေးသူ၏အမှာ

လူတိုင်းလိုလိုပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လိုလားလျက် ရှိနေကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန်တည်ရှိရာမှာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်ကင်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလိုလားမှုနှင့် ထိုအသိတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သိရှိနားလည်ခံစားနေမိကြသည်။

သံသရာမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သေးသမျှ ဘဝထိုထိုတွင် ဖြစ်ပျက်သံသရာလည်နေကြဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှိနေရာ သံသရာလည်ကာလအတွင်း ချမ်းသာစွာ ရပ်တည်နိုင်မှုအတွက် ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ပြုရန် အမှန်တကယ်လိုအပ်လှပါသည်။ ဘုရားတရားသံဃာတည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြမည်ဆိုပါက လောကီလောကုတ္တရာ

အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဆရာတော်ကြီးများ

နှစ်ဖြာသော အကျိုးထူးများ ရရှိခံစား စံစားခွင့်ရနိုင် ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိ နိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာတွင် ဓာတ်တော်များ ဖြစ်တည်ခဲ့ ကြောင်းကိုမူ ပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်ကို ကြည့်မည်ဆိုပါက အ ရှားသိခွင့်ရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သူ မြတ်များမှာမူကား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီးတွင် အဘိညာဉ် ဝင်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူမှသာ ဓာတ်တော်ကျနိုင် သည်ကို သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ ရတနာ့သုတ် မဂ္ဂဝိ သာဏသုတ် ၁၀၇ တို့တွင် ပါရှိသည်။ ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်များမှာ သုက္ကဝိပဿက(ရိုးရိုးရဟန္တာဖြစ်လျှင်) လူသာမန်တို့ကဲ့သို့ပင် ပကတိအရိုးသာကြွင်းကျန်သည်။ (အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ ဝင်္ဂသဝတ္ထု ၂၀၉)။ အဘိညာဉ် ရ၍ အဓိဋ္ဌာန်မှသာလျှင် အဓိဋ္ဌာန်တည်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဓာတ်တော်များ မှာ ပွတ်သစ်စ ခရုသင်းကဲ့သို့ ကြွင်းကျန်သည်။(မဟာ သဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာ စုန္ဒသုတ် ၂၅၄)။အရှင်ဒဗ္ဗ မထေရ်ကား ကောင်းကင်၌ တင်ယှဉ်ခွေထိုင်၍ သမာ ပတ်ဝင်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်တော်မူသည့်အတိုင်း ပြာမျှမ ကျန်ရအောင် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းသည်။(ဥဒါန်း ကထာ အဋ္ဌကထာ ဒဗ္ဗသုတ် ၃၈၉)။ သက်တော်ရှည်

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရှင်ဗာကုလမထေရ်ကား အခြားသူတို့အား မိမိအတွက် တာဝန်မတက်စေရန် ထိုင်လျက်နှင့်ပင် တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းစေကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူရာ မြတ် လေးငုံပမာ ဓာတ်တော်များကျခဲ့သည်။(ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ ဗာကုလသုတ် ၁၄၀)။ထိုမှတစ်ပါး ကိလေ အာသဝေါကုန်ခမ်းသော ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်ကြောင်း သုတ္တနိ ပါတ် အာမဂန္ဓသုတ်အဖွင့် ၃၀၃၌ ပါရှိသည်။

ကျမ်းဂန်များတွင် အထင်အရှားဖတ်ရှုမိခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား၌ တည်ရှိကာ ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည့် မဟာထေရ်မြတ်တို့ရုပ်ခန္ဓာ လျောင်းစက်ရာ နေရာများသို့ အရောက်သွားကာ ဖူး မြော်ကြည်ညိုမိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား တွင် မပုပ်မသိုးရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ အောင်လမ်းသို့ ကြွမြန်းသွားတော်မူကြသည့် မဟာထေရ်မြတ်တို့၏ အောင်မြေမှန်ရာနေရာများ ရှိနေပါသည်။

ထိုနေရာများတွင် ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်တင်မိရာ က လောကီအကျိုးစီးပွား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သွားကြရသူ များ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးထူး ပွင့်ထွန်းသွားကြရသည့် သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ် များစွာထဲမှ အကျိုးထူးခံစားရရှိကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်တွင် အများသိရှိ စေလိုသည့် စေတနာဆန္ဒအမှန်ဖြင့် ဆောင်းပါးများအ ဖြစ် ရေးသားကာ သူ့ရလဒ်မဂ္ဂဇင်းတွင် တင်ပြပေးခဲ့မိပါ သည်။ အဆိုပါဆောင်းပါးများအား ဖတ်ရှုမိရာမှ ထိုနေ ရာများသို့ အရောက်သွားဖြစ်သူတို့က သူတို့၏ဘဝတိုး တက်ပြောင်းလဲမှုများကို အားရဝမ်းသာ ဖော်ကျူးလာ ကြသည်သာမက ယခုအခါ ကျင့်စရဏဖြင့် ကံပွင့်စေ မည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြားဆရာတော်ကြီးများအကြောင်းကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းထဲ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ် ဝေရန် တိုက်တွန်းလာကြပါသည်။

ကျင့်စရဏဖြင့် ကံပွင့်စေမည့် အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများအကြောင်းကို လေ့လာဖတ်ရှုမိပြီ ဆိုပါက လောကီအကျိုးစီးပွား၊ လောကုတ္တရာအကျိုး စီးပွား တိုးတက်နိုင်ရန် နည်းလမ်းများ ထင်မြင်ပေါ် ထွန်းလာမိကြမည်ဟု တွေးမြင်ယူဆမိကာ ပြုစုတင်ပြ လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်သာကျော်

ဆရာတော်ကြီး ဦးကေသာ

ကေရိန္ဒိမိကျောင်းဆရာတော် ဦးကေသာရ၏
ကိုယ်ပွားရုပ်တုတော်

ကေရိယိုမိကျောင်းအတွင်းမှ ဆုတောင်းပြည့်စုံပွားတော်

ကေရိနိမိကျောဝင်းဆရာတော် ဦးကေသာရထံ သစ္စာပန်ခဲ့ပါလျှင်

ရွှေပြည်သာမြို့သစ် အမှတ် ၈ ရပ်ကွက်၊ တော်ဝင်လမ်းတွင် နေထိုင်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဝင်းလှိုင်က စာရေးသူတို့၏ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည့် ရွှေပြည်သာမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့အတွက် အလှူငွေများ လာရောက်လှူဒါန်းသည့်အပြင် ရွှေပြည်သာမြို့နယ်စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့က ကြီးမှူးကျင်းပသည့် အကြိမ် ၆၀ မြောက် ပြည်ထောင်စုနေ့အကြိုစာပေဟောပြောပွဲအတွက် လိုအပ်သည့်ဆက်တီခုံများကိုပါ ငှားရမ်းခြင်းဖြင့် အကူအညီများ ပေးလာပါသည်။

စာရေးသူ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားမိရပါသည်။ စာရေးသူတစ်ယောက် ဦးဝင်းလှိုင်အကြောင်း သိထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းလှိုင်သည် ရွှေဝသုန်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဖြင့် နာမည်ရလာသူဖြစ်ပြီး ရိုးသားကြိုးစားစွာ ဆောင်ရွက်တတ်မှုများကြောင့် နာ

အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဆရာတော်ကြီးများ

မည်တစ်လုံးအထင်အရှားပေါ်လာကာ လူသိများခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အကောင်းနှင့်အဆိုးသည် ဒွန်တွဲလာတတ်ပါသည်ဆိုသည့် လက်တွေ့သင်ခန်းစာတစ်ခုကို မျက်မြင်ကြားသိလေ့လာခွင့်ရခဲ့မိပါသည်။ မည်မျှရိုးသားကြိုးစားကာ စီးပွားရှာနေသူပင်ဖြစ်စေ မလိုတမာစိတ် အထားခံရလေ့ရှိသည်က လောကကြီး၏ သဘာဝတရားတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းလှိုင်အောင်မြင်မှုများ ရလာချိန်တွင် မလိုသူအချို့၏ အကွက်ဆင်တိုင်တန်းမှုများက ဦးဝင်းလှိုင်ဘဝပျက်သွားရလောက်သည်အထိ ထိုးနှက်လာခဲ့သည်။ စာရေးသူစုံစမ်းကြည့်မိတော့လည်း အခြေအနေမကောင်းဟု သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုသို့ သိခွင့်ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးသူလည်း ဦးဝင်းလှိုင်၏ ကောင်းကြောင်းဆိုးကြောင်းများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ပါသည်။

ယခုမူ . . အစစအရာရာတွင် အောင်မြင်မှုများ ရရှိနေကာတိုးတက်အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်နေနိုင်ပြီဆိုသည့်အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီဟု သိခွင့်ရလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူအံ့အားသင့်သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

စာပေဟောပြောပွဲကျင်းပမည့် အ. ထ. က.

(၁) ရွှေပြည်သာကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရွှေပြည်ရတနာ ခန်းမသို့ စာရေးသူရောက်နေမိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ် သည်။ ပရိသတ်တွေကလည်း ခန်းမပြည့်လုနီးနေပြီ။ ဟောပြောကြမည့်စာရေးဆရာများဖြစ်သည့် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)၊ လယ်တွင်းသားစောချစ်၊ သုမောင်နှင့် အကြည်တော်တို့လည်း ရောက်လို့နေပြီ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူမျှော်နေမိသူက ဦးဝင်းလှိုင်ကိုပင် ဖြစ်သည်။ အခမ်းအနားတွင် ဦးဝင်းလှိုင်က အလှူငွေတက်ရောက် လှူခြင်း၊ မလှူခြင်းကိစ္စထက် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာ သည့်ဘဝတစ်ခုအဖြစ် မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်တည် ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်ကို သိလိုသည့်ဆန္ဒက ပိုလို့ပြင်းပြ နေမိပါသည်။

စာပေဟောပြောပွဲက အောင်မြင်လွန်းလှ သည်။ နေ့လယ်ပွဲဖြစ်သော်လည်း ပရိသတ်နှစ်ထောင် နီးပါးကပွဲအစမှပွဲပြီးဆုံးသည်အထိ နားထောင်အားပေး ကြသဖြင့် လာရောက်ဟောပြောကြသည့် စာရေးဆရာ များကနှုတ်မှပင် ဖွင့်ဟချီးကျူးသွားခဲ့ကြသည်။ စာရေး သူလည်း ဦးဝင်းလှိုင်နှင့် စကားတစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစသာ ပြောဖြစ်ခဲ့ပြီး တွေ့ခွင့်ရနိုင်ရန် ချိန်းဆိုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဝင်းလှိုင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံခွင့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရခဲသည့်အချိန်တွင် စာရေးသူ၏ရင်ထဲ၌ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ခြင်း၊ အားကျမိခြင်း စသည့်ဝေဒနာများစွာ တို့က လှုပ်ခတ်လို့လာမိသည်။ ထိုဝေဒနာများကြောင့် ပင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားတင်ပြချင်သည့် စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဦးဝင်းလှိုင်ကလည်း

“ရေးပါဆရာရယ်။ လှူဒါန်းသမှုပြုလိုတဲ့သူတွေ ပေါ်လာတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွား အမြန်တိုးတက်လိုသူများ သိခွင့်ရစေရန် ရေးသားတင်ပြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင် ရေးသားတင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးဝင်းလှိုင်တစ်ယောက် အတိုက်အခိုက်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးထွန်းလွင် (ခေါ်)ဦးဘွန်ဟင် (အေသုံးလုံးသစ်စက်ပိုင်ရှင်) အမှတ် ၉၀၊ အမှတ် ၄လမ်းမကြီး၊ ပန်းခြံစု၊ ရွှေပြည်သာနေသူကတစ်ခုသောရက်တွင် ဦးဝင်းလှိုင်အား သူ၏နေအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဦးထွန်းလွင်က အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းတည်ရာ အရောက်တွင် ဘုရားကျောင်း ဆောင်၏အောက်ဝယ် စားပွဲငယ်ဖြင့် တင်ထားသည့် ရုပ်တုတော်သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေသည်ကို ဦးထွန်းလွင်က လက်အုပ်ချီရင်း ဦးဝင်းလှိုင်ကို

ပြုလေသည်။ ရုပ်တုတော်ရှေ့တွင် သစ်သီးများ ကပ်လှူထားသည့် ပန်းကန်ပြားများနှင့် ရေနွေးကြမ်းကပ်လှူထားသည့် ပန်းကန်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဦးဝင်းလှိုင် မေးကြည့်မိတော့မှ ဦးထွန်းလွင်က

“ ခင်ဗျားရဲ့အခက်အခဲတွေကို လျှောက်ထားလိုက်။ အောင်မြင်ရင်ရွှေပြား ဒါမှမဟုတ်ရွှေဆိုင်းဘယ်နှုဆိုင်းလာကပ်ပါမယ်ဆိုတာ အဓိဋ္ဌာန်တင်လိုက်” ဟု ပြောလေသည်။

ဦးဝင်းလှိုင်လည်း ငွေသိန်းရာနှင့်ချီပြီး ဆုံးရှုံးမည့် ကိစ္စကခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ထိုကိစ္စက အခန့်မသင့်လျှင်ပင် အချုပ်အနှောင်ခံရမည့် ကိန်းဆိုက်နိုင်ပေသည်။ အဆိုပါကိစ္စများမှ ပြီးစီးပပောက်စေရန် လျှောက်ထားရင်း အောင်မြင်မည်ဆိုပါက ရွှေဆိုင်းဆယ်ပြားလာရောက်ကပ်လှူပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်တင်ကာ ဆုပန်ခဲ့လေသည်။

ထိုရက်များမှလွန်မြောက်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အမှုကိစ္စအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းပပောက်ကာ ငွေကြေးများ ဆုံးရှုံးရမည့်ဘေး၊ အချုပ်အနှောင်ခံရမည့်ဘေးတို့မှ ကင်းလွတ်ချမ်းသာခွင့် ရရှိသွားသဖြင့် ဦးဝင်းလှိုင်တစ်ယောက် ဦးထွန်းလွင်အိမ်ရှိ ရုပ်တုတော်သီတင်းသုံးရာဌာနသို့ အရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားသည့်အ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား စာတော်ကြီးများ

တိုင်း ရွှေဆိုင်းရွှေပြားများကို ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့လေတော့ သည်။ ထိုသို့အောင်မြင်မှုများ ရလာပြီးသည့်နောက်ပိုင်း တွင် ဦးဝင်းလှိုင်မှာ ဦးထွန်းလွင်အိမ်သို့ မကြာခဏအ ရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ဆုတောင်းရာမှ အောင် မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုများ ရလာသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လုပ် ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

ယခုအခါ ဦးဝင်းလှိုင်၏နေအိမ်တွင်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုဆုတောင်းပါက လောကီအကျိုးထူးများ အလျင်အမြန်ပေးစွမ်းနိုင်သည့် ရုပ်တုတော်တစ်ဆူ သီတင်းသုံးလျက် တည်ရှိနေပါသည်။ လာရောက်အဓိ ဋ္ဌာန်ပြုကာ ဆုတောင်းသမှုပြုရာက အောင်မြင်မှုရရှိလာ ကြသဖြင့် ဆက်ကပ်ထားသည့် ရွှေပြား၊ ဆက်ကပ်ထား သည့် ရွှေဆိုင်းများက အထင်အရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိပေ သည်။

ထိုသို့ အံ့ဖွယ်သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိစွမ်းပကားများ ရှိနေ သည့် ရုပ်တုတော်တို့မှာ ကော့သောင်းခရိုင်၊ ဘုတ်ပြင်း မြို့နယ်၊ ဘုတ်ပြင်းကျေးရွာအတွင်း တည်ရှိသည့် ကေရိ နိမိကျောင်းဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ပုံတူရုပ်တုတော် ပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်အနှံ့တွင် ရုပ်တုတော်အဆူ ဆူပေါင်း ၃၅၀ ပြန့်နှံ့လျက်ရှိနေပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် စုစု ပေါင်း ၁၆ ဆူ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိနေပေသည်။

ဆရာတော်ဦးကေသာရသည် တနင်္သာရီတိုင်း၊ တနင်္သာရီမြို့နယ်၊ ကျွဲခရန်ကျေးရွာ ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် ဦးနိုင်ဟိန္ဒယ်၊ မယ်တော် ဒေါ်ကြံထွန်း (ခေါ်) ဒေါ်ရွှေတို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၃ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်တော် မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ ၏ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် သန်စဖန်ယိန်းမြို့၊ ခုံးသိုကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝိမလပညာမဟာထေရ်မြတ်ထံ၌ ရဟန်း အဖြစ်ခံယူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဦးကေသာရသည် ဆရာတော်ထဝန်မိ(ခမ္မစရိယ) နှင့်ဆရာတော် ခလွန်လ် ဝိနာယကနှစ်ပါးထံတွင် နှစ်နှစ်ကြာ စာပေပညာသင် ကြားခဲ့သည်။

မြန်မာစာကို မြတ်မြို့၊ ဝက်တိုက်ကျောင်းတွင် သင်ယူခဲ့သည်။ ကော့သောင်းခရိုင်၊ ဘုတ်ပြင်းမြို့အ တွင်းဘုတ်ပြင်းကျေးရွာ၊ ကေရိနိမိကျောင်းသို့ သာသနာ သက္ကရာဇ် ၂၄၆၈ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်၏ ထူးခြားမှုများသည် အံ့ ဩဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သိသောသူ မြင်တတ်၏ ဆိုသကဲ့သို့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်သူများက ပို၍မြင်တတ်ကြပါသည်။ ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ နေ ထိုင်ကြသည့် ဆရာတော်တို့ကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီးများ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ ရဟန္တာဟု ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်း မရှိတတ်ကြချေ။

အကျင့်ထူးအကျင့်မြတ်များ၊ မေတ္တာတော်ပွားများမှု စွမ်းပကားများက ဆရာတော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်မြင့်မားလာခဲ့သည်နှင့်အညီ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိစွမ်းအားများကလည်း တိုးတက်လာမှန်းမသိ တိုးတက်လာတော့သည်။ ဆရာတော်၏ အနီးဝန်းကျင်မှလူများအနေဖြင့် အပြင်းအထန်ဝေဒနာခံစားကြရသည့်အခါ ဆရာတော်က ရေတစ်ခွက်ခပ်စေကာ မန်း၍တိုက်ရုံမျှဖြင့် အလူးအလဲပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ များမှာ ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်ကင်းသွားကြသူများ ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်သည် ဧကရိနိမိကျောင်းတွင် ၅၃၀၀၀ တိုင်အောင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ၁၁. ၉. ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ အင်္ဂါနေ့ ၁၅နာရီ ၂၀မိနစ်အချိန်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူချိန်တွင် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း အားကိုးအားထားမဲ့ကြပြီ ဟူသောအသိက ဒကာ၊ ဒကာမ အတော်များများ၏ နှလုံးသားထဲအထိ စွဲငြိသွားခဲ့ကြရသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆရာတော်၏ရုပ်ခန္ဓာကို မီးသဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်

ကြရာ ကျောင်းခေါင်းရင်းဘက်တွင် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ပြင်ဆင်ထားလျက် နံ့သာတုံးများလည်း စုပုံထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် တစ်ရက်အလို ညဘက်တွင် ဒကာရင်းဖြစ်သည့် ဦးမွန်(အသက်၆၀နှစ်)အား ထင်ရှားပြတ်သားသော အိပ်မက်ဖြင့် အသိပေးတော့သည်။ အိပ်မက်က တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသလို အံ့ဩဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် . . . ။

ဆရာတော်ဦးကေသာရသည် စံကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သိကြားလိုလို၊ ဗြဟ္မာလိုလို တစ်ဖက်တစ်ပါးခြံရံလျက် နောက်တွင် လည်းနတ်သားဟုထင်ရသော ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် နတ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်ထားသူ ၁၀ဦးခန့် လိုက်ပါလာသည်။ ထူးခြားသည်က ဆရာတော်ဦးကေသာရခြေလှမ်းလှမ်း လိုက်တိုင်း ကျောင်းလှေကားထစ်များကို မနင်းမိဘဲ လေပေါ်၌သာ လျှောက်လှမ်းနေဟန် ပေါ်နေသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မြေပြင်ပေါ်ရပ်မနေတော့ဘဲ လေအထက်တွင်သာ ရပ်နေဟန်ပေါ်နေသည်။ ထိုစဉ် မှာပင် လက်ယာဘက်မှ ရံထားသည့် သိကြားလိုလို၊ ဗြဟ္မာလိုလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝတ်ဆင်ထားသူက

“ ခုလို အထင်အရှား ဖူးတွေ့ခွင့်လျှင် နားလည်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော့။ ရုပ်အလောင်းကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်ကြနဲ့။ ဆရာတော်က သတ္တဝါအပေါင်းကို ကယ်ချင်သေးတယ်” ဟုပြောလေသည်။ ဆရာတော်ကမူ တည်ကြည်သော မျက်နှာတော်ဖြင့် ဦးမွန်အား လှမ်းကြည့်ရင်း

“ ဒကာတော်၊ အကြောင်းကြီးငယ်ကြီးလာရင် ဆရာတော်ကို တ,လိုက်ပါ။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ မေတ္တာတရားကို အမြဲပွားများနေပါ” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဦးမွန်သည် သူမက်ခဲ့သည့်အိပ်မက်အား ဆရာတော်၏ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့အား ပြန်လည်ပြောပြရာ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်တော်အားယနေ့အထိ ဖူးတွေ့ခွင့်ရနိုင်ကြစေရန် စံကျောင်းတော်ဖြင့်ထားရှိခဲ့ကြသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၉နှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ရုပ်ခန္ဓာတော်မှာပုပ်သိုးပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ လျောင်းစက်နေတော်မူသည့် အနေအထားအတိုင်း တည်ရှိနေပါသည်။ ထူးခြားဆန်းကျယ်မှုများ၊ ရဟန္တာနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကို လူတိုင်းမသိနိုင်ပါ။ သူများ ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ထက် မိမိ၏ဟုတ်၊ မဟုတ်ကသာ၍ အဓိကကျလှပါသည်။ လူသိများလှသည်က သုတ္တန်ပါတ်၊ အာမဂန္ဓသုတ်အဖွင့် ၃၀၃ တွင် ကိလေသာ အာသဝေါကုန်း

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ခန်းသော ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်ဟု ဆိုထားခြင်းကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးထွန်းလွင် (အေသုံးလုံး သစ်စက်ပိုင်ရှင်)၊ ဦးဝင်းလှိုင်(စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်) တို့၏ နေအိမ်များတွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေသည့် ရုပ်တုတော်တို့မှာ ဆရာတော်ဦးကေသာရရုပ်ခန္ဓာနှင့် ကိုယ်ငွေ့လှိုထားကာ သိမ်ဝင်ထားခြင်းပြုပြီးမှ ရရှိထားသော ရုပ်တုတော်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ နေရာနှင့် ဘုတ်ပြင်းမြို့မှာ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးပြီး လမ်းခရီးကြမ်းသဖြင့် လမ်းချောအောင် ပြုပြင်လျက် ရှိနေပါသည်။ လှူဒါန်းလိုသူများ အနေဖြင့် ဘုတ်ပြင်းမြို့ရှိ ကေရိနိမိကျောင်း သို့မဟုတ် ဦးထွန်းလွင်၊ ဦးဝင်းလှိုင်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒကာ၊ ဒကာမများထံတွင် ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဆုပန်သမှု၊ ဆုတောင်းသမှု ပြုလိုကြသူများသည် ဆရာတော်၏ ပုံတော်ရှေ့တွင်သစ်သီးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ကပ်လှူကာ လိုအပ်သောဆုကို တောင်းကြည့်ပါ။ ဆုတောင်းရာတွင် ပြည့်ဝပါက ရွှေပြားသို့မဟုတ် ရွှေဆိုင်း မည်ရွှေမည်မျှ ကပ်လှူမည်ကို အဓိဋ္ဌာန်ထားပါ။ အလျင်အမြန်ပြည့်ဝလာသည်ကို အံ့ဖွယ်ခံစားကြရမည်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

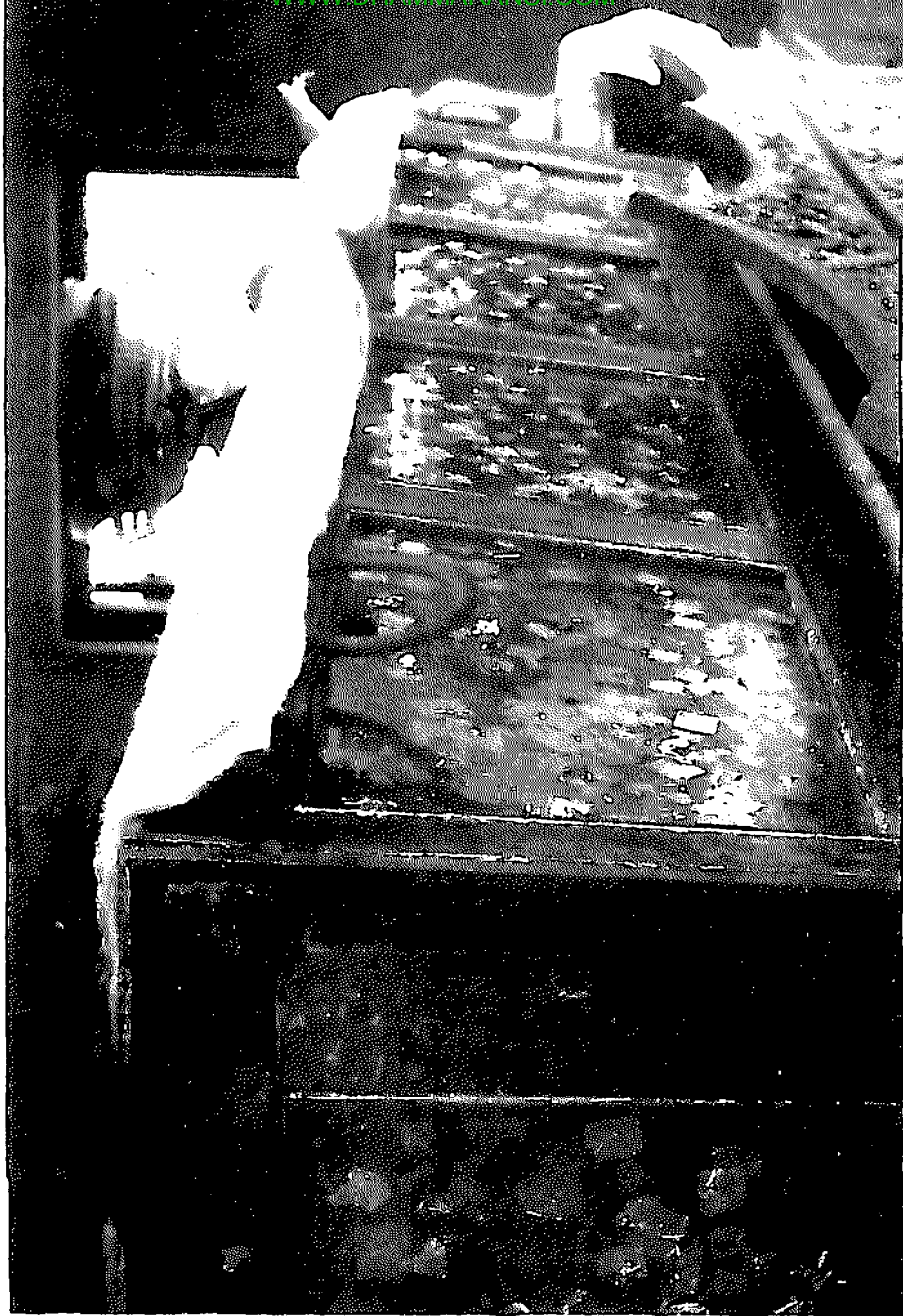
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

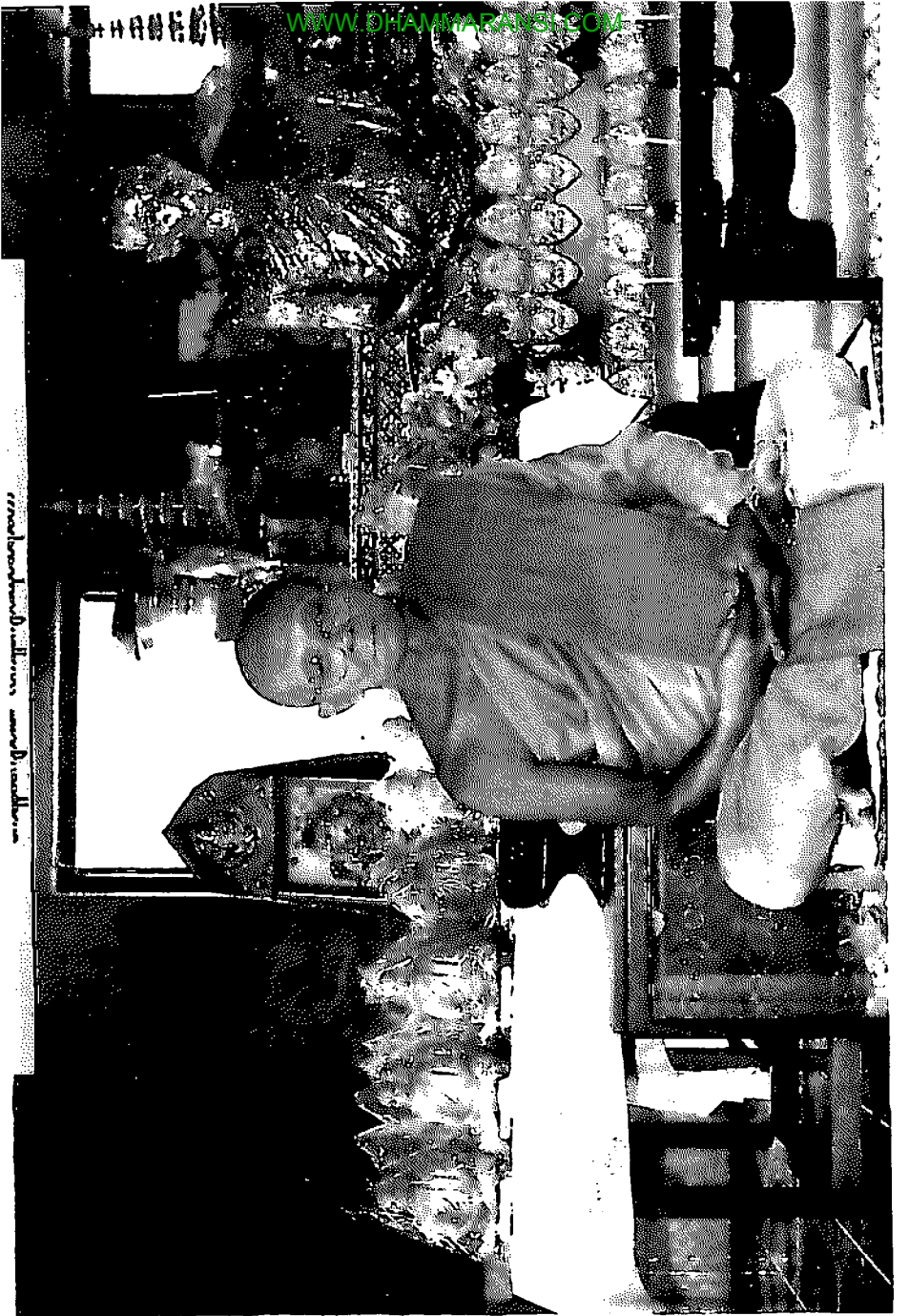
ရုပ်တုတော်အား ရွှေပြားသို့မဟုတ်ရွှေဆိုင်းကပ်
လှူလိုသူများ၊ ရင်ငွေတော်လှူထားသည့် ဆရာတော်၏
ရုပ်တုတော်အား ပင့်ဆောင်ပူဇော်လိုသူများ၊ ဒကာရင်း
ဒကာမရင်းများဆုတောင်းပြည့်ဝမှု ရရှိသဖြင့် ရုပ်တုတော်
ပင့်ဆောင်ထားသူများထံ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

အကျိုးထူးများ ရရှိခံစားနိုင်ကြပါစေ။

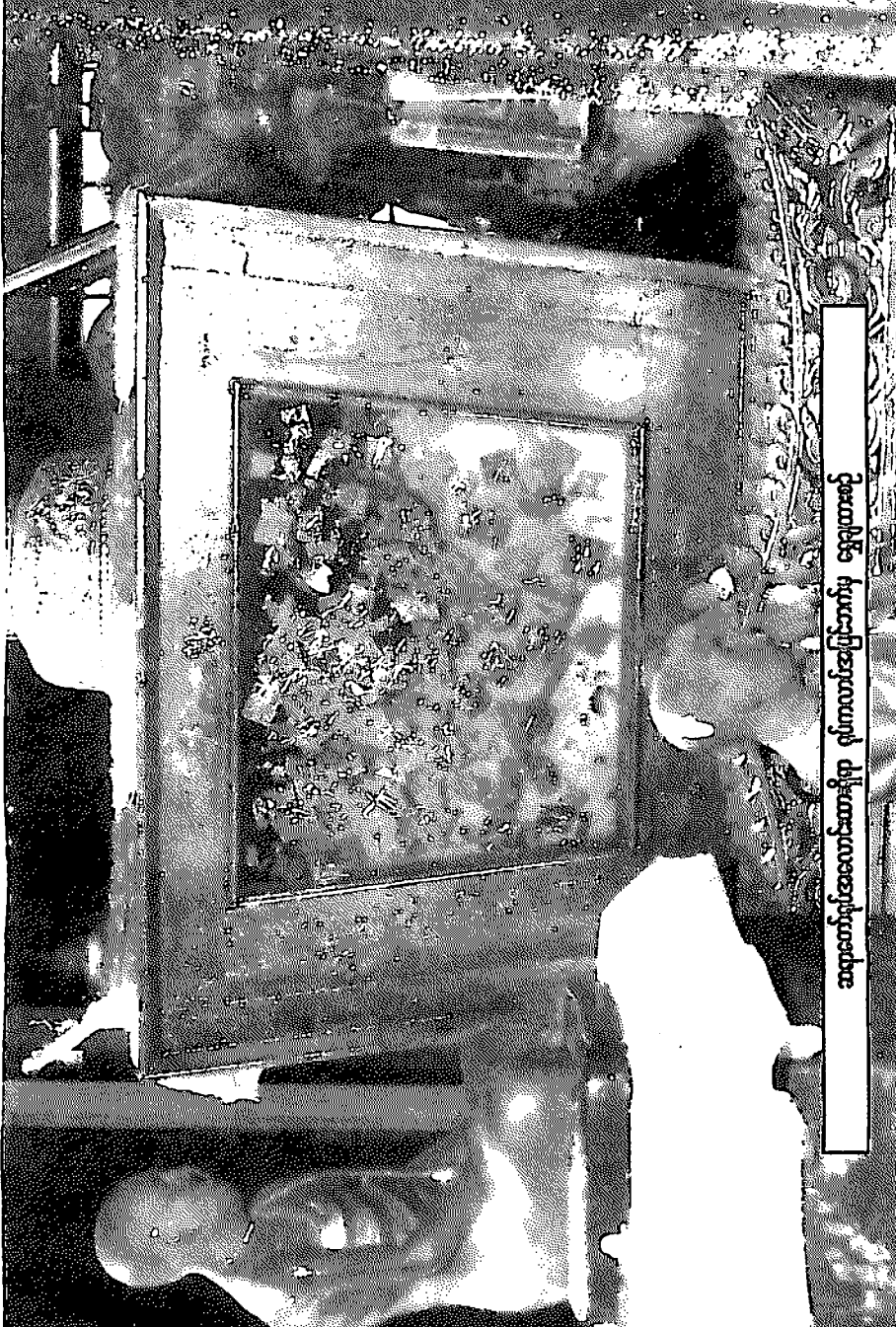
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း။

အမှတ် ၁၃၈၊ မေလ ၂၀၀၇။

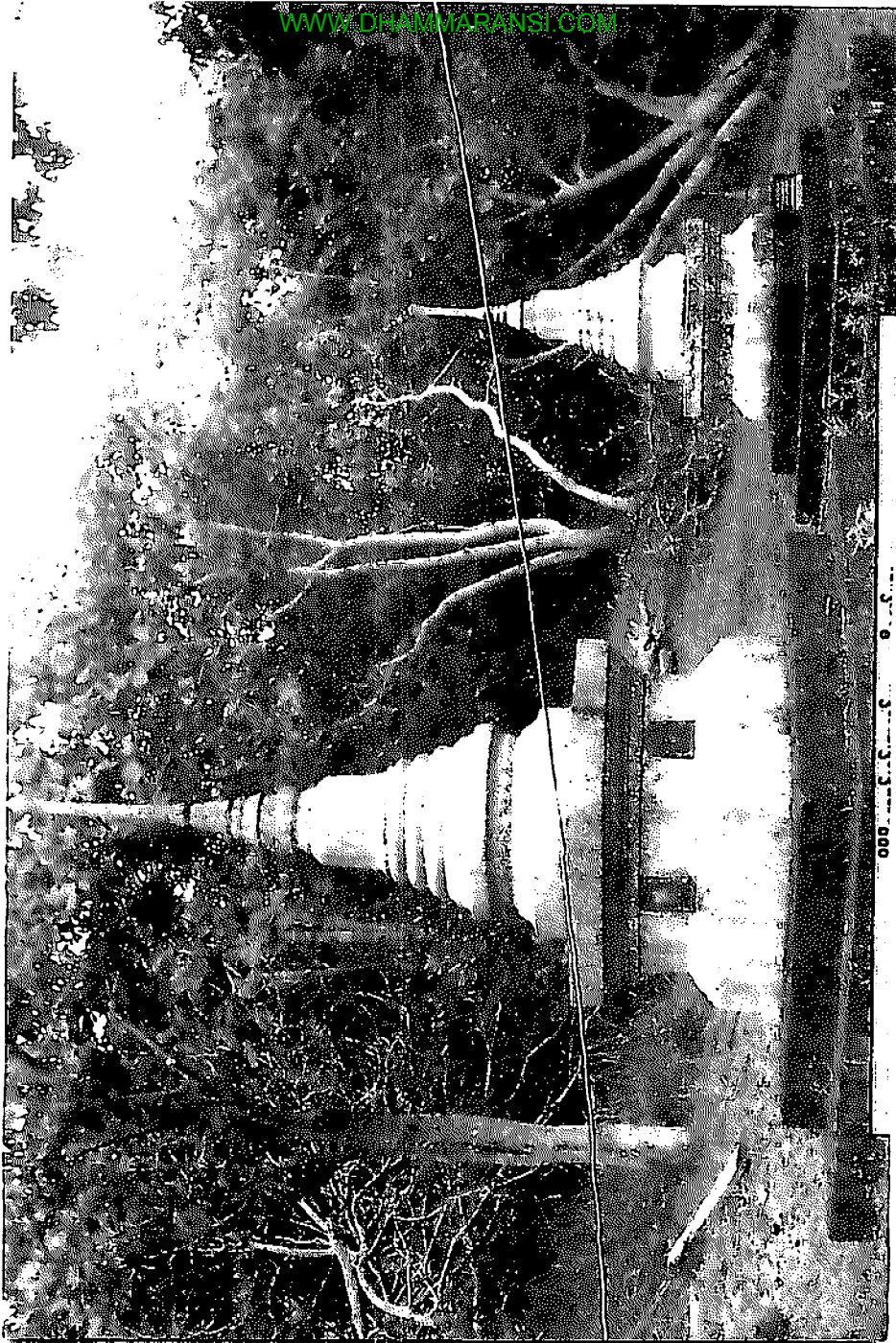

www.dhammadownload.com

အုတ်ခင်းလေးများကို မိမိတို့အတွက် အသုံးပြု

ကေရိနိမိအောင်မြေမှာ
လျောင်းစက်တော်မူကာ အောင်ဆုတွေဝေနေသည့်

ဆရာတော်ဦးကေသာရ

ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိ စွမ်းပကားများ ပြည့်
ဝလွန်းလှပါသည်ဟု လူသိများနေသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို
စာရေးသူကိုယ်တိုင် သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်
လအတွင်းက စာရေးသူနေထိုင်ရာ ရွှေပြည်သာမြို့သစ်၊
အမှတ် ၈ ရပ်ကွက်၊ တော်ဝင်လမ်းတွင် နေထိုင်သူ ဦးဝင်း
လှိုင်(အထွေထွေ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း) နှင့် မထင်မှတ်
ဘဲ ဆုံတွေ့ဖြစ်ရာ ဦးဝင်းလှိုင်တစ်ယောက် အခြေအနေ
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအဖြစ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြောင်း၊
စေတနာမှန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော်လည်း ကံကြမ္မာ
ဆိုးက ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်လိုက်သဖြင့် ငွေကြေးနှင့်ပတ်
သက်၍ ကိန်းဂဏန်းကြီးကြီးမားမား ပေးလျော်ရမည့်
ကိန်း၊ တရားရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်ဆိုပါကလည်း အရှုံးနှင့်
ရင် ဆိုင် ရမည့် အခြေအနေဖြစ်ကြောင်းများ
ပြောပြသဖြင့် သိ ခွင့်ရလိုက်သည်။

ထိုသို့တွေ့ပြီးမဆုံဖြစ်ခဲ့ကြရသည့် ကာလများ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တွင် တခြားမိတ်ဆွေများထံ ဦးဝင်းလှိုင်အကြောင်းများ စုံစမ်းနေမိခဲ့သည်။ သို့သော် အခြေအနေမကောင်း ဟုသာသိနေရသဖြင့် စာရေးသူစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိခဲ့ရပါသည်။

မတွေ့ဖြစ်မိကြသည့် ဦးဝင်းလှိုင်ကို နှစ်လကျော် ကျော်တွင်မှ ဆုံခွင့် ကြုံခွင့် ရခဲ့သည်တွင် ဦးဝင်းလှိုင်က စာရေးသူအား

“ အေး . . လာ၊ လာ . . စာရေးဆရာ။ မတွေ့တာ တောင် အတော်ကြာသွားပြီ။ အတော်ပဲ၊ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးထူးမယ်ဗျာ” ဟု စကားစတော့သည်။

စာရေးသူလည်းအချိန်ကလည်းအား ဦးဝင်းလှိုင် တစ်ယောက် ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေသည် ဆိုတာကို လည်း သိလိုသည့်ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသဖြင့်

“ ရပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်လေ ” ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဝင်းလှိုင်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့မိတော့သည်။

အမှတ် ၉၀၊ အမှတ် ၄ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ပန်းခြံစု၊ ရွှေပြည်သာမြို့တွင် တည်ရှိသည့် “အေသုံးလုံး” သစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက် တော့သည်။ သစ်ဆိုင်ဘေးတွင် ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်လေးသို့ ရောက်သည်တွင် သစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ

ဦးထွန်းလွင်ခေါ် ဦးဘွန်ဟင်နှင့်ဆုံတွေ့ခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရလိုက်ပြီးသည်နှင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိ စွမ်းပကားများ ပြည့်ဝလွန်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်းနေသည့် အကြောင်းအရပ်အား လူအများ သိရှိခွင့်ရကြစေရန် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားတင်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

အကြောင်းမှာ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိ စွမ်းပကားများ ပြည့်ဝလွန်းလှသည့်ရုပ်တုတော်တစ်ဆူကိုဖူးတွေ့ခွင့် ကြုံလိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းလွင်ခေါ် ဦးဘွန်ဟင်၏ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်၏အောက်ဝယ် စားပွဲငယ်ဖြင့် တင်ထားသည့် ရုပ်တုတော် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။ ရှေ့တော်တွင် သစ်သီးများကပ်လျှထားသည့် ပန်းကန်ပြားများနှင့် ရေနွေးကြမ်း ဆက်ကပ်ထားသည့် အကြမ်းပန်းကန်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ရုပ်တုတော်မှာ ဉာဏ်တော် ၉ လက်မခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ရုပ်တုပေါ်တွင် ရွှေဆိုင်းများချကာ ကပ်လျှူပူဇော်ထားကြသည့် လက်စလက်နများက ပေါ်လွင်နေသည်။

စာရေးသူ စိတ်ဝင်တစားရှိသွားသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်မိရာမှ ရုပ်တုတော်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို သိခွင့်ရခဲ့တော့သည်။ စာရေးသူကို ခေါ်လာသည့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဦးဝင်းလှိုင်က ရုပ်တုတော်ကို ရွှေပြားများဖြင့် ကပ်ဖိကာ ပူဇော်သမှု ပြုနေသည်။ ထိုရုပ်တုတော်မှာ ကော့သောင်းခရိုင်၊ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ ဘုတ်ပြင်းကျေးရွာ ကေရိနိမိကျောင်းဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ပုံတူရုပ်တုတော်ပင် ဖြစ်သည်။

သက်တော် ၇၆ နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၅၅ ဝါ အရောက် (၁၁. ၉. ၁၉၇၈)နေ့ (၁၅ : ၂၀) နာရီတွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ဦးကေသာရ၏ ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ ယနေ့တိုင်မပုပ်မသိုးမပျက်မစီးဘဲ စံကျောင်းပေါ်ဝယ်လျောင်းစက်လျက်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖူးတွေ့ရသည့် ရုပ်တုတော်မှာ ဆရာတော်ဦးကေသာရ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာနေရာတွင် ရင်ငွေ့လှုံ့ကာ သံဃာ့ဂုဏ်တော်များ ပွားများ၍ သိမ်ဝင်ထားသည့် ရုပ်တုတော်ဟု သိရသည်။

မြန်မာပြည်အနှံ့တွင် ရုပ်တုတော်ပေါင်း ၃၅၀ ဆူပျံ့ နှံ့လျက်ရှိနေပြီး ရန်ကုန်မြို့၌ စုစုပေါင်း ၁၆ဆူ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ ရုပ်တုတော်များပွားများပျံ့နှံ့လာခဲ့ရသည်မှာ ဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိစွမ်းပ ကားများကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

ဆရာတော်ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာနေရာသို့ အရောက်သွားကာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ မပါဘဲ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မှန်သောသစ္စာစကားကိုဆိုကာ လိုရာဆုတောင်းပါက အလျင်အမြန်ပြည့်ဝနိုင်ခွင့်ရကြမည်ဟု သိသူများလာသည်တွင် မိမိတို့ အနီးအပါး ဆရာတော်၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပွားထားကာ ဆုတောင်းလိုသူများ များလာသောကြောင့် ဦးကျားမောင်နှင့် ဦးထွန်းလွင် တို့က ဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ရုပ်တုတော်များ ပြုလုပ်ကာ ဆရာတော်၏ရင်ငွေ့လှုံစေပြီး သံဃာ့ဂုဏ်တော်များပွားကာ သိမ်ဝင်ပြီးမှ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လိုသူများထံ ပင့်ဆောင်ပေးခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ထံ ဆုပန်အဓိဋ္ဌာန်ပြုရသည်မှာ မိမိအလိုရှိရာဆုကို တောင်းပြီးသည်နှင့်

“ ဆရာတော်အား ရွှေပြား(ရွှေဆိုင်း)ဘယ်နှပြားကပ်လှူပါမည်။ တောင်းသောဆု ပြည့်ပါရစေ ” ဟု ဆုပန်ရသည်။

ဆုတောင်းပြည့် မြန်လွန်းလှပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့်ပါက ရွှေဆိုင်းပြားလေးများဝယ်ကာ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက် ကပ်လှူပူဇော်သမှု ပြုရပါသည်။ များသောအားဖြင့် ရွှေဆိုင်းပြား ဘယ်နှပြားကပ်လှူပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဆုပန်လေ့ ရှိကြပါသည်။ အချို့သော နယ်ခံများကမူ ရှမ်းရုပ်သေးပွဲ တစ်ပွဲကမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်တင်သည်။ ရှမ်းရုပ်သေးတစ်ပွဲ “က” မည်ဆိုပါက

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တစ်သောင်းကျပ်ကုန်ကျသည်ဟု သိရပါသည်။ ရှမ်းရုပ်
သေးမှာ ကွက်စိပ်ကဲ့သို့ ဆရာတစ်ဦးတည်းက အဆို၊
အငို၊ အပြောတို့ဖြင့် ကပြသည့်ပွဲပင် ဖြစ်သည်။ သား
ရေဖြင့် လုပ်ထားသည့် အရုပ်များမှာ တုတ်ချောင်းဖြင့်
ကပ်ထားပြီး ဇာတ်ကွက်အရ ငှက်ပျောတုံးပေါ်တွင် ထိုး
စိုက်ကာ အဆို၊ အငို၊ အပြောတို့ဖြင့် တင်ဆက်သောပွဲဟု
သိရသည်။

ဦးဝင်းလှိုင်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းသည့်
အတိုင်း အမှုမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသွားခဲ့သဖြင့် ရွှေပြား
အချပ် ၃၀ လာရောက်လှူဒါန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရုပ်တုတော်ကို ကြည့်မိရာ ရွှေတို့ အထပ်ထပ်
ကပ်လှူထားသည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ ထိုသို့ လေ့လာ
သိရှိခွင့် ရသဖြင့် ဆရာတော်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍
သိသမျှပြောပြပါရန် ဦးထွန်းလွင်အား မေးမိသည်
တွင်. . ။

ဆရာတော် ဦးကေသာရသည် တနင်္သာရီတိုင်း၊
တနင်္သာရီမြို့နယ်၊ ကျွဲခရန်ကျေးရွာဇာတိ ဖြစ်သည်။ ခ
မည်းတော် ဦးနိုင်ဟိန္ဒယ်၊ မယ်တော် ဒေါ်ကြံ့ထွန်း ခေါ်
ဒေါ်ရွှေတို့က မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၃ခုနှစ်၊ တပေါင်းလ
ပြည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။ ဆရာတော်
အလောင်းအလျာသည် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့၏

ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် သန်စတန်ယိန်းမြို့၊ ခုံးသိုကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝိမလပညာမဟာထေရ်မြတ်ထံ၌ ရဟန်း အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်။ (၂၀. ၆. ၁၉၂၃) တွင် ရဟန်းအဖြစ်ခံယူခဲ့သည့် ဆရာတော်ဦးကေသာရသည် ဆရာတော် ထဝန်မိ(ဓမ္မာစရိယ)နှင့်ဆရာတော် ခလွန်လ် (ဝိနာယက) နှစ်ပါးထံတွင်နှစ်နှစ်ကြာ ပညာသင်ကြားခဲ့ သည်။ မြန်မာစာကိုကား မြိတ်မြို့ဝက်တိုက်ကျောင်းတွင် သင်ယူခဲ့သည်။ ကော့သောင်းခရိုင်၊ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ် အတွင်းရှိ ဘုတ်ပြင်းကျေးရွာမှာပင် သင်ကြားခဲ့ပြီး ကေရိနိမိကျောင်းသို့ သာသနာနှစ် ၂၄၆၈ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင်မှ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ ထူးခြားမှုများသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ သိသောသူ မြင်တတ်၏ ဆိုသကဲ့သို့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနှစ်စပ်ကျွမ်းကျင်သူများက ပို၍ မြင်တတ် ကြပါသည်။ ဝိနည်းတော်နှင့်အညီနေထိုင်ကြသည့် ဆရာ တော်ကဲ့သို့သော ဆရာတော်ကြီးများအဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ ရဟန္တာဟု ဖော်ထုတ်ပြောဆိုကြခြင်း မရှိတတ်ကြချေ။

“ ကာယဟူဘိ၊ နားမျက်စိနှင့်၊ ဣတ္ထိပုရိသ၊ ဖြစ် လာကြတိုင်း၊ ဒုက္ခသီးပွင့်၊ ခါမလင့်ဘဲ၊ ရင့်တဖုတ်ဖုတ်၊ ကင်းဖြုတ်ဖြုတ်ဖြင့်၊ ညှာပြုတ်ကြွေကျ၊ မမြဲကြသို့၊ ဘဝ ပျက်ပြို၊ လူထိုထိုကား၊ အရွယ်ပျိုလတ်၊ ကျန်မလွတ်သည်၊

ကောသလီကျောင်းဆင်းအတွင်းမှ ခေတီတော်တစ်ဆူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မချွတ်သေရန် အပြီးတည်း ” ဟု ဖော်ညွှန်းထားသည့် မန်လည်ဆရာတော်ကြီးရေးသားပြုစုထားသည့် မယဒေဝ လင်္ကာကို ဆရာတော် နှစ်သက်တော်မူသည်။

သင်္ခါရလောကသားများကိုရှုမြင်ခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို စဉ်ဆက်မပြတ်ပွားများအားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ မမြဲတရား အမြဲပွားရင်း.

ပုံသကူ ဓုတင်- ပိုင်ရှင်မဲ့ စွန့်ပစ်ထားသည့် သင်္ကန်း၊ သပိတ် စသည်တို့ကို ကောက်ယူသုံးဆောင်သော အကျင့်မြတ်။

တိစီဝရိန် ဓုတင်- ကိုယ်ဝတ်၊ ခါးဝတ်၊ ဒုကုဋ် သင်္ကန်း သုံးထည်ကိုသာ အသုံးပြုသော အကျင့်မြတ်။

ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်- ဆွမ်းခံ၍ ရရှိသော ဆွမ်းကိုသာ သုံးဆောင်ရသော အကျင့်မြတ်။

ဧကာသနိက် ဓုတင်- တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် တစ်နပ်တည်းသောဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးရသော အကျင့်မြတ်။

ပတ္တပိုဏ် ဓုတင်- တစ်ခွက်တည်းသော ဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်း ပေးရသော အကျင့်မြတ်။

အရညကင် ဓုတင်- ရွာနှင့်ဝေးရာ တော၌သာ နေထိုင်ရသော အကျင့်မြတ်။

ရုက္ခမူ ဓုတင်- သစ်ပင်အောက်၊ သစ်ပင်အရင်း အနီး အနား၌သာ မှီခိုနေထိုင်ရသော အကျင့်မြတ်။

အံ့ဖွယ်တူးခြင်း ဆရာတော်ကြီးများ

အဗ္ဗောကာသိက ဓုတင်- အဆောက်အအုံ အမိုး
အောက်မဝင်ဘဲလွင်ပြင်၌သာနေထိုင်ရသောအကျင့်မြတ်။
သောသာနိက ဓုတင်- သုသာန်၌သာ နေထိုင်ရသော
အကျင့်မြတ်။

စသည့် ဓုတင်များကို အလျဉ်းသင့်သလို
ကျင့်သုံး ခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ဓုတင်အကျင့်အပြင် ဝိပ
ဿနာ ရှုမှတ်ကျင့်သုံးသည်သာမက မေတ္တာဘာဝနာ
ပွားများကာ စိတ်ပုတီးကိုလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် စိပ်
တော်မူခဲ့သည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများအားလည်း မေတ္တာ
ပွားများခြင်းကြောင့် ရအပ်သော အကျိုး ၁၁ ပါးကို
လည်း မကြာခဏ ဟောဖော်ပြောပြလေ့ရှိခဲ့သည်။

မေတ္တာပွားများခြင်းကြောင့် ရအပ်သော အကျိုး

၁၁ ပါးမှာ

၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်း

၂။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ယာမှ နိုးခြင်း

၃။ မကောင်းသော အိပ်မက်ကို မမြင်မက်ခြင်း

၄။ လူတို့ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း

၅။ နတ်၊ ဘီလူး၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား၊ သားရဲ၊ နဂါး စသော
သူတို့ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း

၆။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက် စောင့်မခြင်း

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

၇။ မီးဘေး၊ အဆိပ်ဘေး၊ လက်နက်ဘေး မကျရောက် နိုင်ခြင်း

၈။ လျင်မြန်စွာ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း

၉။ မျက်နှာအဆင်း ကြည်လင်၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်း

၁၀။ မတွေ့မဝေ မမှားမယွင်း ဖောက်ပြန်ကင်းကာ ဘဝ ကူးကောင်းခြင်း

၁၁။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားရောက် ရခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

အကျင့်ထူး အကျင့်မြတ်များ၊ မေတ္တာတော်ပွား များမှု စွမ်းအားများက ဆရာတော်၏ တန်ခိုးအာနုဘော် မြင့်မားလာခဲ့သည်နှင့်အညီ သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိစွမ်းအားများက လည်း တိုးတက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆရာတော်သည် ဂေ ရိနိမိကျောင်းတွင် ၅၃ ဝါအထိ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာက (၁၁. ၉. ၁၉၇၈)၊ ၁၅ နာရီ ၂၀ မိနစ်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ပျံလွန် တော်မူခဲ့ပါသည်။

ပျံလွန်တော်မူချိန်တွင် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း အားကိုးအားထားမဲ့ကြပြီဟူသော အသိက ဒကာ၊ ဒကာ မ အတော်များများ၏ နှလုံးသားထဲအထိ စွဲငြိသွားခဲ့ကြ ရသည်။ ရုပ်ရွာလူကြီးများနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများ ဦးစီး ကာ ဆရာတော်၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုမီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ကြလေ သည်။ စံကျောင်းခေါင်းရင်းဘက်တွင် ရုပ်အလောင်းကို

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပြင်ဆင်ထားကြပြီး နံ့သာတုံးများကိုလည်း စုပုံထားပြီး ဖြစ် သည်။ မီးသဂြိုဟ်ရန် တစ်ရက်အလို ညဘက်တွင် ဒကာ ရင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးမွန်(အသက်၆၀)အား ထင်ရှားပြတ်သားသည့် အိပ်မက်ဖြင့် အသိပေးတော့ သည်။ အိပ်မက်က တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသလို အံ့ဩ ဖွယ်လည်း ကောင်းလွန်းလှသည်။

စံကျောင်းပေါ်မှ ဆရာတော်ဦးကေသာရ ဆင်း ကြွလာသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း သိကြားလိုလို၊ ဗြဟ္မာလိုလို တစ်ဖက်တစ်ပါးရံလျက် နောက်တွင်လည်း နတ်သားဟုထင်ရသော ပြုံးပြုံးပြက် ပြက် နတ်ဝန်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသူ ၁၀ ဦးခန့်က လိုက်ပါလာသည်။

ထူးခြားသည်က ဆရာတော်ဦးကေသာရ ခြေ လှမ်းတိုင်း ကျောင်းလှေကားထစ်များကို မနင်းမိဘဲ လေ ကိုသာ နင်း၍ လျှောက်လှမ်းနေဟန် ပေါ်နေသည်။ ကျောင်းပေါ်မှဆင်းကြွအလာ မြေပြင်ပေါ် ရပ်မနေတော့ ဘဲ လေအထက်တွင်သာ ရပ်နေတော်မူသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် လက်ယာဘက်မှ ရံထားသည့် သိကြားလိုလို၊ ဗြဟ္မာ လိုလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသူ က

“ ခုလို အထင်အရှား ဖူးတွေ့ရလျှင် နားလည်

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော့။ ရုပ်အလောင်းကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်ကြနဲ့။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရင် တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရလိမ့်မယ် ” ဟု ပြောတော့သည်။ ဆရာတော်ကမူတည်ကြည်အေးဆေးသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ဦးမွန်အား လှမ်းကြည့်ရင်း

“ ဒကာတော်၊ အကြောင်းကြီးငယ် ကြုံလာရင် ဆရာတော်ကို တ လိုက်ပါ။ အဓိဋ္ဌာန် ပြုပါ။ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ မေတ္တာတရားကို အမြဲပွားနေပါ ” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ဆရာတော်သည် မြင့်သည်ထက်မြင့်တက်သွားရာ မျက်စိအောက်ကပျောက်သွားတော့မှ အိပ်မက်ပြတ်သွားကာ နိုးထခွင့် ရသွားခဲ့သည်။

အိပ်မက်အား ဒကာ၊ ဒကာမ အပေါင်းတို့အား ပြန်ပြောပြရာ အားလုံးကပင် ဆရာတော်ရုပ်ခန္ဓာအားယခုဖူးတွေ့နိုင်ခွင့် ရကြသည့်အတိုင်း စံကျောင်းဖြင့် ထားရှိခဲ့သည်မှာ ၂၉နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ခန္ဓာပေါ်တွင်လည်းလာရောက်ကပ်လှူထားကြသည့် ရွှေဆိုင်းပြားလေးများက နေရာအတော်များများ ယူထားကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ယခင်က ဆရာတော်စံကျောင်းရှိရာသို့ သွားသည့်လမ်းက ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ယခုမူ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ဝသဖြင့် လာရောက်လှူဒါန်းကြသူများ၊ ဒကာရင်း ဒကာမရင်းများ စုပေါင်းအလှူဒါနဖြင့် သွားလာရေး

အံ့ပွယ်တူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

လှ ဝ ယ န က ည ခ ဝ ည ခ မ ဝ . စ ဝ ရ န န
လမ်းချောလမ်းဖြောင့်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ထားခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်သည်။

ကျောင်းလမ်းပြုပြင်ရန်အတွက် ဦးချောလစ်-
ဒေါ် စမ်းစမ်းဖြူ ဦးကြူစိုး-စမ်းစမ်းမိ၊ ဒေါ်ပြုံးပြုံးကြည်နှင့်
သား ဇူးဇူး၊ ဦးဝွမ်ရီ-ဒေါ်အေးအေးမူ၊ ဦးမျိုးတင်-
ဒေါ်စုယဉ်ယဉ်အောင်၊ ဦးအောင်ခင်-ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း၊
ကိုစိုးလွင်-မမြင့် မြင့်အေးတို့နှင့် ကျောင်းလမ်းကိစ္စအကျိုး
ဆောင် ကိုမောင်လေး-မဝင်းမူတို့က ဦးစီးဦးဆောင်
ပြုကာ လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဦးကေသာရထံ ဆုပန်လိုပါလျှင် ပုံ
တော်ရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုး
တို့ကို ကပ်လှူပါ။ ပြီးမှ မိမိလိုသောဆုကို တောင်းပါ။
ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ဆုဖြင့် ပြည့်ဝရပါက သို့မဟုတ်
အောင် မြင်မှုရပါက ဆရာတော်အား မိမိစေတနာ၊
မိမိနိုင်သောအားဖြင့် ရွှေဆိုင်းသို့မဟုတ်ရွှေပြား ကပ်လှူ
နိုင်မည့် အရေအတွက်အတိအကျဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ကြည့်ပါ။
အောင်မြင်မှု လျင်မြန်စွာရရှိခံစားနိုင်ခွင့် ကြုံရမည်
ဖြစ်ပါသည်။ အောင်မြင်မှု ရသည်နှင့် ဆရာတော်
ရုပ်တုများရှိရာ နေရာများသို့ စုံစမ်းရှာဖွေကာ မိမိ
အဓိဋ္ဌာန်ထားသည့်အတိုင်း ရွှေဆိုင်းပြားများ ကပ်လှူရ

အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဆရာတော်ကြီးများ

မည် ဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်းရုပ်သေးမှာမူတနင်္သာရီတိုင်းဘက် တွင်သာ အများဆုံးတွေ့ရသဖြင့် ဆရာတော်စံကျောင်း နှင့် နီးသူတို့သာ အဓိဋ္ဌာန်တင်သင့်ကြပါသည်။

ဆရာတော်ရုပ်တုများ သီတင်းသုံးသည့် နေရာ များ အနက်အချို့ကို ဖော်ပြရလျှင်
၁။ဦးထွန်းလွင် ခေါ် ဦးဘွန်ဟင်၊ အမှတ် ၉၀၊ အမှတ် ၄ လမ်းမကြီး၊ ပန်းခြံ၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်။
၂။ဦးဝင်းလှိုင်၊ အမှတ် ၅၇၇၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ၈ ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာဆေးရုံရှေ့၊ ရွှေပြည်သာမြို့။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်စုံစမ်းပါက မိမိတို့နှင့် ဆရာတော်ရုပ်တုတော် သီတင်းသုံးသည့်နီးသောနေရာ များကို စုံစမ်းရရှိနိုင်ကြမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကေသာရထံတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆု ပန်ကြည့်ရာ လက်တွေ့လောကီ အကျိုးစီးပွားများ တိုး တက်မှု၊ ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်မှ ကင်းလွတ် မြောက်မှုတို့ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံကြရသူ အမြောက်အများ ရှိနေသည်ဟု သိခွင့်ရသည်တွင် စာရေးသူအနေဖြင့် ဆ ရာတော်ဦးကေသာရ၏ မဟိဒ္ဓိသိဒ္ဓိစွမ်းပကားများကို အံ့ အားတသင့် ဖြစ်မိသွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပင် အဘဦးမွန်ကို သတိတရ တွေးနေမိဖြစ်ပါတော့သည်။ သတိရစရာအကြောင်းက ရှိနေပါသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရဟန္တာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိလိုပါလျှင် လေ့လာ သင့်သည့် အချက်အလက်လေးများကို တွေးနေမိသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အတူတကွ နေခြင်းဖြင့် သီလကို သိနိုင်၏။ သိ ရ၏။(သံဝါသေန သီလဝေဒိတဗ္ဗ)

ပြောဆိုခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်မှုကို သိနိုင်၏။ သိရ၏။

(သံဝေါဟာရေန သောစေယျ ဝေဒိတဗ္ဗ)

ဘေးရန်ကြိုသော်မှသာ ဉာဏ်စွမ်းကို သိရ၏။ သိနိုင်၏။(အာပဒါတု ထာမောဝေဒိတဗ္ဗော)

ဆွေးနွေးကြည့်ခြင်းဖြင့် ပညာကို သိရ၏။ သိနိုင် ၏။(သာကတ္ထာယ ပညာဝေဒိတဗ္ဗော)

ယင်းတို့ကို အချိန်ကြာကြာ နှလုံးသွင်းမှ၊ ပညာ ရှိမှသာ သိနိုင်သည်။ အချိန်တိုလျှင်၊ နှလုံးမသွင်းလျှင်၊ ပညာမရှိလျှင်ကား မသိနိုင်ပါ။ ရဟန္တာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ကို လူတိုင်းမသိနိုင်ပါ။ သူများ ဟုတ်၊ မဟုတ်ထက် မိမိ ဟုတ်၊ မဟုတ်ကသာ အဓိက ကျလှပါသည်။

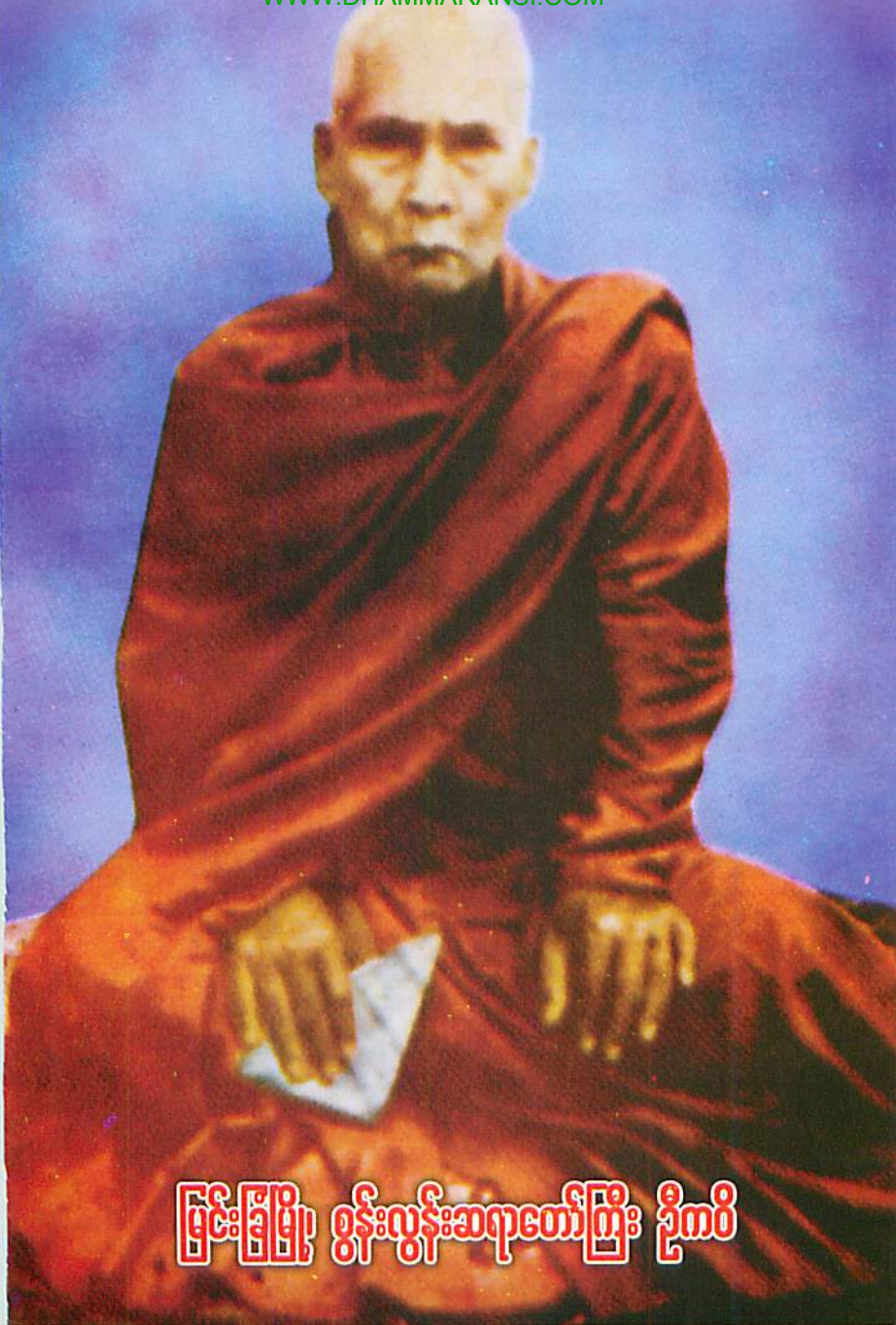
အလွယ်ဆုံးနှင့် လူသိများလှသည်က သုတ္တနိ ပါတ်၊ အာမအန္ဓသုတ်အဖွင့်(၃၀၃)တွင် ကိလေသာအာ သဝေါကုန်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၏ အလောင်း တော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့နိုင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပါသည်။တနင်္သာရီတိုင်း၊ ကော့သောင်းခရိုင်၊ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်၊ ဘုတ်ပြင်းမြို့နှင့် သုံးမိုင်ခွဲသာသာ ကွာဝေးသည့် နေရာအတွင်း ဘုတ်ပြင်းကျေးရွာ၊ ကေရိနိမိကျောင်းတွင် ဆရာတော်ဦးကေသာရ၏ ရုပ်ခန္ဓာသည် ယနေ့တိုင် လျောင်းစက်လျက် ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားကာ ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန် ပြုနိုင်မည်ဆိုပါက လောကီအကျိုးထူးများ လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ခံစားရရှိနိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သိထားကြသူ အတော်များများမှာ လောကီအကျိုးစီးပွား(စီးပွားရေးလောက) တွင် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်နေကြသူများ ဖြစ်နေသည်ကို စာရေးသူ ကြုံတွေ့ရခဲ့ပါသည်။ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

အကြံပြုလိုသည်မှာ ဆရာတော်၏ ပုံတော်ကို သစ်သီးဆွမ်း၊ အကြမ်း(လက်ဖက်ရည်ကြမ်း)၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်များကပ်လှူကာ လိုရာဆုတောင်း၍ အဓိဋ္ဌာန်ကြည့်ပါ။ ဆရာတော်ထံ ရွှေဆိုင်းပြား မိမိနိုင်သလောက် ကပ်လှူပါမည်ဆိုသည့် ကတိသစ္စာကို အဓိကထားပါ။ သင်၏အောင်မြင်မှုများ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ လာရစေပါမည်ဟု စာရေးသူ ပြောရဲပါသည်။

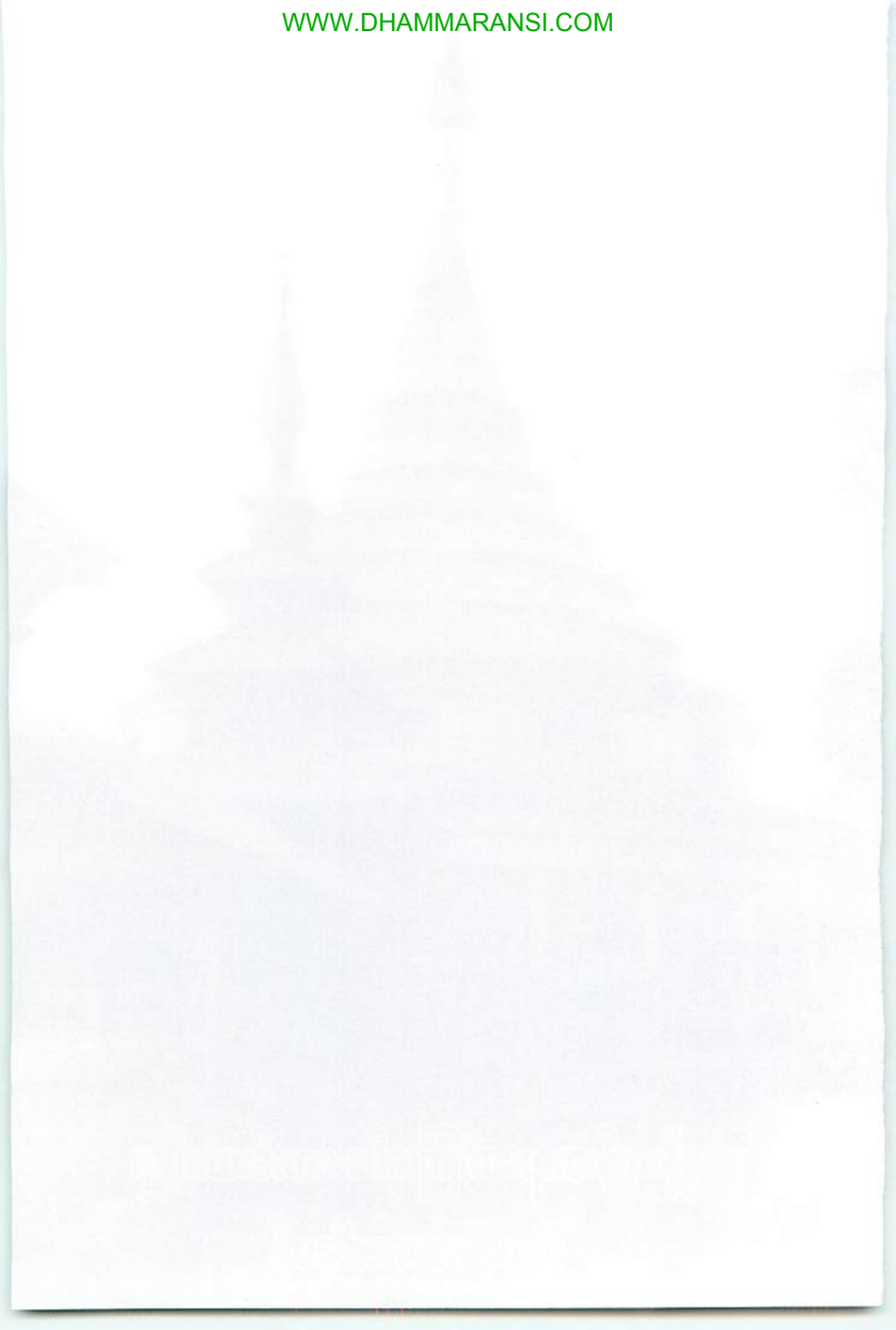
အဓိဋ္ဌာန်ဆောင်၍ အောင်မြင်နိုင်ကြပါစေ။
သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း

မြင်းခြံမြို့၊ ဝန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးကဝိ

ရွှန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးရုပ်အလောင်းထားရှိရာ
သံသရာအေးဝေတီတော်

အညာမြေအောင်မြေမဟာမှာတည်သည် သံသရာအေးစေတီတော်

ကားသည် မြားတစ်စင်းနှယ် လေကိုခွင်းကာ ဦး
တည်ပြေးလွှားလို့နေသည်။ ရှေ့တူရူမှ ပြေးလွှားလာ
သည့်တံလျှပ်လှိုင်းများအား နင်းခြေသွားပုံကို မြင်တွေ့
နေရသည်။ အညာလေပူတို့သည် ကားပြတင်းပေါက်
များမှ အလုအယက်တိုးဝင်ကာ ထိတွေ့ရိုက်ခတ်နေ
မှုကြောင့်အိုက်စပ်စပ်ရသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ ထနောင်း
ပင်များကလည်း တရိပ်ရိပ် ရပ်ပြနေရင်းက ကျန်နေရစ်
ရှာသည်။

အညာမြေသည် ပူပြင်းကာ သွေ့ခြောက်ခြောက်
နိုင်လှပါလားဆိုသည့်အတွေးက ထင်ဟပ်နေမိသည်တွင်
က ဗျာဆရာမြစိုးလွင်က

“ငေးလှချည့်လားဆရာ၊ မြင်းခြံရောက်တော့
မယ်”

ဟု သတိပေးစကားဆိုလိုက်တော့မှ အတွေးအာရုံတို့
ပြတ်တောက်သွားရသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်သွားဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ရန်ကုန်တိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်တွင် တည်ရှိသည့် ပညာဝတီ ဝိပဿနာကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဇာဂရ လှူဒါန်းဆောက်လုပ်တော်မူနေသည့် ကျောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးပေးရန် ဆရာတော်မိန့်တော်မူသဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းခြံသို့ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော်ဆန္ဒရှိသည့် ဓာတ်ပုံများလိုက်လံရိုက်ကူးကာ မှတ်တမ်းတင်နေမိသည်။ ထိုသို့သွားလာလှုပ်ရှားနေမိစဉ်မှာပင် ကဗျာဆရာမြစိုးလွင်က

“ မြင်းခြံဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အလောင်းနှစ်လောင်းနဲ့ ချောင်းနှစ်ချောင်းကြားမှာ တည်ထားတဲ့မြို့ဗျ” ဟု စကားစလာသည်။

ထိုအပြောကြောင့် ဆရာမြင်းမူအေးဆောင်ပြောထားသည့် စကားစုများက အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မပုပ်မသိုး ရုပ်အလောင်းနှစ်လောင်းက မြင်းခြံမြို့အား ရံလျက်သားရှိနေသည်။ လောကုတ္တရာလမ်းကို လျှောက်လှမ်းကြရာတွင် အောင်လမ်းသို့ မြန်းတော်မူခွင့်ရသွားကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် မဟာထေရ်ကျော် ဆရာတော်များပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

မြင်းခြံသို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ လျောင်းစက်ရာ(ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ) သို့ အရောက်သွားကာ ဖူးမြော်ဦးမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ နေရာ ဆီသို့ အရောက်သွားရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်မိသည်။

ထနောင်းပင်များကို ဖြတ်သန်းရင်း၊ မန်ကျည်း ရိပ်များကို ခိုနားရင်း လျှောက်နေမိသည်။ ထနောင်းပင် ထက်ဆီမှ လွင့်ပျံထွက်လာသည့် ချိုးကူးသံက ခြောက် သွေ့နေသည့် အညာဇွေ့ရှုမျှော်ခင်းကို လွမ်းအားပို နေကြလေအောင် ဖော်ဆောင်ပေးနေသည့်အလားပင်။ အလွမ်းဇွေ့ အလွမ်းမြေ့လိုတောင် တင်စားရလေမလား ဟု ထင်မှတ်မှားမိရပါသည်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လာကြစဉ်မှာပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေးရှိနေသည့် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း တည်ရာကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ဦးသား ခြေ လှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်မိကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး ၏ ရုပ်ခန္ဓာ၊ ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် နေရာ၊ ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် ကျောင်း စသည့်နေရာများကို မြင်တွေ့လိုလှ၊ ဖူးတွေ့လို လှသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာ တော်ကြီး ဦးကဝိသည် အောင်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရေးအတွက် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့ရာတွင် ထူးခြား အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်ကြီးလေးချက်ကို ရရှိတော် မူခဲ့သည်။

၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက် နေ့တွင် ပထမအကြိမ် တရားထူး။

၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်နေ့ တွင် ဒုတိယအကြိမ် တရားထူး။

၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက် နေ့တွင် တတိယအကြိမ် တရားထူး။

၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်နေ့တွင် စတုတ္ထအကြိမ် တရားထူးတို့ကို ဆက်တိုက် ပင် ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီး တရားထူးရရှိခဲ့သည့် ဂုဏ်သ တင်းကလည်း သင်းပျံ့လွန်းလှသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ထားမှုများဖြင့် ရရှိနေသည့် စရဏစွမ်းအားများက သာသနာပြုလုပ်ငန်းများတွင် အထင်အရှား ပေါ်ထွက်လာကာ စွမ်းရည်ပြလေ့ ရှိခဲ့ သည်။

သထုံတွင် တည်ရှိသည့် နေမိန္ဒရတောင်တော်၌ တော်ရုံတန်ရုံ စရဏစွမ်းအားမျိုးဖြင့် သိမ်သမုတ်၍ မရ နိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းနေသည်။ ထိုသို့ ခက်ခဲ

ကြမ်းတမ်းစွာ ပရလောကသားတို့ စိုးမိုးနေသည့် တောင်
တော်၌ ဆရာတော်၏ စရဏစွမ်းရည်ဖြင့် သိမ်တော်ကို
အောင်မြင်စွာ သမုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

အောင်လမ်းပွင့်တော်မူသည့် စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ကြီး ဦးကဝိ၏ ရှေးဘဝအဆက်ဆက် ပါရမီဆက်
တို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ကဿပ
ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ကျေးသားလေးဘဝကို ရ
ရှိတော်မူစဉ် ကဿပဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို ဖူး
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်သော်
လည်း ပါရမီအထုံနှင့် ကုသိုလ်ဟုန်မကင်းသည့်အတွက်

“ဪ... ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား အလွန်ထူးမြတ်
သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါတကား” ဟု အောက်မေ့ဆင်ခြင်မိ
သည့် ဇောစေတနာဝင်လာပြီး ဘုရားရှင်ထံတော်ပါး
ဝပ်တွားကာ အတောင်နှစ်ဖက်ထိပ်မှာ ယှက်မိုးလျက်
ပူဇော်ရင်း သစ်သီးဆွမ်းလှူဒါန်းခဲ့ရှာသည်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အလှူခံတော်
မူပြီးလျှင်

“ဤဒါနကောင်းမှုကြောင့် သင်လိုလား တောင့်
တသည့် ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေ” ဟု မိန့်ခြွေလိုက်သည်။
ကျေးသားလေး၏ စေတနာသဒ္ဓါထက်သန်လှသည်က
တစ်ကြောင်း၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှာဘုရားရှင် ဖြစ်နေတော်မူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျေးသားလေး ဘဝ ပြောင်းသွားရသည်တွင် ကာမသုဂတိဘုံခုနစ်ဘုံတွင်လူ တကာနှင့်မတူအောင်စည်းစိမ်အမျိုးမျိုးခံစားခဲ့ရသည်။

လူ့ပြည်သို့ ရောက်ပြန်သည်တွင်လည်းတက္ကသိုလ် ပြည်ဌာနတွင် တိကိစ္ဆက ပါမောက္ခဆရာကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက ဆေးဆရာကြီးဘဝတုန်းက တွေ့ကြုံဆက်ဆံဖူးသူတိုင်း ငါ့ ထံရောက်လာလိမ့်မည်။ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ငါ့ တရားကို အားထုတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု အမိန့်တော် ရှိ ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သံသရာကျင်လည်ခဲ့ရာက ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ သထုံပြည်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူခဲ့သည့် သာသနာ့ဒါယကာ မန္တဟာမင်းကြီး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် ရာ ဘားမဲ့ဆရာတော်ဘဝကို ရခဲ့သည်။

ထိုသို့သော အတိတ်ဘဝ ပါရမီများကို ဖြည့် ဆည်းပြီးမှ ယခု စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော်ကြီးဦးက ဝိဘဝကို ရရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးကဝိ (၁၂၃၉-၁၃၁၄) သည် မြင်းခြံမြို့တောင်ဘက် စွန်းလွန်း ရွာတွင် ခမည်းတော်ဖြစ်သူ ဦးသန့်နှင့် မယ်တော်ဖြစ်သူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဒေါ်တုတ်တို့မှ တပေါင်းလဆန်း ၂ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် လေးချက်မတီးမီ ဖွားမြင်ခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။ မြင်းခြံ ကျောင်းဆရာတော်ထံတွင် စာပေသင်ကြားခဲ့သော် လည်း စာပေမတတ်သဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သားတွင် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖခင်နှင့်အတူ အရေး ပိုင်ရုံးတွင် ယပ်လေကြိုးဆွဲရသော မင်းစေအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှထွက် ကာ တောင်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဦးကဝိဟု အထင်အရှား ဖြစ်တည်လာမည့် ဦးကျော်ဒင်၏ ဘဝ ကားအထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စာပေသင်ကြား သော်လည်း စာပေကမတတ်၊ အလုပ်အကိုင်လုပ်ပြန် တော့လည်း အောက်တန်းနောက်တန်းကျသည့် အလုပ် နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရသည့် တောင်ယာအလုပ် တို့ကိုသာ လုပ်ကိုင်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။

မရွေ့ရည်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ တောင်ယာ လုပ်ငန်းခွင်၌သာ မြှုပ်နှံထားရသည့်ဘဝကို ပြောင်းလဲ စေခဲ့သည်မှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ဖြည့်ဆည်းလာခဲ့ သည့် ဒါနပါရမီနှင့် စရဏပါရမီများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကဝိလျောင်းလျာ မောင်ကျော်ဒင်မှာ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ မင်းစေဘဝဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ရစဉ်ကပင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တစ်ရွာတည်းနေ မရွေ့ရည်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားသမီးငါးဦး ထွန်းကားခဲ့၏။ လေးဦးမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရာ မောင်ရှိန်ခေါ် မောင်ကံညွန့်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

သံယောဇဉ်များ ရှုပ်ထွေးနေစဉ်မှာပင် ကိုကျော်ဒင်မှ ဦးကျော်ဒင်ဖြစ်ကာ ဘဝဖြစ်စဉ်မှာလည်း တက်သုတ်နှင့်လို့ နေရတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးအနီးအပါးတွင် ဒေဝီလကောဏ္ဍည စသည့်လောကီဆရာကြီးများ ကပ်မြှောင်၍ ရှိနေသကဲ့သို့ ဦးကျော်ဒင်၏ အနီးအပါးတွင်လည်း သူငယ်ချင်းဦးစံတင်မှာ ကောဏ္ဍညကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဦးစံတင်ကို သမာဓိမှော်အောင်သည်ဟု ပြောကြသူများ ရှိသကဲ့သို့ ရံဖန်ရံခါတွင် ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးများ ပူးကပ်လေ့ရှိသည်ဟု ပြောသူတို့က ပြောလေ့ရှိကြသည်။ လောကီနှင့် လောကုတ္တရာသည် ဆက်နွယ်မှုရှိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတို့ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့အနီးအပါးတွင် ကပ်ဝင်ကာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးစံတင်က ဦးကျော်ဒင်ကို ထူးဆန်းသော တဘောင်ကို ရွတ်ပြသည်။ ထိုတဘောင်မှာ

“ တလိမ်၊ နှစ်လိမ် လိမ်လို့ရှုပ်၊ အမယ်ဘုတ်ကဲ့

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သူ့ချည်ခင်ဘယ်သူငင်မှ သည်ရှုပ်ထွေး၊ ရှင်းနိုင်ပါ့မလေး။

ချည်ခင်ကြို ချည်ခင်ကြား၊ လွန်းကလေးနဲ့သွား၊
ဘုရားငုတ်တို့ ရောင်တော်လွှတ်ပါလို့၊ ပုံတော်ဝတ်တဲ့
မခွေးရယ်၊ အနားစိမ်း ရောင်ခြယ်ခြယ်၊ အလယ်ပြာ
ဘောင်ကွက်နဲ့၊ လက်ခတ်သံကျွန်းဖိုသား၊ သောင်းတိုက်
ကကြား”

ထို တဘောင်ကို ရွတ်ပြပြီးသည်နှင့်

“ အမယ်ဘုတ်ရဲ့ ချည်ခင်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ
ရှုပ်ရှုပ် ရက်ကန်းစင်ကျရင် ရှင်းသွားတာပဲ ကိုကျော်ဒင်
ရဲ့။ အမယ်ဘုတ်ခေါ်တဲ့ ဒီ ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ အ
ဝိဇ္ဇာ ချည်ခင်ရှုပ်ကြီးကို သတိပဋ္ဌာန် ရက်ကန်းစင်မှာ
သတိလွန်းတစ်လုံးနဲ့ပဲ ကိုကျော်ဒင် ခင်ဗျား ရှင်းရလိမ့်
မယ်ဗျာ။ အဲဒီအခါမှာ စွန်းလွန်းရွာ တောင်ဘက်မှာ
တကယ်ရက်ကန်းစင်လည်း ပေါ်လိမ့်မယ်။ ရက်ကန်းစင်
ပေါ်တဲ့ ကျွန်းဖိုကုန်းမှာ ခင်ဗျားသာသနာပြုရလိမ့်မယ်။
သာသ နာပြုတဲ့အခါ ကျွန်းတိုင်နှစ်လုံးလည်း ပါလိမ့်မယ်။

ဘုရားငုတ်တို့ ရောင်တော်လွှတ်ဆိုတာက ပဋိ
ပတ္တိ သာသနာတော်ကြီး ငုတ်တို့နေခဲ့တာ ပြန်ပေါ်လာ
လိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲဗျ။ အဲဒီတော့ ကိုကျော်ဒင်၊ ခင်
ဗျားရဲ့ တရားလက်ခတ်သံကို ၃၁ ဘုံက ကြားလာရမှာ”
ဟု ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပထမဆုံး နိမိတ်စကားကို ကြားခွင့်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအသိတို့ သိခွင့်ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အစစအရာရာကို သတိကပ်ပြီးမှ လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိလာခဲ့သည်။ ပြောင်းရိုးစဉ်းသည်ကိုပင် ထောက်ခံ ဖြတ်ချလိုက်ခြင်းနှင့် တိခနဲ၊ တိခနဲ ပြတ်တောက်ကျနေခြင်းတို့ကို အံ့ကိုက်ကျအောင် မှတ်သားလာနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ အိပ်မက်များအရ သေခြင်းတရားနှင့် ကင်းဝေးရာကို ရှာလိုသည့်စိတ်များ ပိုမို ပြင်းပြလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ မှတ်မှတ်ရရ။

၁၂၈၁ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ လပြည့်ညတွင် ရွာ၏အရှေ့တောင်ဘက်၌တည်ရှိသည့် စေတီတော်ဝယ် ဆီမီးပူဇော်နေစဉ် ဆီမီးများကို ကြည့်နေမိရာ ဆီမီး မီးစာအဖျားမှ မည်းလာပြီး ဆီမီးညွန့်လေးများက တလျှပ်လျှပ်နှင့် ဆီများဆူပွက်သွားသည်ကို မြင်မိရသည်နှင့် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဆုတောင်းမည်ဆိုပါက ပြည့်ဝလိမ့်မည်ဆိုသည့် ယုံကြည်စိတ်တို့ လွှမ်းမိုးလို့လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရဟန်းဘောင်တက်လိုသောဆန္ဒ

ပြင်းပြလာသဖြင့်

“ရဟန်းဖြစ်ရပါလိ၏။ ရဟန်းဖြစ်သောအခါ တရားဟောပြော ဆုံးမရပါလိ၏။ သတ္တဝါတွေ ငါဟောပြောဆုံးမသည့်အတိုင်း ငါ့ကဲ့သို့ပင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြ ပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ဆုတောင်းပြီး၍ တစ်နှစ်အကြာ ၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့တွင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်သည်။ ရှင်ကဝိသည်သာမဏေ ဖြစ်ပြီးသည်နှင့် စွန်းလွန်းရွာတောင်ဘက်တွင် တည်ရှိသည့် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း သွားရောက်ကာ တရားအားထုတ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကျောင်းဘေးနားတွင် မှီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ပေါက်နေသည်ကို ရှင်ကဝိတွေ့သဖြင့် ဆွဲနုတ်လိုက်ရာ မှီပွင့်လေးများပါ တစ်အုံလုံး ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်တော့မည့် နိမိတ်ဟု ယူဆကာ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မပြတ်တမ်း တရားအားထုတ်နေပါတော့သည်။

၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ငွေတန်ဆောင်းကြီးတစ်ခုကို မြင်လာပြီး “ဝီဝီ၊ ဝီဝီ” ဟု မြည်သံပေးကာ

အံ့ပွယ်ထူးခြား ထာဝတော်ကြီးများ

ရထားပျံတစ်စင်း အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မိမိထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လာနေသည်ကို တွေ့သော်လည်း ဂရုမပြုဘဲ တရားကိုသာ အားထုတ်မြဲ အားထုတ်နေစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်ပေါ့လာပြီး အထက်သို့မြောက်တက်ကာ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရထားက မိမိအောက်သို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထောင့်လေးထောင့်တွင် နတ်မင်းကြီးလေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက်တွင် သိကြားမင်းကိုလည်းကောင်း မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင် တရားထူးရတော့မည်အတွက် လာရောက်စောင့်ရှောက်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကာ ဣရိယာပုတ်ကို မပြင်ဘဲ တရားအားထုတ်မြဲ အားထုတ်ခဲ့ရာ စတုတ္ထအကြိမ် တရားထူးကို တွေ့ရတော့သည်။

ရှင်ကဝိသည် ဆက်လက်ပြီး တရားထဲတွင် စူးစူးနစ်နစ် အားထုတ်နေလိုက်ရာ သိကြားမင်း၊ နတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့် ရထားပျံတို့ ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ ထိုသို့ စတုတ္ထမဂ်ကို ရပြီးသည့်နောက် အထက်ဘဝဂ်၊ အောက်အဝီစိတိုင်အောင် ဟင်းလင်းပြင်ကျယ်ကြီးအဖြစ် မြင်ကျန်ရစ်သည်။ “လူ့ပြည်တွင် ရဟန္တာတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းနေပြီ။ သွားဖူးကြ” ဟု တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်

နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

စာရေးသူ ဖတ်မှတ်လေ့လာထားမိသမျှတို့ကို အတွေးအိမ်ထဲတွင် ဧည့်ခံနေမိရင်း စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ကြီးဦးကဝိ အောင်လမ်းသို့ မြန်းသွားခဲ့ရာ အောင်မြေဝင်းအတွင်း လှည့်လည်ရှုမောနေမိသည်။ ကျေးသားရုပ်တု တံခွန်တိုင်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ ဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝဟောင်းက ပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့သည့် ပုံရိပ်များက စာရေးသူ၏ အတွေးအိမ်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်လို့ နေမိသည်။

ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် ကျောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး တရားထိုင်ခဲ့သည့်ဂူ စသည်တို့ကို မြင်တွေ့ရသည်တွင်လည်း ဆရာတော်ကြီး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသည့် ပုံရိပ်သွင်တို့က စာရေးသူ၏ရင်ကို လာရောက်လှုပ်ခတ်လို့ နေပြန်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကဗျာဆရာမြစိုးလွင်က

“ ဟိုး ရှေ့က ဖူးတွေ့ရတာ သံသရာအေး စေတီတော်ပေါ့။ အဲဒီ ဂန္ဓကုဋိုသံသရာအေးစေတီတော်ထဲမှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မပုပ်မသိုးရုပ်ခန္ဓာ လျောင်းစက်နေတုန်းပဲလေ ” ဟု ပြောလည်းပြော၊ လက်ညှိုးလည်း ညွှန်ပြသဖြင့် သံသရာအေးစေတီတော်မြတ်တည်ရာသို့ လှမ်းဖူးတွေ့လိုက်မိ သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် အောင်လမ်း

အံ့ဂွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သို့ မြန်းတော်မူခဲ့ပြီး သံသရာအေးခဲ့ပေပြီ။ နောက်ထပ် တစ်ဖန် သံသရာလည်ရန် လမ်းမရှိတော့ပြီ။

စေတီတော်အတွင်း ရုပ်ခန္ဓာကို ယနေ့တိုင် မပုပ် မသိုးဘဲ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်မှာ နောင်လာနောက်သားတို့ ထိ၊ သိ၊ သတိ ဆိုသည့် သတိပဋ္ဌာန်လမ်းကို ကျင့်ကြံပွား များကြဟု ရုပ်ခန္ဓာကို ဖူးခွင့်ရတိုင်း တရားကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လိုစိတ်များ မြင့်တက်လာနိုင်ကြစေလိုသည့် ဆန္ဒတော်အရလေလား မသိနိုင်။

စေတီတော်တည်ရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းသို့ ဝင် ရောက်မိသည်တွင် အေးငြိမ်းမှုရသက ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု ရှိလှသည့် ဂန္ဓကုဋီ တိုက်တော်အတွင်းတွင်ကား ငြိမ်သက်စွာ လျောင်းစက် တော်မူနေသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ဖူး တွေ့လိုက်ရသည်။ အောင်လမ်းသို့ မြန်းတော်မူသွားခဲ့ သည့် ၁၃၁၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ စနေ နေ့ ညနေ ၅ နာရီအချိန်ခန့်မှ ယနေ့ထိတိုင်အောင် မပုပ် မသိုး မပျက်မစီးဘဲ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်တော်မူနေခဲ့ သည်မှာ ထူးခြားလှပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော် ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး တစ်နှစ်မြောက်သော ၁၃၁၅ ခုနှစ်၊ က ဆုန်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ ညနေ ၄ နာရီ ၅၅ မိနစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တွင် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ခေတ္တကိန်းဝပ်ရာ စံကျောင်း
တော်မှ ဂန္ဓကုဋိစေတီတော်ကြီးအတွင်းသို့ ခမ်းနားသိုက်
မြိုက်စွာ ပင့်ဆောင်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဂန္ဓကုဋိ
စေတီတော်ကြီးကို ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ကြီး၏
မွေးနေ့ဖြစ်သော ထိုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင်
သံဃာတော်အပါး ၁၀၀ ကျော်တို့ဖြင့် အနေကဇာတင်ပွဲ
တော်ကြီးကို ကျင်းပခဲ့သည်။ စေတီတော်ကြီးကို “ သံသ
ရာအေးစေတီတော်” ဟု ဘွဲ့တော်ပေးထားခြင်းက
လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါသည်။ သံသရာ
အေးစေတီတော်ကိုမုခ်ပေါက်ဖြင့် တည်ထားပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး သာ
သနာ့ဘောင် ရောက်စက ဆရာတော်ကြီးများက ပုစ္ဆာ
များ မေးမြန်းတော်မူကြသည်။

မည်သို့ မေးခဲ့ပါသနည်း ဆိုပါမူ

“ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သံသရာစက်ဟာ ဘယ်မှာတည်
တုံး။ စပ်တော့ ဘယ်စပ်တုံး။ ဖြတ်တော့ ဘယ်ကဖြတ်
တုံး” ဟု မေးကြသည်။

ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက

“ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သံသရာစက်သည် သတ္တလော
ကတွင် တည်သည်။ စပ်တော့ တံခါးတွင်စပ်သည်။ ဖြတ်
တော့ တံခါးကဖြတ်လျှင် ပြတ်သည်” ဟု ဖြေတော်မူခဲ့

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်။

သတ္တလောက ဆိုသည်မှာ တရားအလုပ်ကို အားထုတ်ကြသည့် ယောဂီများသည် သမာဓိ ကြီးထွား လာတော့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ် ဆိုသည့် တရားသုံးပါး မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို သတ္တလောကဟု ခေါ် သည်။

စပ်တော့ တံခါးမှာစပ်သည် ဆိုသည်မှာ မျက်စိ တံခါး၊ နားတံခါး၊ နှာခေါင်းတံခါး၊ ပါးစပ်တံခါး၊ မနတံခါး၊ ကာယတံခါး စသည့် တံခါးများတွင် စပ်သည်။

စပ်ပုံမှာ စက္ခုနှင့် ရူပါရုံ ပြိုင်သည့်အခါတွင် နှစ် သက်သည့် ရူပါရုံကို မြင်လျှင် လောဘတဏှာ-သမုဒယ သစ္စာ၊ မနှစ်သက်သည့် အနိဋ္ဌာရုံကို မြင်လျှင် ဒေါသ- ဒုက္ခသစ္စာ၊ နားကလည်း ကောင်းသည့် သဒ္ဓါရုံကိုကြား လျှင် လောဘတဏှာ-သမုဒယသစ္စာ၊ မကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံကိုကြားလျှင် ဒေါသ-ဒုက္ခသစ္စာ။ စသည်ဖြင့် ခန္ဓာ ငါးပါးစလုံး သမုဒယသစ္စာနှင့် ဒုက္ခသစ္စာတို့သာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားဟော ဖော် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့သည်မှာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ မဂ္ဂ သစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာဟု သစ္စာလေးပါး ဖော်ညွှန်းထား ပါသည်။

“ သတ္တဝါတွေကို အကျိုးပေးနေတာက ဒုက္ခသ

စွာနှင့် သမုဒယသစ္စာ။ ယင်းနှစ်ပါးသာလျှင်ပြီး အကျိုး ပေးနေတယ်။ အဲဒါ သံသရာပဲ” ဟု ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူခဲ့သည်အပြင်

“ဖြတ်တော့လည်း တံခါးက ဖြတ်လျှင်ပြတ် သည်။ မည်သို့ဖြတ်ရမည်နည်းဆိုလျှင် စက္ခုနှင့် ရူပါရုံ ပြိုင်သည့်အခါတွင် မျက်စိဆိုသည်မှာ မြင်ရုံသာ မြင် တတ်သည်။ ချောသည်။ လှသည် ဆိုခြင်းမှာ သညာပဲ။ လူတကာက နင့်အမေ၊ နင့်နှမဆိုသည်က သညာ၊ နားဆိုသည်က ကြားရုံ ကြားတတ်တာ။ ဘာမှမဆိုင် ပါ ကလား။ အဲဒီလို မြင်သည်နှင့် သညာနှင့် ဖြတ်လိုက်။ ကြားတာနှင့် သညာနှင့် ဖြတ်လိုက်။ ထိတာနှင့် သညာနှင့် ဖြတ်လိုက်။ ထိုသို့ သတိနှင့် ဖြတ်ဖြတ်သွားလျှင် မပြတ် ပေဘူးလား။

ဒါကြောင့် ဒကာကြီးတို့ သံသရာကို အဝေးကြီး လိုက်ရှာမနေကြနဲ့။ တံခါးမှာကို ကပ်လည်နေတယ်” ဟု ဆရာတော်ကြီးက မိန့်သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးသည် ခြောက်ပေါက်သော တံခါးတို့၌ တစ်ပေါက်သောတံခါး က သတိကပ်ပြီး ဖြတ်သွားသောကြောင့် သံသရာမှ အေး ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုအချက်ကို အခြေခံ၍ အထောက် အထားပြုကာ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရာအောင်မြေတွင် တည်ရှိသည့် စေတီတော်ကို သံသရာ အေးစေတီတော်ဟု ဘွဲ့အမည်တော် သတ်မှတ်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို သီ၊ သတိ ဟူသည့် အသိတရားကို လက်ကိုင်ထားကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရန်ကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးက မိန့်တော်မူထားခဲ့သည်ကို တပည့်ဒကာရင်းတို့ မှတ်သားထားမိကြကာ တရားရှာလိုသူတို့ကိုလည်းတစ်ဆင့်စကားဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြနေကြသည်။ အသိဉာဏ်အထူးနှင့် ပရိယတ္တိ အသိဉာဏ် အပိုဂုဏ်ထူးတစ် ခုမျှမပါရှိဘဲ ရဟန္တာဖြစ်ကာမျှဖြင့်ပင် တစ်ပါးသူအားတရားပြပေးရန် မသင့်ချေ။ တိမ်းပါးလွဲချော်စရာတွေ များစွာရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အရာရာတွင် ယောနိသောမနသီကာရ သတိသမ္ပလေ်ဖြင့် မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ကျအောင် ကျင့်ကြံကြကုန်ရာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျေးဇူးတော်ရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက

“ မသိလျှင် သိအောင်လုပ်၊ မသိဘဲနှင့် လက်ဆော့လျှင် ဆင်းရဲတတ်သည်။ မသိဘဲနှင့် ပါးစပ်ဆော့လျှင် ဆင်းရဲတတ်သည်။ မသိဘဲနှင့် စိတ်ဆော့လျှင် ဆင်းရဲတတ်သည်။ မဆင်းရဲချင်လျှင် ငြိမ်ငြိမ်နေ၍ သိအောင်ကြိုးစားလေ ” ဟု ဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်

မူသည်ကို ယထာဘူတလမ်းညွှန်၌ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် အောင်လမ်းသို့ မမြန်းမီ ရသမျှသော အချိန်တို့တွင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ် ဖြာသော အကျိုးထူးများရနိုင်သည့် တရားထူးများကို ဟောကြားခြင်း၊ အောင်းလမ်းမြန်းရန်အတွက် သတိ ပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများခြင်းတို့ကို စဉ်ဆက်မပြတ် ကျင့် ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

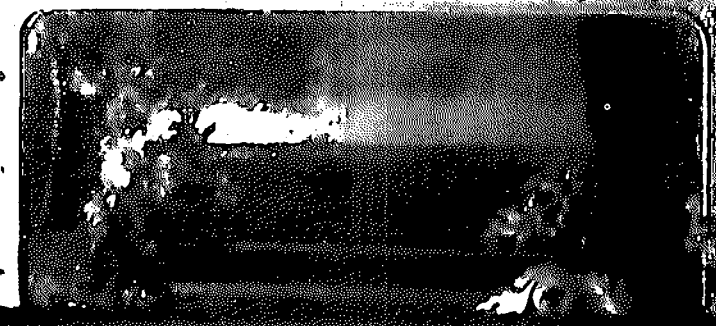
ဆရာတော်ကြီး ရှေးဦးစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ သည့် ဥဒါန်းတရားတော်ကြီးမှာ လောကီသားများ မှတ် သားစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်မှာ “ သတ္တဝါများမှာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် နှစ်ပါး ရှိတယ်။

ကုသိုလ်က အကျိုးပေးနေတော့ ကိုယ့်အလိုပြည့် ပြီး ပြီးပြီး ပြီးပြီးနှင့် နေတာပေါ့လေ။ အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတော့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် နေတာပေါ့။

ဥပမာ- ဟော ဟိုအနားမှာ ကန်ကြီးရှိတယ် မ ဟုတ်လား။ အဲဒီ ကန်ကြီးဟာ ကျိုးနေရင် ကောင်းပါ့မ လား။ ပေါက်နေရင်ကော ကောင်းပါ့မလား။ အဲဒီကန် ကြီး ကျိုးနေတာကို ဆည်လိုက်စမ်း။ ပေါက်နေတာကို

ရွာကွဲတော့ပေတံ ခပ်အောင်အောင်နီရဲ ဝံးကွဲပေတံ

ပိဋကတ် အောက်တွင် ရှိသော အချက်အလက်များကို

ရွှေရုပ်ဆွဲရေးကော်မရှင်ရုံး၊ ရန်ကင်းတေးအနောက်၊ နေပြည်တော်မြို့

သံသရာဒေဝါမာတုဗျ ဗိမာနဓတီ

ဒုတိယ ဦးထွန်းသန်းလှိုင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား

ဖာလိုက်စမ်း။ ဆည်လိုက်မယ်၊ ဖာလိုက်မယ်ဆိုရင် ကန်
ကောင်းသွားတာပေါ့။

သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အကုသိုလ်ကံ
ဖိစီးနှိပ်စက်လာရင် ကံကျိုးတာနဲ့တူတယ်။ ကန်ပေါက်
တာနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီတော့ ကံကျိုးလျှင် ကံဆည်။ ကံ
ပေါက်လျှင် ကံဖာ။ ကံဆင့်တော့ ကံမြင့် ဆိုသလိုပေါ့။
ဘယ်လိုများ ပြုရပုံမလားဆိုရင် ပရိတ်တရား နာယူခြင်း၊
ဘုရားကိုးဆူကပ်ခြင်း၊ သံပုံစေတီတော်တည်ခြင်း၊ ညောင်
ထောက်ခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း၊ သံဃာတော်များ ဆွမ်း
ကပ်လှူခြင်းများကို ပြုလုပ်တော့ ကံကျိုးလျှင် ကံဆည်၊
ကံပေါက်လျှင် ကံဖာ၊ ကံဆင့်တော့ ကံမြင့်ဆိုသလိုပေါ့။

အဲဒီလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အဟုတ်ဘုရားကို
လည်း အားကိုးမယ်။ အဟုတ်တရားကိုလည်း အားကိုး
မယ်။ အဟုတ်သံဃာကိုလည်း အားကိုးမယ်ဆိုပါရင် ကိုး
ဆယ့်ခြောက်ဖြာ ရောဂါဝေဒနာများ ကွယ်တတ်တယ်။
ပျောက်တတ်တယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း တိုးတက်တတ်
ပါတယ်။” ဟု အစချီကာ ဟောကြားခဲ့သည်။

မြင်းခြံမြို့၊ စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော်ကြီးကို
ရဟန္တာဟု သိနားလည်ထားကြသူ၊ အောင်လမ်းသို့ မြန်း
သွားတော်မူသည့် မဟာထေရ်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်
မြတ်ကြီး တစ်ပါးအဖြစ် သိနားလည်ထားကြသူတို့ များ

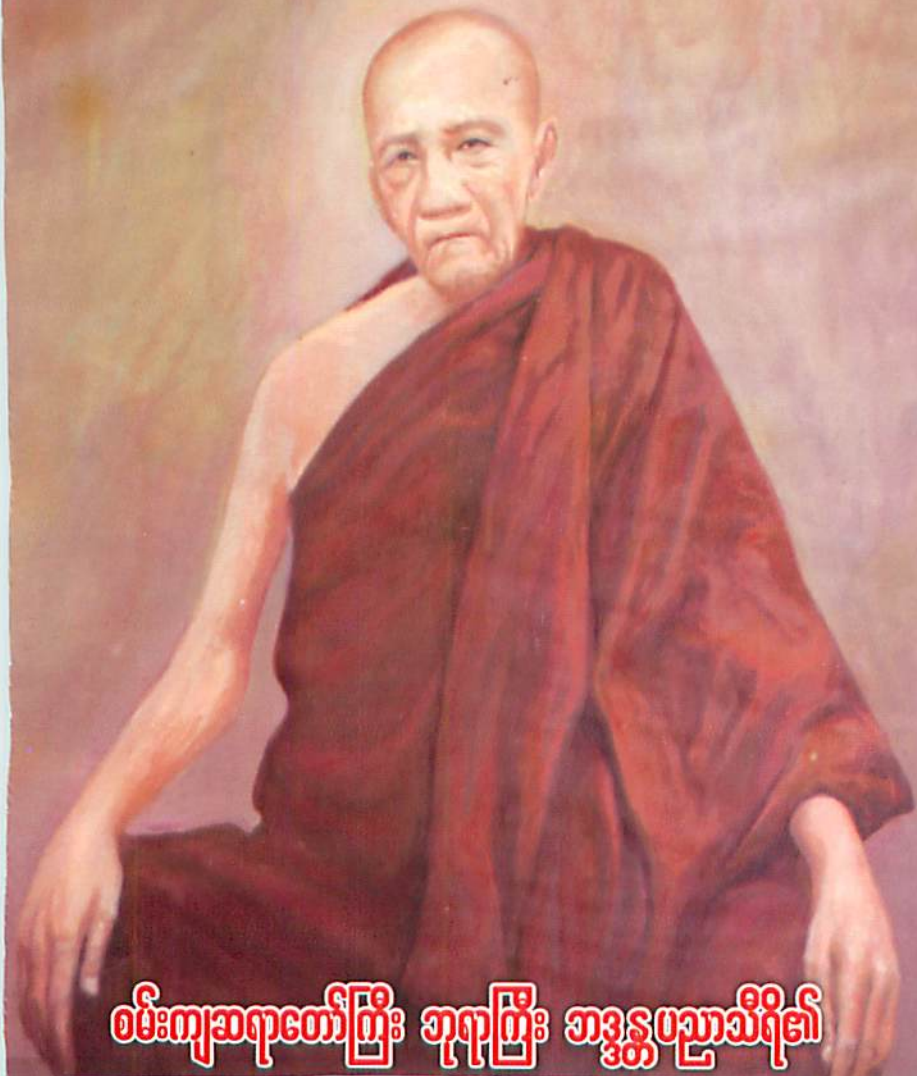
အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာတည်ငြိမ်စွာ လျောင်းစက်တော်မူနေသည့် အောင်မြေမှန်ရာ နေရာဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကာ အေးချမ်းလွန်းလှသည်။ အညာဇွေက ပူပြင်းလှသော်လည်း အောင်မြေဝန်းကျင်သည်ကား အေးချမ်းသာယာလှသည့် အနေအထားတွင်ရှိနေသည်။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်များ၏ မိုးကာထားပေးမှုကြောင့် အေးချမ်းမှုရှိနေရသလို ဆရာတော်ကြီး၏ အေးမြသန့်စင်လွန်းလှသည့် အောင်ဓာတ်စွမ်းပကားများ လွှမ်းမိုးနေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် ငြိမ်းအေးမှုကလည်း အပြည့်ရှိလို့ နေပါသည်။

စရေးသူတို့လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာကို ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ကန်တော့ကြကာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

အောင်မြေဝင်းက ထွက်လာကြတော့ နေပင်အတော်စောင်းနေချေပြီ။ ထနောင်းပင်ထက်မှ လွမ်းမောဖွယ်ဟစ်ကြွေးလိုက်သည့် ချိုးကူသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိ၊ သိ၊ သတိဆိုသည့် ရင်ထဲစွဲထင်ရစ်သည့် အသိတရားများက စာရေးသူတို့ထံပါး ကပ်ငြိလိုက်ပါလို့ နေပါတော့သည်။

အောင်မြေမှန်ရာ တစ်ခါတစ်ခေါက် လှမ်းခွင့်ကြိုနိုင်ကြပါစေ။

စမ်းကျဆရာတော်ကြီး ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာသိရိ၏

စမ်းကျဆရာတော် **ပုံတူပန်းချီကား** ဘဒ္ဒန္တပညာသိရိ
ဆရာတော် ၂၀၀၂ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်၊ နေ့၊ သီတာတော် ၂၆၆၂ ဝါ

အညာမြေ အောင်မြေမဟာမာတည်သည်

လျောင်းစက်ရာအောင်မြေ

ရဟန္တာတိုင်း ဓာတ်တော်ကျပါသလား ဟူသော အမေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများ မေးဖြစ်ကြ သလို သိလိုသော ဆန္ဒများ ပြင်းပြကြသဖြင့် မေးမြန်းဖြစ် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ မြတ် ဗုဒ္ဓ၏ သားတော်များ ဖြစ်ကြသည့် သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်များသည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော် တည်တံ့ ပြန့်ပွားထွန်းကားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်တော်မူကြရင်း မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မြတ်ဗုဒ္ဓ ညွှန်ပြတော်မူသည့် ဝိပဿနာ တရားများကို အပတ်တကုတ်အားထုတ်တော်မူကြလျက် အိုနာသေဘေး ကင်းဝေးရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို အ ရောက်လှမ်းနိုင်ရေးအတွက် လုံ့လပြုကာ အားထုတ်နေ ကြသည်က များပါသည်။

ထိုသို့ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်တော်မူရင်း ရဟန္တာဖြစ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ပေါ် ထွန်းခဲ့သည်။ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ ပရိနိဗ္ဗာန်

အံ့ဗွယ်တူးခြင်း ဆရာတော်ကြီးများ

စံတော်မူကြရာ အချို့ဓာတ်တော်များ ကျန်ရစ်ပြီး အချို့ ဓာတ်တော်များ မကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် သိလိုစိတ်ပြင်း ပြကာ မေးဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရာတွင် ဓာတ်တော်များ ဖြစ်တည်ခဲ့ကြောင်းကိုမူ ပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်ကို ကြည့်မည်ဆိုပါက အထင်အရှား သိခွင့်ရနိုင်ကြမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သူမြတ်များမှာမူကား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီးတွင် အဘိညာဉ်ဝင်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူမှသာ ဓာတ်တော်ကျနိုင်သည်ကို သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ ရတနာ့သုတ် မဂ္ဂဝိသာဏသုတ် (၁၀၇) တို့တွင် ပါရှိပါသည်။ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များမှာ သုက္ခဝိပဿက(ရိုးရိုးရဟန္တာဖြစ်လျှင်) လူသာမန်တို့ကဲ့သို့ပင် ပကတိအရိုးသာ ကြွင်းကျန်သည်။ (အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ ဝင်္ဂီသဝတ္ထု- ၂၀၉)။ အဘိညာဉ်ရ၍ အဓိဋ္ဌာန်မှသာလျှင် အဓိဋ္ဌာန်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာဓာတ်တော်များမှာ ပွတ်သစ်စ ခရုသင်းကဲ့သို့ ကြွင်းကျန်သည် (မဟာသဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာ စုန္ဒသုတ် ၂၅၄) အရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်ကား ကောင်းကင်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ သမာပတ်ဝင်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်တော်မူသည့်အတိုင်းပြာမျှမကျန်ရအောင် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းသည်(ဥဒါန်းကထာ အဋ္ဌကထာ ဒဗ္ဗသုတ် ၃၈၉) သက်

တော်ရှည် ရှင်ဗာကုလမထေရ်ကား အခြားသူတို့အား မိမိအတွက် တာဝန်ပိုမတက်စေရန် ထိုင်လျက်နှင့်ပင် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းစေကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော် မူရာ မြတ်လေးပန်းငုံပမာ ဓာတ်တော်များကျကုန်၏။
(ဥပရိ ပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာ ဗာကုလသုတ် ၁၄၀)။

ထိုမှတစ်ပါး ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခမ်း သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်ကြောင်းသုတ္တနိပါတ် အာမဂန္ဓသုတ်အဖွင့် ၃၀၃ တွင် ပါရှိလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင်လည်း မပုပ်မသိုး ရုပ် ခန္ဓာလျောင်းစက်ကာ နှစ်ပေါင်းကာလကြာမြင့်စွာ တည် နေသည့် အောင်လမ်းသို့မြန်းကြွသွားကြသော မဟာ ထေရ်မြတ်တို့၏ အောင်မြေများ အထင်ကရ တည်ရှိ လျက် ရှိနေပါသည်။ ထိုအောင်မြေများသို့ အရောက် သွားကာ အောင်လမ်းသို့ မြန်းကြွသွားကြသည့် မဟာ ထေရ်မြတ်တို့အကြောင်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေမိ သည့် စာရေးသူတစ်ယောက် လွန်ခဲ့သည့်လအတွင်းက မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြင်းခြံမြို့တွင် မပုပ်မသိုး မပျက်စီးဘဲ ယနေ့တိုင် လျောင်းစက်တော်မူနေကြသည့် မဟာထေရ်မြတ်ကြီးနှစ် ပါး၏ ရုပ်အလောင်းနှစ်လောင်းကို ယနေ့တိုင် လျောင်း

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စက်လျက် ရှိနေတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်ဖူးတွေ့လိုက်ရ ပါသည်။

စာရေးသူ လိုက်ပါသွားဖြစ်ရသည်မှာ ရန်ကုန် တိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ပညာဝတီရိပ်သာကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဇာဂရက ခေါ်သဖြင့် လိုက်ပါသွားဖြစ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်မှာ မြင်းခြံဇာတိ ဖြစ်သ ဖြင့် မြင်းခြံသို့ အလည်အပတ် ပြန်လေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဆရာ တော်ခေါ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အောင်မြေမှန်ရာ နေရာ နှစ်နေရာ ရှိနေသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လိုက်ပါ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အညာနွေသည် ပြင်းပြလွန်းလှသည်။ ထနောင်း ရိပ်များဆီက လွင့်ပျံလာသည့် ဥဩငှက်သံက သာယာ လွန်းလှသလို တမာရနဲ့ သင်းသင်းလေး၏ မွှေးပျံ့မှုက နှလုံးသားကို အေးမြစေသည်ဆိုသည့် အသိများကို လက် တွေ့ခံစားလိုက်ရသည်။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်များကလည်း အေးမြမှုကိုပေးစွမ်းထားဆဲမှာပင် စမ်းကျတောရကျောင်း တိုက်ဝင်းတည်ရာသို့ ရောက်သွားမိခဲ့ရပါသည်။

မြင်းခြံမြို့၊ စမ်းကျတောရ ကျောင်းတိုက်တည်ရာ အောင်မြေဝင်းတွင် ပထမစမ်းကျဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တ ပညာသီရိ (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၉-၁၂၉၅) ၏ ယနေ့ တိုင် မပုပ်မသိုး၊ မပျက်မစီးဘဲ လျောင်းစက်နေသည့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရုပ်ခန္ဓာတည်ရှိပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ရှိနေသည့် ချောင်းကူးတံတားလေးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ဆရာတော် ဘုရား၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ စံကျောင်းတော်ကြီးရှိ ရာသို့ အရောက်သွားဖြစ်သည်။ စံကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်မှာ အပ်ကျသံ မကြားရလောက်အောင်ပင်။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုက လွမ်းမိုးထားသည်ဖြစ်ရာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသူ၊ တရားအား ထုတ်လိုသူတို့အတွက် လွန်စွာသင့်လျော်လှသည့် အောင်မြေမှန်ရာနေရာတစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

စမ်းကျ(စံကြ)ဆရာတော်ဘုရား ဘဒ္ဒန္တပညာသီရိကို မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း၊ စမ္မာနဂိုရ်(ငါးရာနဲ)မြို့တွင် သာသနာနှစ် ၂၃၈၁ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၉ ခုနှောင်းတန်ခူးလပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊ ကြာသပတေး (မဟာသင်္ကြန်အကြတ်)နေ့နံနက်လေးချက်တီးကျော် ငါးမောင်းခန့်တွင် ခမည်းတော်ဦးမတ်နှင့် မိခင်ဒေါ်လှတို့၏ စတုတ္ထ မြောက်သားရတနာအဖြစ် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်လျောင်းလျာ သန္ဓေယူစဉ်အခါက မယ်တော်ဒေါ်လှတို့တွင် နေနှင့်လ နှစ်ပါးကို ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်ရသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်လျောင်းလျာကို အသက် ၇ နှစ်သားအရွယ်၌ စမ္မာနဂိုရ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မြို့ရှိ တောရကျောင်း ဆရာတော်ထံ ပညာသင်ရန် အပ်နှံခဲ့ရာတောရကျောင်းဆရာတော်က သင်ပုန်းကြီး၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ပုဒ်ဆင့်ပါဠိဆင့် ဂုဏ်တော်ဖွင့်၊ နမက္ကာရ၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ ရတနာရွှေချိုင့်၊ မဟာပရိတ်တော်ကြီး၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့၊ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော် စသည်တို့ကို သင်ကြားပေးတော်မူခဲ့သည်။

၁၃နှစ်သားအရွယ်တွင် စမ္မာနဂိုရ်မြို့သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့က ပဗ္ဗဇ္ဇိတမင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကာ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သွတ်သွင်းချီးမြှောက်ခဲ့၏။ သာမဏေဘဝတွင် တောရကျောင်းဆရာတော်ထံ၌ပင် သေခံယပုဒ်၊ လိင်၊ ဒဏ်၊ ဋီကာကျမ်း၊ သဒ္ဒါကျမ်း၊ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်း၊ မဟာအဘိဓာန်၊ ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ အဘိဓမ္မာ၊ သုတ္တန်စသည်တို့ကို သင်ယူဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်။

သာသနာနှစ် ၂၄၀၁ခုနှစ်၊ မြန်မာနှစ် ၁၂၁၉ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် စမ္မာနဂိုရ်မြို့သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့ကပင် သာသနာဒါယကာအဖြစ် ခံယူကာတောရကျောင်းဆရာတော်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်အဖြစ်ဆောင်ရွက်တော်မူစေ၍ ပထမသင်္ဂဏဆရာတော်ဘုရားနှင့် သံဃာတော်အပေါင်းက ဥတ္တိကမ္မဝါရွတ်ဖတ်ပြီးလျှင် ဥပသမ္ပဒကံဆောင်ကာ မြင့်မြတ်သော

ရဟန်းတော်ဘဝသို့ ရောက်စေတော်မူခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ပထမ သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီးနှင့် မန္တလေးရတနာပုံ မြို့တော်ကြီး သို့ စုန်ဆင်းတော်မူခဲ့ကြပါသည်။ မန္တလေးမြို့၊ သင်္ဂဇာရာ မတိုက်နှင့် ဝဇီရာရာမတိုက်တို့တွင် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိ ဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ်ကို သင်ယူ တတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။ ရှစ်ဝါမြောက်တွင် ညဝါ အကျော် ရေကြည်ပေါက်ဆရာတော်ထံ၌ ဆည်းကပ်၍ မာတိကာ၊ ဓာတုကထာ၊ ယမိုက်နှင့် ပဌာန်းကျမ်းများကို သုံးကြိမ်သုံးခါ သင်ယူဟောကြားတော်မူပြီးနောက် ၁၁ ဝါမြောက်တွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်ထံပါး ပြန်လည်ခိုဝင်ခဲ့ ပါသည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားထံသို့ ရောက်သည် တွင် ဆရာတော်ဘုရားနှင့်အတူ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို ပွားများအားထုတ်၍ နေတော်မူခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ကျင့် ကြံ ပွားများ အားထုတ်နေစဉ်မှာပင် မွန်တို့ဌာန ရာမညမှ လာရောက်ပင့်ဆောင်ကြသဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ပါးစလုံး လိုက် ပါကြွရောက်ကာ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးခဲ့ကြရပြန်သည်။ ထို့နောက် ပဉ္စမသံဂါယနာ တင်မင်းတုန်းမင်းကြီးက ပင့်သဖြင့် သင်္ဂဇာဆရာတော် နှင့်အတူ မန္တလေးမြို့တော်သို့ကြွကာ မင်းမိဖုရားတို့၏

အံ့ပွယ်တူးခြင်း စာရာတော်ကြီးများ

ပူဇော်မှုကို ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၂၃၆ခုနှစ်တွင် စမ်းကျ(စံကြ) ကျောင်းတိုက်ကြီးကို သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားက တည်ထောင်တော်မူရာ ပထမစမ်းကျဆရာတော်ကြီးဟု အထင်ကရ ထင်ရှားပေါ်ထွန်းလာမည့် ရှင်ပညာသီရိသည်လည်း သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

စမ်းကျကျောင်းတိုက်သည် မြင်းခြံမြို့၊ အရှေ့ဘက် လေးမိုင်အကွာ၌ တည်ရှိသည်။ စမ်းကျရေလျှင် သွင်သွင်စီးကျလျက် ဥယျာဉ်ခြံမြေတို့ဖြင့် သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည့် နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်နေသဖြင့် စမ်းကျ(စံကြ) ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးသည် ချောင်းပတ်လည်ဝိုင်းလျက် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အံ့ဆိုင်းသော အရိပ်အာဝါသတို့ဖြင့် အေးမြကြည်လင်သော တောရကျောင်းတိုက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ တသွင်သွင် စီးကျနေသော စမ်းရေအလျှင်တို့ကို အမှီပြုကာ စမ်းကျကျောင်းတိုက်ဟု တွင်ခဲ့သည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီးက ဤနေရာသည် ဘူမိနက်သန် မှန်သောနေရာဖြစ်၍ ပရိယတ်လုပ်ငန်းအား

ထုတ်၍ စံရစ်ကြဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ စံကြကျောင်းတိုက်ဟုလည်း အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။ သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီးသည် စမ်းကျဆရာတော် ဦးပညာသီရိနှင့်အတူ စာသင်သားများအား ကျမ်းစာများကို နေ့မအား၊ညမနားသင်ကြားပို့ချပေးတော်မူခဲ့သည်။ ကျောင်းတည်ထောင်ပြီး ၆နှစ်အကြာ ၁၂၄၂ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဦးပညာသီရိအား လွှဲအပ်၍ ရာမညတိုင်းသို့ သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီး ကြွသွားတော်မူခဲ့သည်။

စမ်းကျဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာသီရိသည် ဝါတော် ၂၃ ဝါအရတွင် စမ်းကျကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ စာသင်သားတို့အား နေ့ညမလပ် စာဝါများ ပို့ချပေးတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော် ၈၅ နှစ်တိုင် နေ့ဝါညဝါတို့ကို ပို့ချနိုင်ခဲ့သော်လည်း သက်တော် ၉၀ ခန့်တိုင်အောင် ညဝါကို ပို့ချပေး ခဲ့သော်လည်း နေ့ဝါကို ပို့ချခြင်းမပြုတော့ပေ။ ဆရာတော်ကြီးသည် အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို ပိုင်နိုင်လွန်းလှသည်။ မိမိအတွက်ဆိုလျှင် အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းကို မီးလောင်စေကာမူ ဂရုမပြုဟု ဆရာတော်ကြီးနှုတ်မှ မြွက်ဆိုတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး စာဝါပို့ချပြီးစီး၍ နားနေသော အချိန်အခါများတွင် စင်္ကြံ လျှောက်လျက် မေတ္တာဘာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းတော်မူလေ့ရှိပြီး စကြာ ဦး၌ ထိုင်နေ တော်မူစဉ်အခါများတွင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိကို ဆင်ခြင် တော်မူလေ့ ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် သတိပဋ္ဌာန်တရားကိုလည်း အမြဲလိုလို နှလုံးသွင်းကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ် နေခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော်ကြီးရင့်လာ သည်နှင့်အမျှ မိမိ၏အားကိုးရာ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို သာ သံသရာထွက်လမ်းအတွက် အထူးကြိုးပမ်းအား ထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ တပည့်များကိုလည်း သတိပဋ္ဌာန် တရားကို အားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့၏။ ထိုခေတ်ကာလက ရဟန်းရှင်လူတို့သည် ဝိပဿနာဘက် ၌အားထုတ်မှု၊ ဟောပြောမှု အလေ့အထများသောခေတ် မဟုတ်ပါ။ စာပြော၊ စာဟော၊ စာငြင်းသောခေတ် ဖြစ် ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် မည်သည့်အခါမျှ အ ချိန်ကို အချည်းနှီးကုန်စေတော်မမူချေ။ သတိပဋ္ဌာန် တ ရားကို နှလုံးသွင်းမှန်မှန်ဖြင့် အားထုတ်ပါက အနည်း ဆုံး ခုနစ်ရက်နှင့်ပင် ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်တရားကို ရ နိုင်ကြောင်း၊ ယခုဘဝ မဂ်ဖိုလ်မရသော်လည်း သတိ ပဋ္ဌာန်တရားအား ထုတ်သောသူသည် အညံ့ဆုံးအနေ ဖြင့် သေလွန်ပါက မပုပ်နိုင်ကြောင်း ဟောပြောတော်

မူခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် စမ်းကျဆရာတော်ဘုရား ဘဒ္ဒန္တပညာသီရိသည် မြတ်ဗုဒ္ဓဟောဖော်ညွှန်ပြတော် မူခဲ့သောသင်္ခါရတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ရကား မြန်မာနှစ် ၁၂၉၅ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၆ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်အချိန်တွင် ခန္ဓာဝန်ချတော် မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်တော်သည် မည်သို့မျှ ပြုပြင်စီရင်ထားခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ပကတိ ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ မပုပ်မသိုး မညှိဘဲ ရှိနေတော်မူသည်။ ထိုသို့ဖြစ်တည်တော်မူနေသည်ကို အမြော်အမြင်ရှိကြ သော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့က မဖြစ်စဖူး အဖြစ်ထူးစွာ မပုပ်မသိုးဘဲ ပင်ကိုပကတိအတိုင်း ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်ရန် တောင်းပန်ကြ၏။ နောင်လာနောက်သား တပည့်များတို့ ဖူးမြော်ကြရသည်ရှိသော် စေတနာသဒ္ဓါတရား တိုးပွား နိုင်သော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိနိုင်ကြပေမည်ဟု တွေးမျှော်ကာ နာယကဆရာတော်ဦးနန္ဒဝံသသည် ကျောင်းတိုက်၏အနောက်ဘက် ချောင်းပတ်လည် ဝန်းရံ လျက်ရှိသောနေရာတွင် လွမ်းစေတီကို တည်ထားပြီး လျှင်အလောင်းတော်ကို ထည့်သွင်းကာ ကိုးကွယ်ထား

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ခဲ့ပါသည်။ ပျံလွန်တော်မူသည့် မြန်မာနှစ် ၁၂၉၅ ခုနှစ် မှစ၍ ယနေ့တိုင် ပင်ကိုပကတိအတိုင်း ရုပ်အလောင်း တော် မပုပ်မသိုးတည်ရှိနေခဲ့ သည်မှာ ဆရာတော်ဘုရား ၏ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြိုးပမ်း တော်မူခဲ့သည့် အကျင့် စရဏတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဆုတောင်းလေ့ရှိသည့် ဆုတောင်းပုံ အစဉ်မှာ

“ငါသည် ပရိယတ် ကျမ်းဂန် အတန်တန်တို့ကို ပို့ချခြင်းတည်းဟူသော ကုသိုလ်အဟုန်၊ မေတ္တာဘာဝနာ တို့ကို ပွားများအားထုတ်ခြင်း တည်းဟူသော မေတ္တာ၏ အဟုန်၊ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို အောက်မေ့ခြင်း တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၏အဟုန်၊ သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ရန် ရည်သန်၍ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာကို ပွားများအား ထုတ်ခြင်းတည်းဟူသော သတိပဋ္ဌာန် ဘာဝနာ၏ အဟုန်တို့ကြောင့် ဤဘဝ၌ပင် ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရပါ လို၏။

အကယ်၍ ဤဘဝ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရသေး လျှင် ဒုတိယဘဝ၌ ဟိမဝန္တာတော စသည်တို့၌ အသက် ရှည်စွာနေရသော ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးဖြစ်၍ ဘဝအဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေရဘဲ ဤရုက္ခစိုးအဖြစ်နှင့်သာ ဝိပဿနာတ

ရားတို့ကို အားထုတ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ရပါလို၏။

အကယ်၍ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်ပွဲတွင် မဝင်စံရသေး သည်ရှိသော် အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်၏ ဟောတော်မူ အပ်သော တရားတော်ကို နာယူပြီးလျှင် မကြာမြင့်သော အချိန်ကာလဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ရပါလို၏ ” ဟုပင်။

ထိုသို့ ဆုတောင်းလေ့ရှိကြောင်း ဆရာတော်ဘု ရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က မိန့်တော်မူသဖြင့် သိခွင့် ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စမ်းကျဆရာတော်ဘုရား၏ မေတ္တာပို့နည်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ စမ်းကျဆရာဆရာတော်ဘုရား မေတ္တာပို့လေ့ရှိသည်မှာ

“ မြေ ရေ ကောင်းကင်ကိုအမှီပြုကြကုန်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ကင်းကြပါ စေ။ ဆင်းရဲခြင်း ကင်းကြပါစေ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါဒ ကင်းကြပါစေ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဘယာမငြိ ချမ်းသာ အေးမြခြင်းအတိ ရှိကြပါစေ။

တော တောင် သစ်ပင် တို့ကို အမှီပြု၍ နေကုန် ကြသော ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန် ကင်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခြင်း ကင်းကြပါစေ။ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ ဗျာပါဒ ကင်းကြပါစေ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဘယာမငြိ ချမ်းသာအေးမြခြင်းအတိ ရှိကြပါစေ။ ”

စမ်းကျကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း အေးမြသာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ယာမှုအပေါင်း လွှမ်းခြုံ၍ နေလေသည်မှာ ဆရာတော် ဘုရား၏ အောင်ဓာတ်များ၊ မေတ္တာဓာတ်များ ယနေ့တိုင် ပျံ့လွင့် တည်ရှိနေကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ စမ်းကျကျောင်းအောင်မြေဝန်းသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဆုပန်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာများ ပွားများခြင်းများ ပြုလုပ်ကြမည်ဆိုပါက လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးထူးများ ခံစားရရှိနိုင်ကြမည်မှာ သေချာပါသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်လှမ်းနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ကာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်မြေမှန်ရာ အရောက်လှမ်းခွင့် ကြိုနိုင်ကြပါစေ။

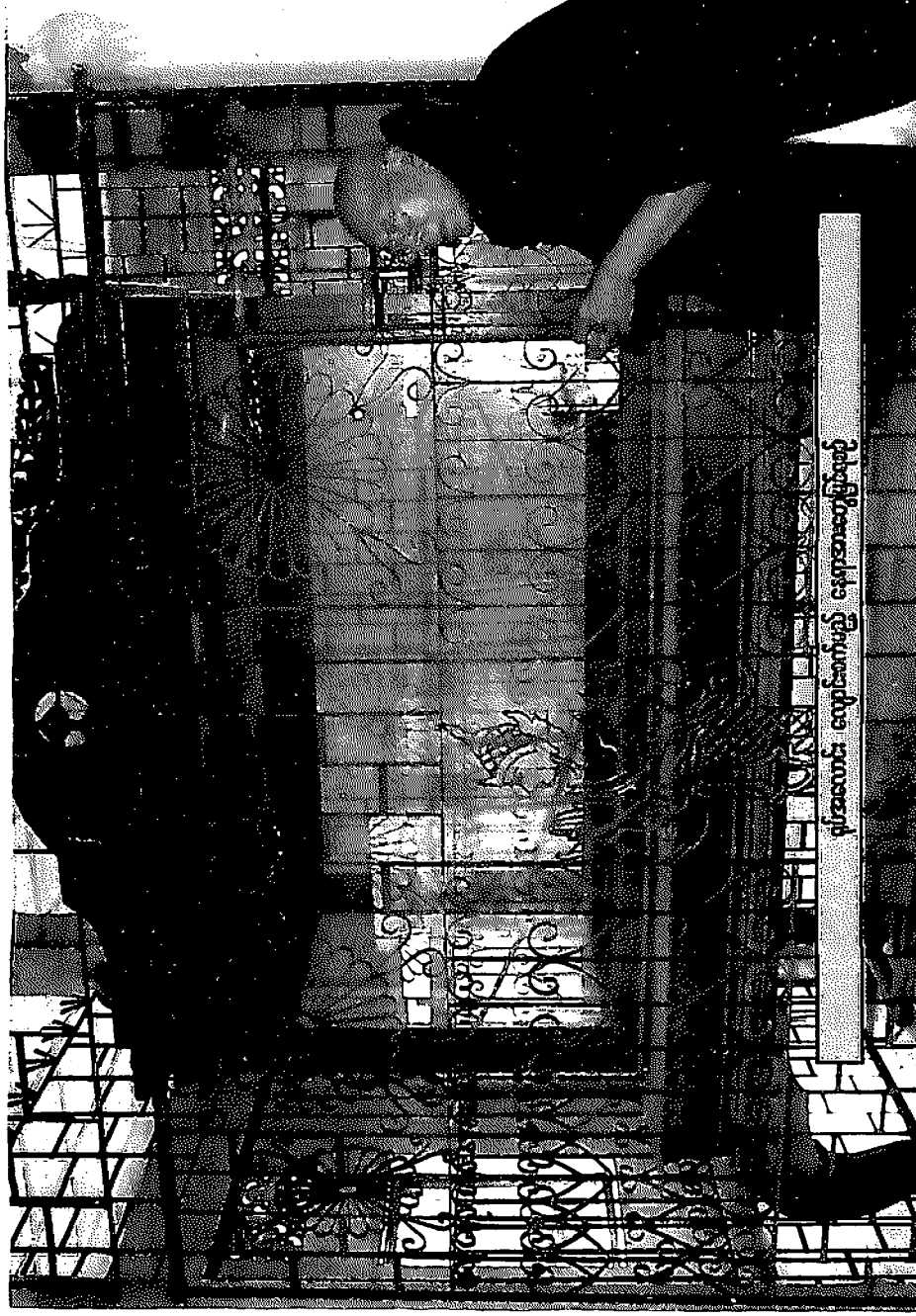
သိဒ္ဓိမိုးမဂ္ဂဇင်း၊
အမှတ် ၂၃၊ ၂၀၀၆ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်။

ဝမ်းကွဲဆရာတော်ကြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က တည်ထားခဲ့သည့်ဇေတီတော်

Յիշմունքներ Երկաշխի ցածրի

ဝမ်းကျောဆရာတော်ကြီး ကိုကျယ်တော်ပုခဲသည် ယွန်းဆင်ဆရာတော်

ဝမ်းကျောဆရာတော်ကြီး၏ လက်ရှိရုပ်အလောင်းကျိန်းစက်ရာ လွှမ်းစေတီ

အာရုဏော်ဆရာတော်ကြီး ဦးကိတ္တိဝရ

အာရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ဦးသဒ္ဓပ္ပဒေဝကိတ္တိ ၏
ပုံတူရုပ်တုတော်

အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ဦးသဒ္ဓမ္မဒေဝကိတ္တိ အောင်ဓာတ်ကိန်းရာ အောင်မြေမဟာ

လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးအတွက် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လိုကြသူများအတွက် လျင်မြန်စွာ အကျိုးထူးရစေနိုင်သည့် အောင်မြေ အောင်ဌာနများ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်တွင် တည်ရှိနေပါသည်။ ထိုသို့ တည်ရှိသည့် အောင်မြေ အောင်ဌာနမှန်ရာ နေရာများ၊ သူတော်စင်သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ဓာတ်များ စုစည်းပေါင်းဆုံနေလေ့ရှိသည့် နေရာများကို သိရှိထားကြရန် အဓိကကျလှပါသည်။ သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိ ရရှိနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြသူများ၊ လောကီချမ်းသာ အကျိုးစီးပွားရရှိနိုင်ရန် ဆုတောင်းပြုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြသူများအနေဖြင့် သာမန်နေရာများတွင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြမည့်အစား ထူးခြားလှသည့် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိများရရှိကာ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်သွားသည့် အောင်မြေမှန်ရာနေရာများသို့ အရောက်သွားကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခြင်း၊ ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြမည် ဆိုပါက အတိတ်ဘဝကံများ အပေါ် မူတည်ကာ အကျိုးထူးများ လျင်မြန်စွာ ရရှိခံစား နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ။ ဟု အစချီကာ သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိများ ရှင် ဖြစ်တော်မူသော အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာနေရာ၊ အောင်မြေမှန်ခဲရာနေရာ နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်း အကျဉ်းမျှ ကို ၂၀၀၁ခုနှစ်ထုတ် သူ့ရုဇူမဂ္ဂဇင်း(အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၉၊ စက်တင်ဘာလ)တွင် စာရေးသူ ရေးသားတင်ပြထား ခဲ့မိဖူးပါသည်။ အတန်ကြာသွားပြီပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသင့် မရေးသင့် တွေးတောအချိန်ယူနေမိသည်မှာလည်း ကြာ ပြီပင် ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ရေးသားတင် ပြရန် သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ အဘရာ ကျော်ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ အောင် မြေသို့ တစ်ခေါက်အရောက် သွားဖြစ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရေးဖြစ်ရသည်ဆိုခြင်းကို တင်ပြ ရန် လိုအပ်မည်ထင်မိပါသည်။

အဖြစ်မှန်မှာ မူလတင်ပြခဲ့သည့် ဆောင်းပါးမှာ သူ့ရုဇူမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရပြီးနောက် စာရေး သူနှင့် ခင်မင်သူများက အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီးပုံ

တော်နှင့်ရန်မိုးအောင်ပြည်တော်ဝင်ဆင်းတုတော်ပုံတော် တို့ကိုလာရောက်တောင်းယူကြပါသည်။ စာရေးသူလည်း အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ အောင်မြေမှန်ရာဖြစ်သည့် စိတ္တသုခတပ်ဦးကျောင်းတိုက် တွင်ရနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ပေးနေဖြစ်ပါသည်။ ထို အောင်မြေသို့ အရောက်သွားသူတိုင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေတိုးတက်မှုများ ရခဲ့ကြသည်က များသည်ကို သတိထားနေခဲ့မိပါသည်။ စာရေးသူကတော့ မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် တစ်ခေါက်ရောက်သွား မိဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နေလာခဲ့ရာက ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ဒုတိယအပတ်၏ စနေနေ့ညတွင် ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်တစ်ခု မက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော် စင်တစ်ဦးက သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သဖြင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်သူတော်စင်ကြီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့မိသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ရပါ။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော်စင်ကြီးက

“ မင်း သိပ်အံ့အားသင့်နေပြီလားကွ။ ဒါ မင်း ရေးခဲ့တဲ့ အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အောင်မြေလေ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ အဲဒါ သီဟစက္ခုစေတီ၊ ဆရာ

အံ့ဗွယ်သူခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်ကြီး တည်ထားခဲ့တာ။ လာ. . လာ. . . ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်တဲ့နေရာကို သွားမယ် ” ဟု ပြောတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားလိုက် မိရသည်။ သူတော်စင်ကြီးနောက်နားမှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရင်း လိုက်လာခဲ့သည်တွင် အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး လျောင်းစက်တော်မူသည့် နေရာသို့ ရောက်တော့သည်။

စာရေးသူ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ နေရာ၏ ခေါင်းရင်းတွင် တည်ရှိသည့် အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ရုပ်တုတော်မှာ တကယ့်သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်အလား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်တုတော်ကို ဦးခိုက်ကန်တော့ရင်း နှုတ်မှလည်း တဖွဖွဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှောက်ထားဟန်ပေါ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စာရေးသူ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရပြန်သည်။

ဆရာတော်၏ ရုပ်တုတော်က ဦးခေါင်းလှုပ်ရှားမှု၊ မျက်လုံးလှုပ်ရှားမှု၊ လက်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ အားရပါးရ ဦးချကန်တော့နေမိသည်။ အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ထိုင်နေရာမှာ

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စာရေးသူ ဦးချကန်တော့နေရာသို့ လှမ်းထလာရန် ဟန်ပြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူနှုတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို လျှောက်ထားရန် ကြိုးပမ်းရင်း ပါးစပ်ကို ဟရန်ပြင်သော်လည်း နှုတ်က ဖွင့်ဟလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကြိုးစားပမ်းစား အသံထွက်လာအောင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်စဉ်မှာပင် စာရေးသူအိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့ရပါသည်။

ထိုသို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပြီးမှ အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ နေရာသို့ တစ်ခေါက် အရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ရပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘရာကျော် ဆရာတော်ဘုရား၏ အောင်မြေမှုန်ရာဖြစ်သည့် စိတ္တသုခတပ်ဦးကျောင်းတိုက် ကျောင်းဝင်း၏ အရိပ်အာဝါသက အေးမြလွန်းလှသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို စိုးမိုးထားသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ပျံ့လာသည့် ဆည်းလည်းသံ၊ သစ်ပင်များကို လေတိုးသံ၊ ကျေးငှက်တို့ မြည်တွန်ကျူးရင့်သံတို့က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို လှောင်ပြောင်နေသည့် အလားပင်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး နောက်ဆုံး သီတင်းသုံးသွား

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်မူသည့်ကျောင်းကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုကျောင်းလေး အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်မိဖြစ်ပြန်ပါသည်။ အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ထွက်ရပ်လမ်းသို့ မပြန်မီ စံမြန်းတော်မူခဲ့ရာခုတင်၊ ဆရာတော်ကြီး ဝတ်ပြုခဲ့သည့် ဆင်းတုတော် စသည်တို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

အဘရာကျော်ဆရာတော်လောင်းလျာကို ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ပွေးလှမြို့နယ်၊ ပွင့်လန်းရွာတွင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ တောင်ရိုးတောင်သူ ဓနုအမျိုးသားဖြစ်၍ လူ့အမည်မောင်ညိုဟု တွင်ခဲ့သည်။ ရဟန်းဘဝတွင် ပွေးလှမြို့နယ်၌ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဓုတင် ၁၃ ပါး ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်း စသည်များကို ဆောင်ရွက်စဉ် ရဟန်းရှင်လူတို့ အဝင်အထွက်များပြားလာရာပွေးလှမြို့နယ် လက်ထောက်သာသနာပိုင်ဂိုဏ်းထောက်မီးလောင်ကျောင်းဆရာတော်မှ အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး ပွေးလှစော်ဘွားမှတစ်ဆင့် အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီးအား ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့် ပွေးလှနယ်အတွင်း သီတင်းသုံးခြင်းမပြုရန် နယ်နှင့်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ပွေးလှမြောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ကြွသွား၍ တစ်ဖက်ရပ်ဝါးကျောင်း

နှင့် သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး အနီးအနားရွာများတွင် ပတ္တ
ပိုဏ်ဆွမ်းခံဘုဉ်းပေးကျင့်ကြံ အားထုတ်ရင်း ရန်အောင်
မြင်စေတီကို စတင်တည်ထားနေစဉ် ပွေးလှစော်ဘွား
သည် လက်ရှိသီတင်းသုံးရာ နေရာအထိ လိုက်လံနယ်
နှင်ခြင်းကို ပြုလုပ်ပြန်ရာ စေတီတော် မပြီးမချင်း ပွေးလှ
နယ်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းမှ မထွက်ခွာသွားနိုင်
ကြောင်း မိန့်ကြားလျက် စေတီတော်အား ဆက်လက်
တည်ဆောက်ပြီး ထီးတော်တင်လှူပါသည်။

စေတီတော် ထီးတော်တင်လှူပွဲတွင်

“ ဤ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား နောင်အခါ ထီး
တော်တင်လှူခြင်း၊ မွမ်းမံပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို
ပြုလုပ်က မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်စားပြု လွှဲအပ်
ထားသူ ဖြစ်စေမှအပ အခြားမည်သူမျှ ထီးတော်တင်
ခြင်း၊ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း ပြုလုပ်၍ မရနိုင်ပါစေသား ” ဟု
သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့သည်။

စေတီတော်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်ကြီးသည်
ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ဆက်လက်သီတင်းသုံးလိုတော့သ
ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ကြွလာပြီး မင်းဓမ္မတောင်ကုန်းတွင် သီ
တင်းသုံးလျက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများနှင့် တရားဓမ္မအ
ကျိုးပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်နေ
ခဲ့သည်။ မြန်မာနှစ် ၁၃၁၆ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲ လပြည့်ကျော်

အံ့ဖွယ်တူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

၉ ရက်နေ့တွင် အောင်မြေမှန်ရာ မင်္ဂလာဒုံ ရေကြည်အိုင် ရပ်ရှိ စိတ္တသုခတပ်ဦးကျောင်းတွင်ပင် ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ် အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ တည်သွားခဲ့သည့် ရန်အောင်မြင်စေတီတော်မှာ မည်သူမျှ ပြုပြင်နိုင်ခြင်း၊ ထီးတော်တင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၃၂၉ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၄ ရက် (၇. ၉. ၁၉၆၇) ကြာသပတေးနေ့ ၁၁ နာရီတွင် ရန် ကုန်မြို့၊ ဘုရားလမ်းရှိ ကျားကူးကျောင်းတိုက်၌ စာသင် သားဘဝဖြင့် သီတင်းသုံးနေထိုင်သော (ယခု- ဗဟန်းသုံးလမ်း၊ အောင်ပန်းကျောင်းတိုက်) သာသနာပြု ဆရာတော်အရှင်သာသနာ ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီး အတွင်းရှိနေစဉ် ပျံလွန်တော်မူပြီဖြစ်သည့် အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာပြီး ပွေးလှမြို့ နယ်တွင်တည်ထားခဲ့သည့် ရန်အောင်မြင်စေတီတော်ကြီး အားထီးတော်တင်ခြင်း၊ မွမ်းမံပြုပြင်ခြင်းသွားရောက် ပြုလုပ်ရန် မိန့်ကြားတော်မူသည်။

အရှင်သာသနာ သွားရောက်ထီးတော်တင်ခြင်း၊ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပါသည်။ ထိုရန်အောင်မြင်စေတီတော် ထီးတော်တင် ပွဲသို့ ပျံလွန်တော်မူပြီးဖြစ်သော ရာကျော်ဆရာတော်ကြီး

ကိုယ်တော်တိုင်ကြွရောက်တော်မူလာပြီး အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအတွက် ဦးသာသနာအား ရန်မျိုး အောင်ပြည်တော်ဝင် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ပေးအပ် လျက် သာသနာပြုရန် ဩဝါဒပေးသွားခဲ့ပါသည်။

ရန်မျိုးအောင် ပြည်တော်ဝင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် မှာ အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် စီရင်ထုလုပ် ကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရုပ်ပွားတော်၏ လက်ယာမျက် လုံးတော်၌ သံသေဓာတ်လုံး၊ လက်ဝဲမျက်လုံးတော်တွင် ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံး၊ ဦးခေါင်းတော်တွင်ဓာတ်တော် ၃၆ ဆူ နှင့် ဓာတ်လုံး ၃၆ လုံး၊ ရင်ဘတ်တော်တွင် ဓာတ်တော် ၁၀၈ဆူနှင့် ဓာတ်လုံး ၁၀၈ လုံးကို ပူဇော်ဌာပနာထားပြီး ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူလုံးကို ဓာတ်သားများဖြင့် စီမံထုလုပ် ကိုးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဖူး တွေ့လိုသူများသည် ဗဟန်းသုံးလမ်း၊ အောင်ပန်းကျောင်း တိုက်ဆရာတော်ဦးသာသနာ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ အဆက် အနွယ်များအား ဆက်သွယ်စုံစမ်းပါ။ ဖူးထိုက်ပါက ဖူး မြော်ခွင့် ရနိုင်ကြမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ၎င်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ရောက်ဆဲသက်တော်ကို မေးမြန်းရာတွင် ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ စကားလှီးလွှဲပြောတတ်သည်ဟု သိခဲ့ကြရသည်။ ပုံ လွန်တော်မူမည့်နေ့ရက် နံနက်စောစော နွားနို့ကုလား

အံ့လွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

နွားနို့လာပို့စဉ် ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဘုရားတစ်ဆူ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ဆိုသည်။

ရာကျော် ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူကြောင်း သီတင်းထုတ်ပြန်ချက်ကြောင့် မန္တလေးနှင့် ရှမ်းပြည်နယ် မှ ဒကာများရောက်ရှိလာကာ ဆရာတော်ကြီးသည် ယခု ပင် ရှမ်းပြည်နယ်တွင်လည်းကောင်း၊ မန္တလေးတွင်လည်း ကောင်းဘုရားတည်နေသည်ကို ၎င်းတို့ မျက်မြင်တွေ့နေ ရသဖြင့် အံ့အားသင့်စွာ ဟုတ် မဟုတ် လာကြည့်ခြင်းဖြစ် ကြောင်းပြောကြသည်ဟု လက်ရှိကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးသူမနက ၎င်းတစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားသိရချက် များကို မိန့်ကြားသဖြင့် ထပ်မံသိခွင့်ရခဲ့ပြန်ပါသည်။ အဘ ရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း တွင်လည်း မြန်မာပြည်နေရာအနှံ့အပြားတွင် အဘရာ ကျော်ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ခွင့်ကြုံခဲ့ကြရသူများ ရှိ နေခဲ့ပါသည်။ ဖူးတွေ့ခဲ့ကြသူများက ပြန်လည်ပြောကြား ရာက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့် ပြန့် သိခွင့်ရခဲ့ကြခြင်းဖြင့် အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး ၏ ထူးခြားမှုဝိသေသဂုဏ်သတင်း ပြန့်ပွားသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ကျယ်ဝန်းလှသည့် အောင်မြေတည်ရာ စိတ္တသုခတပ်ဦးကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိစဉ်မှာပင် အောင်မြေအတွင်း တည်ရှိသည့် တပ်ဦးဇီးကုန်းကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သွား ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းရှေ့တွင် လွန်စွာဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန် ပြည့်ဝလှသည်ဟု လူသိများသော သီဟစက္ခု စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ထိုစေတီတော်မှာ အဘရာကျော်ဆရာတော် ကြီး တည်ထားခဲ့သည့် စေတီတော်တစ်ဆူပင် ဖြစ်သည်။ အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ် ကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာက ရရှိလာခဲ့သော ခြင်္သေ့မျက် လုံးကို ဌာပနာကာ တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ သည်။ အခြားဓာတ်တော်များ၊ ဓာတ်လုံးများလည်း ပါ ဝင်မည်ဟု ယူဆရကြောင်း သိရသည်။ ထိုစေတီ၏ တောင်ဘက်တွင် အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ပထမ ဆုံးတည်ထားခဲ့သည့် ရွှေစေတီကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဦး စိန်ညို၊ ဒေါ်ငွေစိန်(မိုးကုတ်မြို့၊ ကျောက်တွင်းသူဌေး) (ကျောက်တွင်း)က ဘုရားဒကာအဖြစ် ခံယူသည်။

ထိုစေတီတော်၏ အနောက်တောင်ဘက်တွင် အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ နေရာရှိပါသည်။ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာတွင် တည်ရှိ

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည့် အဘရာကျော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရုပ်တုတော် အားအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဆုတောင်းကြည့်မည်ဆိုပါက သက် တော်ထင်ရှား ရှိနေသည့်အလား ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိနိုင်ကြ မည် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ မည်သည့် အဓိဋ္ဌာန်၊ မည် သို့မျှ ဆုတောင်းခြင်းမပြုမိဘဲ ရုပ်တုတော်အား ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရာ ပုံမထင်ဘဲ ရုပ်တုတော်ရှေ့ရှိ ပန်းအိုးများ ရုပ်တု တော်နောက်ခံများသာ ပေါ်နေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သဖြင့်

“ ဆရာတော်ဘုရား၊ အများပြည်သူ ကြည်ညို သဒ္ဓါပွားခွင့် ရနိုင်ရန် ပုံတော်တစ်ပုံ ရိုက်ခွင့်ပေးသနားပါ” ဟု စိတ်မှ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် တိုင်တည်ကာ ရိုက်ကူးလိုက်မိ သည်။ ဓာတ်ပုံထွက်လာသည်တွင် သက်ရှိထင်ရှားဟု ထင်မှတ်ရလောက်သည့် ပုံတော်တစ်ပုံကို ရရှိပါသဖြင့် အများကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်စေရန် ရည်သန်ကာ ဖော်ပြ ပေးလိုက်ရပါသည်။ တစ်ဖန် ဆရာတော်ကြီး မိန့်မှာ ခဲ့သည့်

“ ငါ့ လောဘရယ်၊ ငါ့ ဒေါသရယ်၊ ငါ့ မောဟ ရယ်၊ ငါ့ မာနရယ်၊ ငါ့ ဒိဋ္ဌိရယ်၊ ငါ့ ကိုပြန်နှိပ်စက်တယ်” ဆိုသည့် မိန့်မှာချက်နှင့်

ဓာတ်မပေါက်၊ အမှတ်ပျောက်၊ ငရဲရောက်။
ဓာတ်ပေါက်၊ အမှတ်ပျောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်။

ဓာတ်ဆိုသည်က ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်၊ သင်္ခတ

ဓာတ်။ အမှတ်ဆိုသည်က ပညတ်တရား။

အစရှိသည့် မိန့်မှာချက်တို့ကို အမြဲလုံးသွင်းကာ ဆင်ခြင်နေကြမည် ဆိုပါက မုချ အကျိုးထူးများ ပွားများ ရရှိခံစားလာကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးက သံဝေဂတရား ရယူနိုင်ကြစေ ရန်လည်း မိန့်တော်မူခဲ့ပြန်သည်မှာ

မဖြစ်ခင်က သုည၊ ဖြစ်ဆဲခဏ ဖြစ်ရုံမျှ၊ ဖြစ်ပြီး တော့လည်း သုည။

မှတ်ပါ အနိစ္စ၊ မှတ်ပါ ဒုက္ခ၊ မှတ်ပါ အနတ္တ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီးဦးသဒ္ဓမ္မဒေဝကီတို့ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာကျောင်းမှ ပြန်ထွက်အလာတွင် ဆရာတော်ကြီးတည်ထားခဲ့သည့် ရွှေစေတီသို့ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေစေတီတော်တွင် သီတင်းသုံး သည့် အဘယမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို ဦးခိုက်ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ အဘယမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ကျ ရောက်လာလတ္တံ့သော ဘေးရန်ဆိုး၊ အန္တရာယ်ဆိုး အ ပေါင်းတို့မှ ကင်းစင်ပပျောက်နိုင်စေသောအစွမ်းများ အ ပြည့်အဝရှိပါသည်။ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ် လို ကြသူများ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားကာ ဆု တောင်းသစ္စာ ဆိုသင့်ကြပါသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အဘရာကျော် ဆရာတော်ကြီး၏ အောင်မြေ
တွင် တည်ထားခဲ့သည့် ရွှေစေတီတော် တည်ထားမည့်
ဘုရားဒကာ ဦးစိန်ညို(မိုးကုတ်ကျောက်တွင်း)သူဌေးမှာ
ဆရာတော်ကြီးအမိန့်အရ အဂ္ဂိရတ်ထိုးခဲ့ရာ အောင်မြင်
မှုရသဖြင့် ရွှေစေတီတော်ကို တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်
ဟု သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အဘရာကျော်ဆရာတော်ကြီး လက်သုံးပြုခဲ့
သည့် ဣစ္ဆာသယလွယ်အိတ်၊ ဆရာတော်ကြီး ရေးသား
ပြုစုခဲ့သည့် အဂ္ဂိရတ်ကျမ်း၊ သစ္စာလေးပါးကျမ်း စာအုပ်
များကား မည်သည့်နေရာများသို့ ရောက်နေသည်ကို
မည်သူကမျှ တိတိပပ ပြောမပြနိုင်တော့ပါ။

ရွှေစေတီတော်ကို ဖူးမြော် ကြည်ညိုနေမိစဉ်မှာ
ပင်စံပယ်ပန်းမွှေးရနံ့နှင့် နံ့သာဖြူရနံ့တို့က ရွှေစေတီ ဝန်း
ကျင်တစ်ခွင် သင်းပျံ့လို့နေတော့သည်။ တိုက်ခတ်လာ
သည့် လေညင်းတို့သည်ပင် နံ့သာဖြူနံ့ သင်း၍ နေသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ စံပယ်ပန်းကပ်
လှူထားသည်ကို မတွေ့ရ။ ထူးခြားသည်ကတော့ ထူး
ခြားသည်ပင်။

စာရေးသူ ရွှေစေတီမှ ပြန်လှည့်ထွက်မည်အပြု
စေတီတော် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာ
သည့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော်စင်တစ်ဦး စေတီ

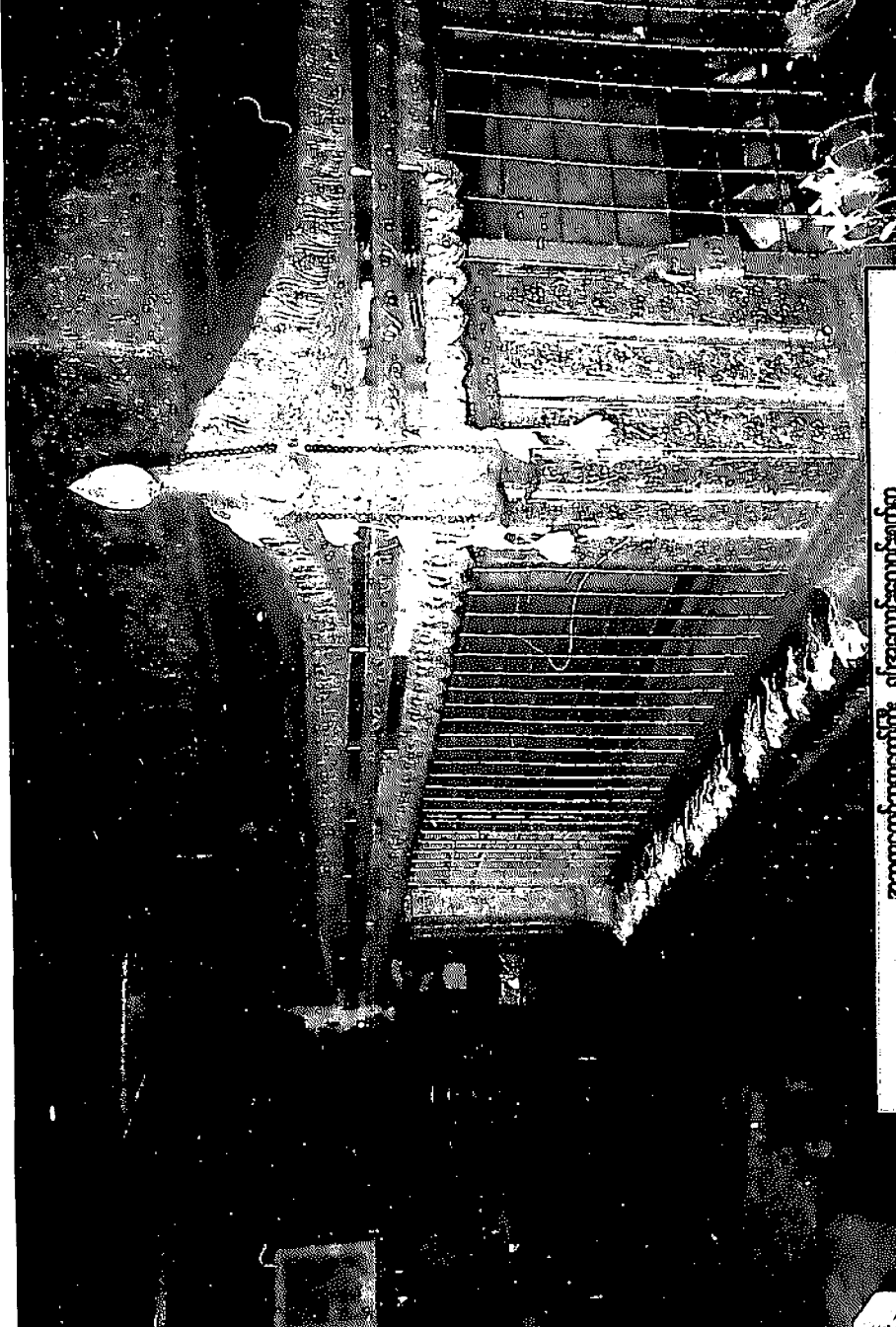
အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်ကို ဦးခိုက်နေဟန် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သေချာ
စေရန်အနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်မိဖြစ်သည်။ ဘာဆိုဘာ
မှ မတွေ့ရတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် စံပယ်နံ့နှင့် နံ့သာဖြူနံ့
တို့က ပိုလို့ စူးစူးရှရှလေး မွှေးကြိုင်နေသည်ကိုသာ ခံစား
လိုက်ရပါသည်။ ထိုသို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများ ရှိနေ
သည့်အောင်မြေမှန်ရာ အောင်ဌာနသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်
အရောက်သွားသင့်ကြပါသည်။ ထိုအောင်မြေမှာ ရန်
ကုန်-ထောက်ကြွလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ငွေယားတောင်စခန်း
တွင်တည်ရှိပါသည်။ ရေကြည်အိုင်မှတ်တိုင်နှင့်နီးပါသည်။
အောင်မြေအောင်လမ်း အရောက်လှမ်းနိုင်ကြ

ပါစေ။

သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၄။

သုတေသနအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်များသည်

အာရာကျပ်အရာတော်ကြီး ကျိန်ဆက်ခဲ့သည့်ကုတင်

ဒုဂ္ဂဘဝသို့ ချစ်ခင်အားပေးသော နတ်ရွာစံတော်မူပါမည်

သာသနာပြု ဆရာတော်ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန် (ဦးဝိဇ္ဇာစရ)

ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန် ဦးဝိဇ္ဇာရေ အောင်ဓာတ်ကိန်းရာ ပေါက်စေတီ

ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှသည့် ဖြစ်စဉ်များကို အခြေခံကာ ပေါ်ထွန်းတည်ရှိလာခဲ့ရသည့် အောင်မြေ အောင်ဌာနများ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် တည်ရှိနေပါသည်။ ထိုအောင်မြေ အောင်ဌာနများသို့ အရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ကြမည်ဆိုပါက လျင်မြန်စွာအကျိုးထူးများကို ရရှိခံစားနိုင်ခွင့် ရကြမည်ပင် ဖြစ်သည်။

အောင်မြေ အောင်ဌာနများအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားတင်ပြနေမိသည့် စာရေးသူထံသို့ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများက သူတို့နှင့် နီးနီးစပ်စပ်ထိတွေ့မှုရှိသည့် အောင်မြေများ အကြောင်းကို လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြောပြကြသည်များရှိသလို စာဖြင့် အကြောင်းကြားလာကြသူများလည်း ရှိနေပါသည်။ စာရေးသူတစ်ယောက် အောင်မြေ အောင်ဌာနများနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သားနေချိန်မှာပင် စာရေးသူ၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်ဆရာဝင်းတင့်ဦး (ကြံခင်း)တစ်ယောက် ပေါက်စေတီကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိဘုန်းဘုရားကြီးဘိုး ပေါက်ဆိန် (ခေါ်)ဦးဝိဇ္ဇာဓရ၏ပေါက်စေတီတော်သို့ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနံနက်တိုင်းအရောက်သွားကာ အောင်ပွင့်ပူဇော်ပွဲ (ခေါ်) ပန်းပွင့်၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင် နှင့်ကန်တော့ပွဲများအသစ်လဲလှယ်ပူဇော်ပွဲသို့ သွားရောက်၍ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုဆောင်ရွက်လေ့ရှိနေခဲ့သည်။

စာရေးသူလည်း သိရှိခွင့်ရသမျှ အောင်မြေအောင်ဌာနများအကြောင်းကို သူ့ရဇူမဂ္ဂဇင်းတွင် စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားနေမိသလို စာရေးဆရာ ဝင်းတင့်ဦး (ကြံခင်း)ကလည်း ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန်၏ အံ့ဖွယ်ထူးခြားဖြစ်ရပ်များ၊ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည့် အကြောင်းအချက်များကို ဆောင်းပါးအဖြစ် ရေးသားတင်ပြနေသည်။

ထိုသို့ ရေးသားတင်ပြနေရာက ဝင်းတင့်ဦး(ကြံခင်း)က ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန် ဦးဝိဇ္ဇာဓရ၏ သာသနာပြုခရီးနှင့် သူတို့အမြင် အမည်ရှိသည့် စာအုပ်အဖြစ် စုစည်းပူဇော်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဆရာဝင်းတင့်ဦး (ကြံခင်း) က စာရေးသူကို သူရေးသားပြုစုထားသည့် စာအုပ်ကလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလာသဖြင့်

စာရေးသူလေ့လာဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန်အကြောင်းကို လေ့လာမိပြီးသည်တွင် ပေါက်စေတီအောင်မြေသို့ အရောက်သွားလိုစိတ် ပြင်းပြ လာခဲ့သည်။ စာရေးသူသည် အောင်မြေအောင်ဌာ နများအကြောင်းကိုစဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားတင်ပြနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သလို အောင်မြေအောင်ဌာနများသို့ အရောက်သွားကာ ဆုတောင်းခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ဓာတ်ပွင့်ရာ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနံနက်ခင်းတွင် ဘာသာရေးကို လွန်စွာကိုင်း ရှိုင်းလေးစားရာက အောင်မြေအောင်ဌာနများသို့ အရောက်သွားကာအဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိသည့် ဆရာကြီး ဦးအေးဆောင် (အောင် ကြာ စူ လာ ဓ မ္မ သာ)နှင့် အတူပေါက်စေတီအောင်မြေသို့ အရောက်လှမ်းမိဖြစ်ရ ပါတော့သည်။ ပေါက်စေတီအောင်မြေသည် ရန်ကုန်မြို့၊ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံ(၈ မိုင်လမ်းဆုံ)၊ကျိက်ဝိုင်းဘုရားလမ်း မကြီးအနီးတွင်တည် ရှိပါသည်။ ထိုအောင်မြေတည်ရာ ပေါက်စေတီကျောင်းတိုက်တွင် ဆရာတော်ဦးသုမိတ္တာ ဘိဝံသသီတင်းသုံးတော် မူလျက်ရှိပါသည်။ စာရေးသူ လည်း ဆရာတော်ဦးသုမိတ္တာဘိဝံသထံ ခွင့်ပန်ကာ ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန် ပုံတော်စံမြန်းတော်မူရာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကျက်သရေခန်း(ကျက်သရေတိုက်ခန်း) အတွင်းသို့ဝင်ကာ ဖူးမြော်ကန်တော့ရင်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ကျက်သရေတိုက်ခန်းအတွင်းတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာရောက်လှူဒါန်းကြသည့် အသုံးအဆောင်များ၊ ငွေစက္ကူများမှာ များပြားလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျက်သရေတိုက်ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ဘုန်းဘုရားကြီးအတွက် ခုတင်တစ်လုံး၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်စသည့် အသုံးအဆောင်များ၊ ကန်တော့ပွဲများနှင့် ဘုန်းဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သုံးစွဲခဲ့သော မျက်မှန်များ၊ ပစ္စည်းများ စုံလင်လှပေသည်။ ထို ကျက်သရေတိုက်ခန်းအတွင်း ထူးထူးခြားခြားသတိပြုမိသည်မှာ ပစ်တိုင်းထောင် ပုံသဏ္ဍာန်ဇော်ဂျီ(ဝိဇ္ဇာဓိရ်)ပုံ စုဘူးများနှင့် ပုဆိန်ငယ်လေးများ ရှိနေခြင်းကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဦးသုမိတ္တာဘိဝံသအား ဦးချကန်တော့ကာ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ပေါက်စေတီတော်တည်ရာသို့ လှမ်းလာမိကြသည်။ ကျောင်းဝင်းမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ လွှမ်းခြုံထားမှုကြောင့် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ ကျေးငှက်သံများကလွဲ၍ အခြား

ဆူဆူညံညံ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် အသံတို့ကို လုံးဝမကြားရပေ။ လွန်စွာ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သည့် အောင်မြေတစ်နေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအောင်မြေ တည်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘုန်းဘုရားကြီး ဘဝနတ်ထံ ကြွမြန်းပြီးသည့်နောက်ကျန်ရစ်သည့် ခန္ဓာအိမ်အဟောင်း (ရုပ်ကလာပ်)ကို ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ဆန္ဒ၊ တပည့်ရဟန်း သံဃာ ဒါယကာတို့၏ ဆန္ဒဖြင့် စမိုင်(ယခု ပေါက်စေတီကျောင်းဟု ခေါ်တွင်သည့်ကျောင်း)သို့ ပင့်ဆောင်ကာ အပူဇော်ခံခဲ့သည်။ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မှန်ခေါင်းဖြင့်ထည့်သွင်းထားရာ လာရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုသူတို့ ဘုန်းဘုရားရုပ်ကလာပ်တော်ကို လွယ်လင့်တကူဖူးမြော်နိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်က ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန်၏ ရုပ်ကလာပ်တွင် ထူးခြားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဘုန်းဘုရားကြီး၏ တပည့်ရဟန်း သံဃာ ဒါယကာများ၏ ဆန္ဒအရ စေတီတစ်ဆူတည်ထားကာ ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ခန္ဓာဝန်ဟောင်း(ရုပ်ကလာပ်) ကို လုံခြုံသောအခေါင်းတွင် ထပ်မံထည့်၍ သော့များခတ်ပြီး စေတီတော်တွင် ဌာပနာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ဌာပနာပေါ်တွင်

ဘုံမွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဘုရားနှင့် ရဟန္တာဓာတ်တော်မွေတော်များ ဌာပနာထားသည့်အတွက် အရိုးအိုးစေတီ မဟုတ်သည့် ဓာတုစေတီအဖြစ် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစေတီကို အစွဲပြုကာ ပေါက်စေတီကျောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရာက ထင်ရှားလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းထိုင် ပဓာန နာယက ဆရာတော်မှာ ဘုန်းဘုရားကြီး၏ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သူ ဦးသုမိတ္တာဘိဝံသ(စေတီယင်္ဂဏနှင့် အစိုးရဓမ္မစရိယ၊ ယခင်စမ်းချောင်း အောင်မင်္ဂလာသိဒ္ဓိကျောင်းမှ စာချဆရာတော်) ဖြစ်ပါသည်။ ပေါက်စေတီတည်ရာ သာသနာရုံသီ ဗိမာန်တော်ကြီးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသည်။ ဗိမာန်တော်ထဲတွင်ကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း၊ အေးမြခြင်းတို့က လွှမ်းခြုံထားလျက်ရှိရာ အေးငြိမ်းလှသည့်နေရာတွင် တည်တည်တံ့တံ့ ရပ်ကြည့်နေမိရာက ပေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားလိုက်မိသည်။ ပေါက်စေတီတော်ရှေ့တွင်ကား ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန်၏ ရုပ်တုတော်က သက်ဝင်ထင်ရှားနေသည့်အလား ထင်မှတ်မှားမိရလောက်အောင်ပင် စာရေးသူအံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကျက်သရေတိုက်ခန်းအတွင်း ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်က မတ်ရပ်ရုပ်တုတော်ဖြစ်ပြီး စေတီတော်ရှေ့တွင် ဖူးမြင်တွေ့ရသည်က ထိုင်နေသည့် ရုပ်တုတော်ဖြစ်ကာ ရုပ်တုတော်နှစ်ခုစလုံးကပင် အ

သက်ဝင်လွန်းလှပါသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီးအား သက်ဝင်ထင်ရှား ဖူးတွေ့လိုက်ရသည့်အလား ထင်မှတ်မှားမိရပါသည်။

ပေါက်စေတီတော်မြတ်တည်ရှိရာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ညှိနေမိရာတွင် သာသနာ့ရံသီ ဗိမာန်တော်၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် တည်ထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူ၊ ဗိမာန်တော်၏ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိရေကန်အလယ်တွင် တည်ထားသည့် နဂါးရုံဆင်းတုတော်နှင့် ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး ရုပ်တုတော်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကန်တော်တွင်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြသူများ၊ ငါးစာကျွေးနေကြသူများ ရှိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဤပေါက်စေတီအောင်မြေသည် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ဆုတောင်းသစ္စာ ဆိုသင့်ကြသည့် အောင်မြေမှန်ရာ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သာသနာပြုဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန်၏ ဘွဲ့တော်မှာ ဦးဝိဇ္ဇာဓရဟု သိရပါသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီးသည် သိမ်မွေ့လှသည်သာမက ပေါက်ဆိန်ကဲ့သို့ ထက်မြက်လှသော်လည်း ဘုန်းကြီးအောင် လုပ်လေ့မရှိပါ။ သို့သော် ဘုန်းကြီးလှပေ၏။ ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့တော်မှာလည်း ဦးဝိဇ္ဇာဓရ အမည်ရ၍ သာ ဝိဇ္ဇာဓိရ် ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်သောပညာ၏ အမည်ဖြစ်

အံ့ရုပ်ထူးခြား ထေရ်တော်ကြီးများ

သည်။ သာမန်မျှသာ တတ်ကျွမ်းသောအတတ်ပညာသည် ပညာသာဖြစ်ပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်သော ပညာ (အတတ်ပညာ)သည်သာလျှင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်သည်။

ပု၊ ဒိ၊ အာ သည် ဝိဇ္ဇာ သုံးပါး၏ အကျဉ်းချုပ်သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ ပု- ပုဗ္ဗနိဝါသ= ရှေးအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိမြင်ခြင်း၊ ဒိ- ဒိဗ္ဗစက္ခု= နတ်မျက်စိကဲ့သို့ မြင်နိုင်ခြင်း၊ အာ- အာသဝက္ခယ= အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ဆုံးခြင်း စသည့် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ဆောင်သူအား ဝိဇ္ဇာ ဓရ(ဝိဇ္ဇာဓိရ်)ဟု ခေါ်တွင်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လျှင် ဘုန်းဘုရားကြီးအား ယုံကြည်စွာ ဆည်းကပ်ကြသူ များလေသည်။

ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ထေရ်ပတ္တိကို သိလိုကြပါသည်ဟုဆိုလျှင် မွေးရာဇာတိ၊ မိဘ၊ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက် ပညာသင်ကြားခဲ့သာ ဆရာသမားစဉ်ဆက်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အရိပ်အမြွက်မျှပင် မဖော်မပြောနိုင်ပါ။ ဘုန်းဘုရားကြီး၏ မိန့်တော်မူချက်အရ အရိပ်အမြွက်အားဖြင့် ကား သူ၏ခေတ်ကို “ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းလက်ထက် ပထမဦးအောင်ခေါ် ဘိုးဘိုးအောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သီပေါဘုရင်လက်ထက်ဖြင့်လည်းကောင်း” မှန်းဆနိုင်လေသည်။ အတိအကျ ပြောရန်ကား

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ခက်ခဲလှပါသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီးကား ပုပ္ဖားတောင် ကလပ်ကို ဗဟိုထားကာ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်သို့ အထပ်ထပ်လှည့်လည်ကာ သာသနာပြုတော်မူခဲ့သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးနှင့် ပတ်သတ်၍လည်း ဘုန်းဘုရားကြီးမသိသော အရပ်ဒေသမှာ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘုန်းဘုရားကြီးသည် ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာနှင့် ပဋိဝေဓသာသနာဟု ထင်ရှားသည့် သာသနာတော်သုံးရပ်ကို အစွမ်းရှိသလောက် ချီးမြှောက်အားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေမဂ္ဂ၊ ငွေမဂ္ဂ၊ ဘုန်းဘုရားဖြစ်သည့်အတွက် သူလိုသလောက် သိဒ္ဓိပေါက်ကာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မဟုတ်ဘဲ သာသနာရေးအတွက် သက်သက်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။ စစ်ပြီးခေတ် ၁၃၁၂ ခုနှစ်တွင် ဟင်္သာတမြို့အနီး မရမ်းကျေးရွာမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွတော်မူလာပြီး ကြည့်မြင်တိုင် (ယခု-စမ်းချောင်းမြို့နယ်) ရှမ်းလမ်းတွင် တည်ရှိသည့် အောင်မင်္ဂလာသိဒ္ဓိကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ သိဒ္ဓိ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခြင်းဟု ဆိုသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီးသည်ပရိယတ္တိသာသနာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုလိုလားခဲ့သည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ရာ သိဒ္ဓိပေါက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘုန်းဘုရားသည် ပရိယတ္တိအခြေကို တည်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဆောက်ပြီးသည်နှင့် ပဋိပတ္တိအတွက် ဝိပဿနာသိဒ္ဓိ ပြီး
 မြောက်စေခဲ့ပြန်ပါသည်။ အောင်မင်္ဂလာသိဒ္ဓိကျောင်း
 တိုက်အတွင်းရှိ စနေဝိပဿနာအသင်းမှာ ဘုန်းဘုရား
 ကြီး၏ ပဋိပတ္တိလုပ်ငန်းအခြေခံပင်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းဘုရား
 ကြီးသည်စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင်ဆွမ်းဦးပုညရှင်နှင့်ပတ္တမြား
 စေတီတို့ကိုဖူးမြင်ချင်စဖွယ် တင့်တယ်အောင်ပြုပြင် မွမ်း
 မံခဲ့ပြီးစစ်ကိုင်းတောင် ဓနုဖြူချောင်မှမုခ်ဦးပြာသာဒ်သည်
 လည်းကောင်း၊ နန်းဦးတိုက်မှမဟာရံတံတိုင်းသည်လည်း
 ကောင်း ဘုန်းဘုရားလမ်းညွှန်ခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ
 သောအဆောက်အအုံတို့ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပုပ္ဖားမြို့မှ
 တောင်ကလပ်ရွှေဂူချောင်အထိ အလျား တစ်မိုင်ခွဲ၊ အနံ
 ၂၅ ပေကျယ်ဝန်းသောလမ်းသစ်ကြီးကိုတပည့် ဦးပရမ
 ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအား တာဝန်ပေးကာ ဖောက်လုပ်စေခဲ့သည်။
 တောင်ကလပ်မှတောင်မကြီးသို့သွားရာလမ်းတွင်တည်
 သောမောင်တော်ငုတ်တုတ်တောင်စေတီတော်နှင့် မှန်ပြ
 တောင်စေတီတော်တို့ကိုလည်း အသစ်တစ်ဖန်ပြန်တည်
 ထားခဲ့သည်။ ပုဂံတွင်တည်ထားသည့် အာနန္ဒာဘုရား၊
 ဗူးဘုရားနှင့်မင်းမျှော်ရာဇာဘုရားတို့ကိုလည်း ဘုန်းဘုရား
 ကြီးကကြီးမှူးပြီး ထီးတော်နှင့် စိန်ဖူးတော်တင်လှူခဲ့သည်။
 အောင်လံကိုးသိန်းတောင်တွင်လည်း သက်တော်
 ရှည်ဘုရား၊ လွမ်းစေတီဘုရား၊ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ၊

အံ့ပွယ်တူခြင်း စာတော်ကြီးများ

သက်တော်ရဘုရား အစရှိသော ပုထိုးစေတီတို့ကို ပြုပြင် တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ရှစ်မိုင်တံတား လေးလမ်းဝ၊ နာဂလိုဏ်ဂူ ကုန်းမြေပေါ်ရှိ သစ္စာဝါဒီ ဘိုးဘိုးကြီး၏ အောင်မြေစခန်းတွင်လည်း မဟာမြတ် မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကိန်းဝပ်ရာ ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကို လည်း တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ တင်ပြခဲ့သည်များမှာ ဘုန်းဘုရားကြီး ၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများမှ အထင်အရှား သိခွင့်ရသ မျှရေးသားပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းဘုရားကြီး၏ ဘဝခရီးအစကို သေချာစွာ တင်ပြနိုင်ရန် မလွယ်ကူသော်လည်း ဘုန်းဘုရားကြီး ပုံ လွန်တော်မူခဲ့သည်မှာ မြန်မာနှစ် ၁၃၂၆ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ ဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ မနက် ၁၁ နာရီ ၂၀ မိနစ်တွင် ပုံလွန် တော်မူကြောင်းကိုမူ ဆရာတော် ဦးသုမိတ္တာဘိဝံသက အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူတို့ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တည်ရှိသည့် စေတီတော်များ၊ နဂါးရုံဆင်းတုတော် စသည်တို့ကို လှည့် လည်ကြည့်ညှိသဒ္ဓါ ပွားပြီးသည်နှင့် ပေါက်စေတီတော် ကြီးတည်ရာ သာသနရုံသီဗိမာန်တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ပေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဦးချကန်တော့ကြကာ အသင့်ပါလာသည့် စိပ်ပုတီးများ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန်၏ ပုတီးစိပ်နည်းဖြင့် ပုတီးစိပ်ကာ ပူဇော်နေမိကြတော့သည်။

ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက်ဆိန်၏ သဗ္ဗသိဒ္ဓိပုတီးစိပ်နည်းမှာ လွန်စွာအကျိုးထူးပေးမြန်သော ပုတီးစိပ်နည်းဟု သိရပါသည်။ ပုတီးစိပ်ရမည်မှာ လွယ်ကူသော်လည်း တိတိကျကျစိပ်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ အဓိက ကျသည်မှာ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ရေးအတွက် မိမိစောင့်ထိန်းသည့် သီလလုံခြုံရန်နှင့် အဓိဋ္ဌာန်ရက် မပျက်ရအောင် မှန်မှန်ကျင့် ကြံပွားများအားထုတ်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဆုတောင်းလိုသူများသည် ပထမဆုံးရတနာသုံးပါးနှင့် ဘုန်းဘုရားကြီးအား ကန်တော့ကာ အနည်းဆုံးငါးပါးသီးလှူရမည်။ တတ်နိုင်ကြသူများအနေဖြင့် ၈ ပါး၊ ၉ ပါး၊ ၁၀ ပါး အထိ ထိန်းသိမ်းပါက ပိုကောင်းပါသည်။ ပြီးမှ ဘုန်းဘုရားကြီးပုတီးစိပ်နည်းအတိုင်း အနည်းဆုံး တစ်မျိုးကို ကိုးပတ်စိပ်ရပါမည်။ သုံးမျိုးအတွက် ၂၇ ပတ်ရအောင် စိပ်ခြင်းဖြင့် ကိုးရက်ဆက်တိုက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရပါမည်။ ကိုးရက်ပြည့်ပါကမိမိရယူလိုသောဆုကိုတောင်းပါ။ ဆုတောင်းပြည့်ဝခဲ့လျှင် ဘုန်းဘုရားကြီးအား ရည်စူးကာ မည်သို့မည်မျှ လှူဒါန်းမည် ဆိုသည်ကို မိမိ နိုင်သလောက် ဆုံးဖြတ်ပြီး

အံ့ဖွယ်တူခြင်း ဆရာတော်ကြီးများ

အဓိဋ္ဌာန်တင်ပါ။ ၃၁ ဘုံသား အားလုံးကိုလည်း အမျှ
ဝေကာ မေတ္တာပို့ရပါမည်။ ထိုအဆင့်များ ပြည့်စုံလျှင်
အဓိဋ္ဌာန်ကိစ္စ လုံလောက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပုတီးစိပ်ရန်မှာ

၁။ အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဓမ္မော သံယော၊
(တစ်ပုဒ် ပုတီးတစ်လုံး၊ ကိုးပတ်)

၂။ ဩောင်း နမော ဗုဒ္ဓဿ အရဟံ
ဣတ္ထသယ အကာလိကော မေ သိဒ္ဓိ၊
(တစ်ပုဒ် ပုတီး တစ်လုံး၊ ကိုးပတ်)

၃။ အရဟံ ဘဂဝါ မေ သိဒ္ဓိ။
(တစ်ပုဒ် ပုတီး တစ်လုံး၊ ကိုးပတ်)

ဤသို့ တစ်ပုဒ်ကိုပုတီးတစ်လုံးကျဖြင့် ကိုးပတ်
နှုန်းစိပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး သုံးပုဒ်အတွက် တစ်ရက်လျှင် ပုတီး
၂၇ ပတ်ကျဖြင့် ကိုးရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး အောင်
မြင်သည့်နေ့မှသာလျှင် လိုအပ်သည့် တစ်ခုတည်းသော
ဆုကိုသာ တောင်းကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ ပုတီးစိပ်နည်းသည် အပုဒ်သုံးပုဒ်ပါဝင်သည့်
အတွက် တြင်းကျေပါသည်။ ပုတီးကိုးပတ်ဖြင့် သုံးပုဒ်စာ
စိပ်ရသဖြင့် ၂၇ ပတ် စိပ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ၂ နှင့် ၇
ပေါင်းပါက ၉ ရပါသည်။

ဤ ပုတီးစိပ်နည်းသည် တြင်းကျေ၊ နဝင်းကျေ

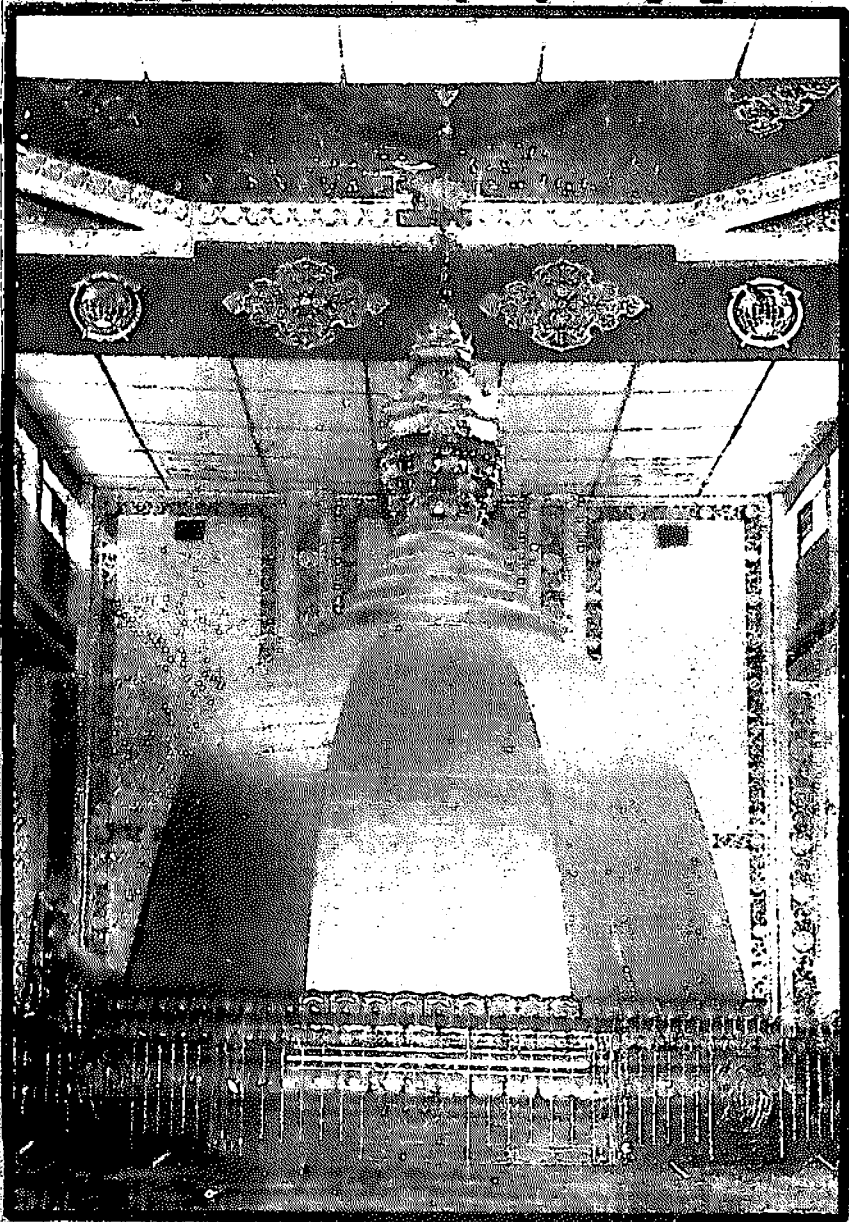
အံ့ဩဖွယ်ရာများ ထုတ်ဖော်ကြီးများ

ဖြစ်သည့်အပြင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပူဇော်ရသူ
မှာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်များ ရနိုင်ပါသည်။ ထူးကဲသော သိဒ္ဓိများ
လည်း ရနိုင်စွမ်းအား အပြည့်ရှိသည့်အတွက် ဘုန်းဘုရား
ကြီးဘိုးပေါက်ဆိန် စွဲစွဲမြဲမြဲ စိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါ
သည်။ ပေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရာ သာသနာ့ဗိ
မာန်တော်ကြီးအတွင်းမှ ပြန်အထွက်တွင် အပေါ်သို့ မော့
ကြည့်လိုက်မိဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလုံးနှင့်ပုဆိန်နှစ်လက်ပုံကို သာသနာ့ဗိမာန်
တော်ကြီးတွင် အမှတ်အသားအဖြစ် အထင်အရှားပုံဖော်
ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘုန်းဘုရားကြီး
၏ အမှတ်တံဆိပ်သည် ပုဆိန်(ပေါက်ဆိန်)နှစ်လက် ဖြစ်
ပါသည်။ ဦးဝိဇ္ဇာရေခေါ် ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန်၏
ပုဆိန်သည်ကားအခြားပုဆိန်များနှင့်မတူသည့် မေတ္တာ
ပုဆိန်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ပေါက်စေတီ ကျောင်း
ဝင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသော်လည်းပေါက်စေတီအောင်
မြေ၏ထူးခြားချက်များကို သိခွင့်ရခဲ့ကြသမျှ အပြန်အ
လှန်ပြောဆိုမိခဲ့ကြသည်မှာ အပြန်လမ်းကြောတစ်ကြော
လုံးမှာပင် အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားပါက ထူးခြား
သည့် အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ရရှိခံစားကြရမည်ပင်

ရှမ်းမိုးမိတ်၊ ပေါက်ပေတိကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ

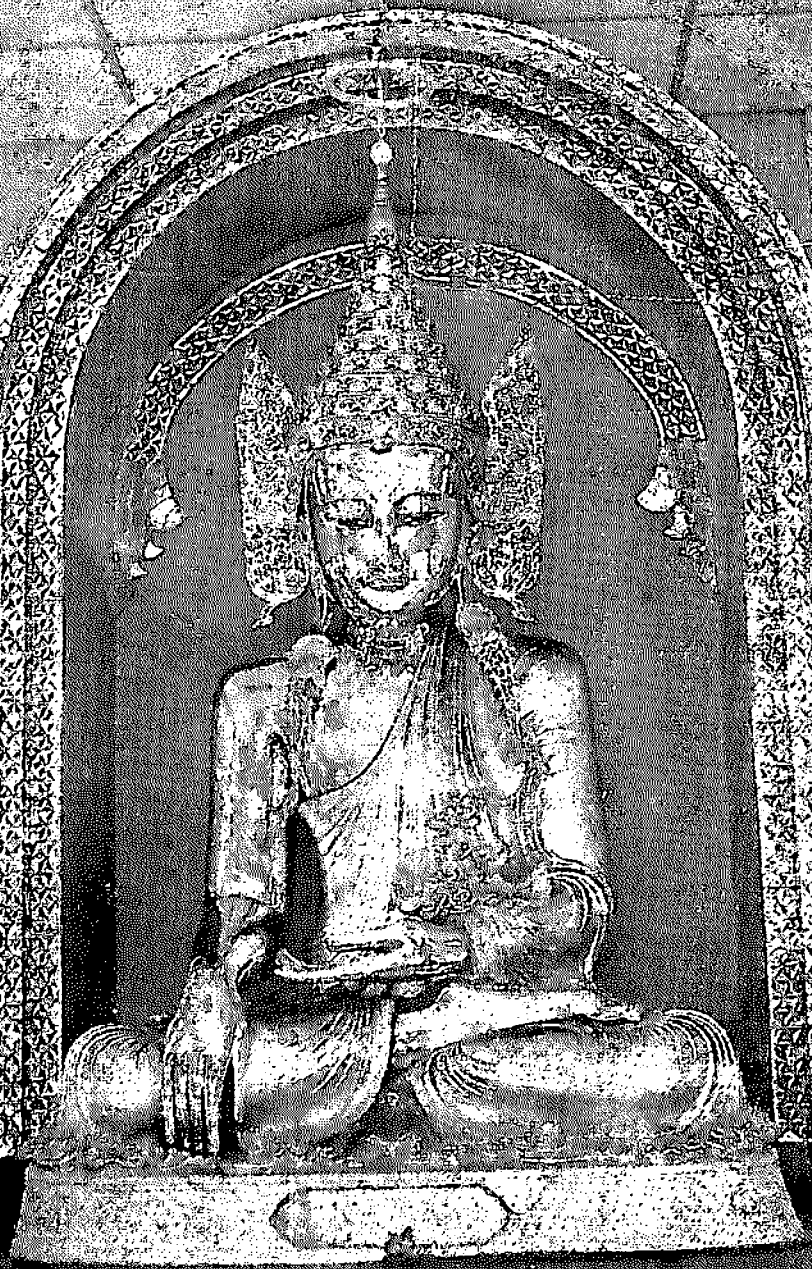

ပေါက်ပေတိကျောင်း

တူန်းတူရားတည်းပေါက်ခေါ်နံ ဦးပိဋ္ဌာဓရ အား
ငယ်စွာ၌ အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ဗူးရဝဋ်

ဖြစ် ပါသည်ဟု. . . ။

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပေါက် ဆိန်ဦးဝိဇ္ဇာဓရနှင့် ပေါက်စေတီကျောင်းဆရာတော် ဦးသု မိတ္တာဘိဝံသတို့အား ရှိကျိုးစွာ ပူဇော်အပ်ပါသည်။)

ကျမ်းကိုး

ဘုန်းဘုရားကြီးဘိုးပေါက်ဆိန် ဦးဝိဇ္ဇာဓရ၏ သာ သနာပြုခရီးနှင့် သူတို့အမြင်- ဝင်းတင့်ဦး(ကြံခင်း)။

သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၀၄။

အခြားတို့က ပြောဆိုရာ

“... လှည့်ပတ်ပတ် ဝိညာ

ပတ်ပတ်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းရာ ဝိညာပတ်ပတ်လေး(လှ)

မှာပင် ဝိညာပတ်ပတ်ကဲ့သို့ပင် ဝိညာပတ်ပတ်ပတ် ဝိညာပတ်ပတ်ပတ်ပတ်

(ဝိညာပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ် ပတ်ပတ်ပတ် ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်)

သို့သော်လည်း

လောကီလောကိယကဲ့သို့ ဝိညာပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်

(ဝိညာပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ် ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်ပတ်)

ဝိညာပတ်ပတ်

ပတ်ပတ် ပတ်ပတ်ပတ်

ထပ်တင်ကာ အောင်မြေ့ကုန်းတော်မဟာမှာ လျောင်းစက်နေသည့် ဦးသာဂရ

ထွန်းလင်းစပြုနေသည့် နေရောင်ခြည်တွင် ထင်ထင်လင်းလင်း ဝင်သွားနေရသည့်အလားပင်။ နံနက် ၇နာ ရီ ၁၅မိနစ်တွင် ရန်ကုန်လေဆိပ်မှ ထိုးတက်ခဲ့ပြီး ပေတစ် သောင်းအမြင့်သာသာမှ ပျံသန်းနေခဲ့သည်မှာ နာရီဝက်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ အပြာရောင်သမ်းသည့် လွင်ပြင်ကြီးထဲ တွင် ဝါဂွမ်းလိုဖြူဆွတ်နေသည့် တိမ်လုံးကြီးများအကြား မရပ်မနား ပျံသန်းနေသည်ဖြစ်သဖြင့် လေယာဉ်တံခါးပေါက်မှ ပြင်ပသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် မိတိုင်း အပြာရောင်သန်းနေသည့် တိမ်ပင်လယ်ကြီးကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။ စိတ်အာရုံတွင် တိမ်လွှာမို့မို့လွင် သီချင်းစာသားက ပျံ့လွင့်နေမိပြန်သည်။ အနည်းဆုံး နောက်ထပ် မိနစ် ၅၀ လောက် ကြာဦးမည့်ခရီးပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ဦးတည်သွားနေမိသည်က ကျိုင်းတုံ။

စာရေးသူအနေဖြင့် သည်ခရီး၊ သည်လမ်းကို မကြာခဏဆိုသလို ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ဖြင့် ရောက်လေ့

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရှိပါသည်။ တာချီလိတ်၊ မိုင်းဆတ် စသည့်မြို့များသို့ကား မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျိုင်းတုံကို မူ ရောက်ခဲ့လှပါသည်။ လေယာဉ်ဝင်နားစဉ် ကျိုင်း တုံလေဆိပ်တွင် ခေတ္တခဏ ဝင်နားရလေ့ရှိတိုင်းတော့ ကျိုင်းတုံမြေကို နင်းခဲ့ဖူးသော်လည်း လေဆိပ်ပြင်ပသို့မူ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မချခဲ့ဖူးသည်ကအမှန်။

ယခုမူ စာရေးသူ၏ညီဖြစ်သူ မောင်မြင့်သိန်းက တာဝန်အရ ကျိုင်းတုံသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ရသဖြင့် ဌာနဆိုင် ရာ တာဝန်ခရီးစဉ်ကို ကျိုင်းတုံခရီးစဉ် သွားခွင့်တောင်း ကာ ကျိုင်းတုံတွင် ငါးရက်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ထွက် ခွာလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏ညီဖြစ်သူ ဦးမြင့်သိန်းမှာ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲ ၉၆၄ ကျိုင်းတုံတွင် အရာခံဗိုလ်တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသူ ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူသည် ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ညီဖြစ်သူနှင့် အေးအေးဆေး ဆေးတွေ့ခွင့်ရနိုင်ရေးတို့အပြင် ကျိုင်းတုံမြို့အနီးတွင် သ တင်းကြီးနေသည့် ဆရာတော်ဦးသာဂရ၏ မပုပ်မသိုးရုပ် ခန္ဓာတည်ရှိရာသို့ အရောက်သွားလိုစိတ်တို့ကြောင့် ဤ ခရီးစဉ်ကိုမှ ရွေးချယ်ကာ ထွက်လာမိခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စိတ်အစဉ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အ

အံ့ပွယ်တူးခြင်း ဆရာတော်ကြီးများ

တွေ့စလေးတစ်စ ဝင်ရောက်လာသည်။ ရဟန္တာတိုင်း ဓာတ်တော်ကျသလား၊ ရဟန္တာများ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တိုင်း ဓာတ်တော်ကျသလား ဟူသောအမေးကို မေးမြန်းကြသူ များသလို အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြသူလည်း များပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသောအခါ ဓာတ်တော်များအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်ကိုမူ သိထားကြသူ များပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို အထောက်အထားသာဓကအဖြစ် မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်သည် အထင်အရှား ရှိခဲ့ပါသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်များမှာကား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီး အဘိညာဉ် ဝင်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူမှသာ ဓာတ်တော်ကျနိုင်ကြောင်း သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ ရတနသုတ်တို့တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များမှာလည်း သုက္ခဝိပဿနာ (ရိုးရိုးရဟန္တာ) ဖြစ်လျှင် လူသာမန်တို့ကဲ့သို့ပင် ပကတိအရိုးသာ ကြွင်းကျန်သည်။ အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ(၁)တွင် လေ့လာပါက တွေ့နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ အဘိညာဉ်ရ၍ အဓိဋ္ဌာန်မှသာလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အရှင်သာရိပုတြာ ဓာတ်တော်များသည် ပွတ်သစ်စ ခရုသင်းကဲ့သို့ ကြွင်းကျန်တော်မူသည်။ (မဟာဝဂ္ဂ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သံယုတ် အဋ္ဌကထာ ၂၅၄တွင် လေ့လာပါက တွေ့နိုင်ပါသည်။) အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်ကား ကောင်းကင်၌ တင်ပျဉ် ခွေထိုင်၍ သမာပတ်ဝင်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည့် အတိုင်း ပြာမျှမကျန်ရအောင် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်ကို ဥဒါန်းအဋ္ဌကထာ ဒဗ္ဗသုတ် ၃၈၉ တွင် တွေ့ရှိရသည်။ သက်တော်ရှည် အရှင်ဗာကုလမထေရ်ကား အခြားသူတို့အတွက် တာဝန်ပိုမတက်စေရန် ထိုင်လျက်ပင် တေဇောဓာတ်လောင်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ မြတ်လေးပန်းငုံပမာ ဓာတ်တော်များကျသည်ကို ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ ဗာကုလသုတ် ၁၄၀ တွင် တွေ့ရှိရသည်။

တစ်ဖန် ကိလေသာ အာသဝေါကုန်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် မပုပ်မသိုးဘဲ အပုပ်နံ့မထွက်ကြောင်း သုတ္တန်ပါတ် အာမဂန္ဓသုတ် အဖွင့် ၃၀၃ တွင် တွေ့ရပြန်ပါသည်။

အတွေးစများ ပျံ့လွင့်နေမိဆဲမှာပင် လေယာဉ်မယ်လေး၏ ကြည်လင်လှသော အသံက ဆောင်းဘောက်စံမှ လွင့်ပျံထွက်ကျလာတော့သည်။

“ မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ ကျိုင်းတုံလေဆိပ်ကို ဆင်းတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခါးပတ်များကို ပြန်ပတ်ထားကြပါရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သံစဉ်လှိုင်းလေး ငြိမ်သက်ပျောက်ကွယ်သွား၍

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မကြာလိုက်ရပါ။ ငြိမ်ကနဲထိုးကျသွားသည့် ခံစားမှုအသိ တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရသည်။ ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်ပြီး သည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်စက်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ကျောင်းတုံ့မြေကို ခြေချရန်အတွက် လေယာဉ်လှေကားအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာမိစဉ်မှာပင် စာရေးသူလာမည်ကို ကြိုတင်သိခွင့်ရထားသည့် ညီဖြစ်သူက စာရေးသူ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းတုံ့သည် အေးမြမြ အငွေ့အသက်တို့ဖြင့် စာရေးသူကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ မြူဆိုင်းနေသည့် တောင်တန်းမိုင်းပျံများကလည်း စာရေးသူကို အကဲခတ်နေကြသည့်အလား ငြိမ်သက်စွာတည်လျက် ရှိနေကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့၏ လေနုအေးက အဲယားကွန်းမှ ထွက်လာသည့် အငွေ့လေးများအလား စိမ့်စိမ့်လေး ထိုးဆွဲကျိစယ်နေရှာသည်။ မိုးရေစက်များနှင့် မထိတွေ့ရလို့သာ တော်ပေသေးသည်။ မိုင်းဆတ်သွားစဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရုတ်တရက်ပြုန်းစားကြီးရွာ ချတတ်သည့်မိုးတို့ကို လန့်နေမိသည်။ မိုင်းဆတ်၊ ကျောင်းတုံ့၊ တာချီလိတ်တို့က နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်နေသလို ရာသီဥတုကလည်း ဆင်တူသည်ဟု သိထားခဲ့ပါသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မိုးသည် ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ချက်ချင်းရွာချကာ နှုတ်မ ဆက်ဘဲလည်း ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည့် နေရာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ မိုးနှင့်တော့ မကြိုတွေ့ရသေးပါ။ ကျိုင်းတုံ တွင် ညီဖြစ်သူ မြင့်သိန်းအိမ်၌ တည်းခိုကာ ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်မျှ ကြာခဲ့ ပြီ ဖြစ်သည်။ ယနေ့မူ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ် အားနေပါသည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပင် ညီဖြစ်သူ၏ စီ စဉ်ပေးမှုဖြင့် စာရေးသူ သွားချင်နေသည့် ဆန္ဒပြင်းပြနေ သော နေရာသို့ သွားရောက်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ ၏ညီဖြစ်သူ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဦးမြင့်သိန်း၏တပည့်ဖြစ်သူ ဆ. လ. အ ခွဲ ၉၆၄ မှ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းဆွေတို့နှင့်အ တူ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဆ. လ. အ ခွဲ ၉၆၄တပ် သည် ကျိုင်းတုံနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ဝေးပါသည်။

စာရေးသူတို့သွားရမည့် ထတ္တင်္ကာ(ထပ်တင် ကာ) တောရကျောင်းတည်ရှိရာ ထပ်တင်ကာတောင် ကုန်းသည် ကျိုင်းတုံမြို့နှင့် နှစ်မိုင်သာသာခန့် ဝေးပါ သည်။ ကျိုင်းတုံမြို့၏တောင်ဘက် ကျိုင်းတုံကနေ တာ ချီလိတ်သွားသည့် လမ်း၏ညာဘက်၌ တည်ရှိပါသည်။ တပ်ဝင်းထဲက ထွက်ပြီးသည်နှင့် တာချီလိတ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဘက် တက်သည့်လမ်းကို ဦးတည်ကာ ထွက်လာဖြစ်ကြသည်။ ရာသီဥတုက အေးမြလွန်းလှသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက် မတူတော့ဘဲ မိုးပေါက်လေးများပင် ကျနေပြန်ပါသည်။ မိုးနှင့် မြူများ ရောပြွမ်းနေသည့်ကြားက ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးသည် အကွေ့အကောက်များလှသည့် လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးနေသည်။ ရာသီဥတုက အေးမြလှသည့်အပြင် လေတိုးသည့် ဒဏ်၊ မိုးစက်လေးများ လာရောက်ထိတွေ့ရိုက်ခတ်သည့်ဒဏ်ကို ခံစားနေမိရသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ချိုးကွေ့တက်သွားရမည့် လမ်းချိုးလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ တာချီလိတ်သွားသည့် လမ်းတွင် တည်ရှိသည့် ထိုလမ်းချိုးလေးအတိုင်း ညာဘက်သို့ချိုးကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားပါက ထပ်တင်ကာတောရသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောရတွင် စာရေးသူ ဖူးတွေ့လိုသည့် ဆရာတော်ဦးသာဂရ၏ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး၊ မပျက်မစီး တည်ရှိနေသည့် ရုပ်ခန္ဓာ တည်ရှိနေပါသည်။

ထပ်တင်ကာတောင်ကုန်းပေါ်သို့ အကွေ့အကောက် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့မိသည်။ ထပ်တင်ကာတောရ၌ သိမ်၊ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်၊

အံ့ဩထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စေတီတော်တို့နှင့်အတူ ဆရာတော်ဦးသာဂရ၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုပါ ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးသာဂရ၏ ဦးခေါင်းတော်၌ ဆံပင်ပေါက်ကလေးများ ပေါက်လျက်ရှိနေသည်။ မကြာ မကြာ ပြန်ရိတ်ပေးရသည်ဟု သိရသည်။ ထပ်တင်ကာတောင်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသည့် အောင်မြေနေရာ တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်များကို သိရသည်မှာ...။

၁၇၆၆ ခုနှစ်တွင် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ စစ်ချီရာလမ်းကြောင်းတွင် ကျိုင်းတုံမြို့သည် စစ်နားရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစစ်နားရာအရပ်တွင် စေတီတော် မြတ်တစ်ဆူ တည်ထားရန် ဆန္ဒပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာမှ ထပ်တင်ကာတောရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတည်ရာ ထပ်တင်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ဉာဏ်တော် ၂၇ တောင် အမြင့်ဆောင်သည့် စေတီတော်တစ်ဆူကို တည်ထားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်လာသည်တွင်မူ ပြုပြင်မှုကင်း၍ ပြိုကျ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးကိုရင်နှင့် အပေါင်းအပါတစ်စုက ထပ်တင်ကာ တောင်ပေါ်တွင် အလောင်းမင်းတရားကြီး တည်ထားခဲ့သည့် စေတီတော်ကို ပြုပြင်တည်ထား ကိုးကွယ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကြရာ ထပ်တင်ကာတောင်ကုန်းပေါ်တွင် စေတီတော် အား အနီးကပ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ် လိုအပ်လျက် နေသည်တွင် အနာဂတ်သာသနာတော် အကျိုး မျှော်ကိုးပြီး ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဖြင့် သီတင်းသုံး တော်မူသည့် ဆရာတော်ဦးသာဂရအား ပင့်လျှောက် ကာ သီတင်းသုံးတော် မူစေခဲ့ကြပါသည်။

ထပ်တင်ကာတောရ ဆရာတော်ဘုရားသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်၊ အုတ်ဖိုကျင်းရပ်နေ ကြေး တိုင်အင်စပက်တော် အဘဦးလှ၊ အမိ ဒေါ်ပုံတို့က မြန် မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၇ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့၊ သောကြာနေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည့် ဒုတိယမြောက်သားလှ ရတနာပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားမှာ သားချင်းငါး ဦး ရှိပါသည်။ ဦးဘချစ်၊ ဦးဘနှစ်(ဆရာတော်)၊ ဒေါ်ကြွေ၊ ဦးသန်းတင်အောင်(ဦးစီးမှူး၊ ရဲသိပ္ပံ-မန္တလေး)နှင့် ဒေါ် ကြည်တို့မှာ သားချင်း အရင်းအချာများပင် ဖြစ်သည်။

ကျိုင်းတုံမြို့နေ ဦးမြင့်ဆွေ-ဒေါ်နန်းစံဖူးတို့က ရ ဟန်းဒါယကာခံကာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၃ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ တော်မှာ ကျိုင်းတုံမြို့၊ သစ်တစ်ပင်တောင် စွန်မွန်းသာသ နာပိုင်ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ထပ်တင်ကာတောရ

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆရာတော်၏ ဘွဲ့တော်ကို ဦးသာဂရ ဟု တွင်စေခဲ့ပါသည်။

ထပ်တင်ကာတောရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆရာ တော် ဦးသာဂရသည် မဟာဗောဓိကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တွင် တစ်ဝါ၊ စစ်ကိုင်း ရှစ်မျက်နှာကျောင်းတွင် နှစ်ဝါ၊ မိုင်းဆတ်မြို့၊ ရန်ကြီးအောင်တောင်တွင်ငါးဝါ၊ ဝန်းနေ တောင်တွင် တစ်ဝါ၊ ဆိုက်ခေါင်တောင်တွင် တစ်ဝါ၊ မိတ္ထီလာဒီးတုတောင်တွင် ခြောက်ဝါ၊ ကျိုင်းတုံထပ်တင် ကာတောင်တွင် ၁၀ ဝါတိတိ သီတင်းသုံးကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားများ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီး ထပ်တင်ကာတောင်သို့ ရောက် လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ . . . ။

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ သာသနာပြုလက် ငုတ်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် ကျိုင်းတုံမြို့ ဈေးအ တွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကိုရင်က ဦးဆောင် ကာ ယိုယွင်းနေသည့် ထပ်တင်ကာစေတီတော်ကြီးကို ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဦးကိုရင်သည် ပစ္စ ယာနုဂ္ဂဟဟု ဆိုအပ်သော ပူဇော်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ရန် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်ဦးသာဂရကလည်း မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ ဒီးတုတောင်မှ ကြွလာပြီး ကျိုင်းတုံမြို့၊

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မဟာဗောဓိကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆရာတော်ဦးဥက္ကမကို ကန်တော့၍ အပြီး မိတ္ထီလာမြို့သို့ ပြန်ကြွရန်တစ်ရက် နှစ်ရက်အလိုတွင် ဦးကိုရင်က ဆရာတော်အား

“ တပည့်တော်သည် ထပ်တင်ကာတောင်ပေါ် မှာ အလောင်းမင်းတရားကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ စေတီတော်ကို ပြုပြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထီးတော်တင်ရန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးမရှိပါ၍ ၁၀ ရက်မျှ သီတင်းသုံးပေးတော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားခဲ့မိသည်။

ဆရာတော်ကြီးက သာသနာပြုရာမှာ ကြိုက်သလို ပင့်လျှောက်နိုင်ကြောင်း၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း၍ ဘယ်လောက်ပင်ဝေးဝေး ကိစ္စမရှိကြောင်း အမိန့်ရှိရာ လေးပင်တိုင် သက်ကယ်(သက်ငယ်)ကျောင်းနှင့် ကပ္ပိယဦးစောတစ်ယောက်သာရှိသည့် ထပ်တင်ကာတောင်ပေါ်တွင် အနာဂတ်သာသနာတော်အကျိုး မျှော်ကိုး၍ ဆင်းရဲပင်ပမ်းကြီးစွာဖြင့် သီတင်းသုံးနေထိုင် ကျင့်ကြံတော်မူနေခဲ့တော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် အရညဝါသီ တောရပ်မှီကာ သီတင်းသုံးတော်မူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်၊ လူသတင်း လူချင်းဆောင် ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘယ်ကြွကြွ၊ ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် ကြွလေရာ နေ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရာတိုင်းတွင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ စဉ်ဆက်မပြတ်အောင် များပြားပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ နည်းနာနိဿယျကို ခံယူကာ တရားဓမ္မ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြသူများလေသည်။

ဆရာတော်ကြီး ထပ်တင်ကာတောရကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး၍ သုံးနှစ်ကျော်၊ လေးနှစ်အတွင်းတွင်ကား တောင်ကြီးမြို့ ရွှေကျားပျံ မရွှေဝါက မ၊ တည်ပြီး အများဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ စုပေါင်း၍ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဝိမလာဘိဝံသ(ညောင်ရွှေကန်ကြီးကျောင်းဆရာတော်)၊ ဦးသာဂရ(ထပ်တင်ကာတောရကမ္မဋ္ဌာန်းတောရကျောင်းဆရာတော်)၊ ကျိုင်းတုံမြို့နယ် သံဃာ့သမုတိ ဦးပညာသာမိ(သီရိနော်ကျောင်းဆရာတော်)၊ ဦးအာဇေယျ(ဓမ္မောဒယ စာသင်တိုက်ဆရာတော်) တို့အား အကြီးအမှူးပြုကာ သံဃာတော် ၃၆ ပါးတို့ဖြင့် ၁၃၄၃ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့(ဗုဒ္ဓဟူး)နေ့တွင်သဒ္ဓမ္မ နန္ဒီသိမ်တော်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ သမုတ်တော်မူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် သာသနာနှင့် ပတ်သက်၍ ခိုင်မာစွာ တည်တံ့နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် လူအများ ကြည်ညိုလေးစား အားထားယုံကြည်မှုစွမ်းအားကိုယူကာ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပါသည်။ ဆရာတော်၏ မေတ္တာစွမ်းအားနှင့် ပဋ္ဌာန်းစွမ်းအားများက အားကောင်းလွန်းလှပါသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ခိုးမြင့်ရာတွင်လည်း ထိရောက်မှုစွမ်းအား ကြီးမားလွန်းလှသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ယောဂီတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျောင်းတိုမြို့၊ ကျောင်းတိုတေးသံသွင်းပိုင်ရှင် ဦးစံမြနှင့်ဒေါ်လှလွန်းမိသားစုက ကြက်ဖငယ်တစ်ကောင်ကို ကျောင်းသို့ လာရောက်ပို့ဆောင်၍ လှူဒါန်းသွားခဲ့သည်။ များမကြာမီပင် ထိုကြက်ဖလေးသည် ယောဂီများ တရားအားထုတ်ချိန်(တရားထိုင်ချိန်)ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော်ရှေ့တော်မှောက် ရောက်လာပြီး ယောဂီများနှင့်အတူ တရားထိုင် (တရားရှုမှတ်)နေတော့သည်။ တရားထိုင်ချိန် စေ့ပြီ (ခဏနားချိန်)ဆိုသည်နှင့် ထသွားလေ့ရှိသည်။ ယောဂီများက ထိုကြက်ဖလေးကို ချစ်ခင်သနားကြကာ မေတ္တာထားကြသည်။ ထို့အပြင် ကြောင်လေးတစ်ကောင်သည်လည်း တရားအားထုတ်ခဲ့သည်ကို မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးကြသော ဒကာ၊ ဒါယိကာမများမှာ လာကြည့်ကြရလေသည်။ ထိုအခါများတွင် ဆရာတော်က ကြောင်လေးကိုခေါ်ပြီး

“ ကဲ ပူစီ၊ မင်းက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ တရားအားထုတ်ပြလိုက်ပါကွာ။ မလှုပ်ကုန်နွေ ငြိမ်သက်နေပြီး

အံ့ဗွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မျက်စိလေးမှိတ်၊ နားလေးဆိတ်၊ ပါးစပ်ကလေးပိတ်၊ ဘယ် လက်ကလေးပေါ် ညာလက်ကလေးတင်၊ ထွက်လေ၊ ဝင်လေ သိနေပါစေ။ ရှူပေး၊ ရှူပေး၊ နာနာလေး ရှူပေးကွာ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ကြောင်လေးသည် တကယ့်လူ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်မခြား တရားအားထုတ်နေ တော့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက

“ ပူစီ၊ အိပ်များပျော်နေသလား ” ဟု သတိပေး လိုက်ပြီဆိုလျှင် အမြီးကလေးနွံကာ ဝင်သက်ထွက်သက် ကို သိသိသာသာ ရှူပြနေတတ်သလို တစ်ခါတလေ ဝေ ဒနာတွေတက်ပြီး ခါးကတွန့်၊ ပေါင်ကတွန့်၊ လက်ကလေး ကတွန့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးက

“ တော်တော့၊ တရားချလိုက်တော့ ” ဟု မိန့် တော်မူမှသာ တရားထိုင်ခြင်း(တရားရှုမှတ်ခြင်း) အလုပ် က ရပ်တော့သည်။

ဆရာတော်၏ မေတ္တာစွမ်းအားမှာ ကြီးမားလွန်း လှသည်သာမက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကလည်း အ စဉ်လိုက်လံ တရားနာယူလေ့ ရှိသည်ကလည်း အထင်က ရ ဖြစ်စဉ်များအရ ရိပ်စားမိသူများက ရိပ်စားမိနေကြ သည်။

ညတစ်ညတွင် မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ ကြယ်ကန်ရွာ ၌ ဆရာတော်ကြီး တရားဟောဖြစ်သည်။ တရားပွဲစ၍

အံ့ပွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဆရာတော်ကြီး တရားစဟောသည်နှင့် ရွာတစ်ရွာလုံး မွေးကြိုင်နေတော့သည်။ တရားပွဲသို့ မလာဘဲနေသောသူ များကလည်း မွေးတယ်၊ မွေးတယ်ဆိုပြီး တရားပွဲခွင်အတွင်း အရောက်လာကြကာ တရားနာကြရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး တစ်ရွာလုံး၌ အမွှေးနံ့က ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့သည်။ သူတို့ရွာ၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤသို့သော ဆန်းကြယ်လှသည့် ဖြစ်ရပ်များ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါဟု ရွာသူရွာသားတို့က ပြောကြသည်။ လသာသောညတစ်ညတွင် ဆရာတော်ကြီး တရားဟောနေစဉ် ကြက်ဖလေးတစ်ကောင်သည် ထနောင်းပင်ပေါ်က ဆင်းလာကာ ဆရာတော်ကြီး၏ ဒူးပေါ်တွင် မေးတင်ပြီး တရားနာယူ နေခဲ့သည်။ တရားဆုံးသွားသည်နှင့် သုံးချက်တွန်ကာ ထနောင်းပင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး အိပ်တန်းဝင် သွားခဲ့သည်။ ထိုညတစ်ညလုံး၊ နောက်တစ်နေ့လုံး မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ ဒီးတုတောင်ပေါ်တွင် နံ့သာများ ပက်ဖျန်းထားသလို တစ်တောင်လုံး မွေးကြိုင်နေခဲ့တော့သည်။ ယောဂီအတော်များများသည် ဒီအချိန်တွင် ဘာပန်းများ ပွင့်လေသလဲဟု လိုက်ရှာကြည့်ကြသောအခါ တစ်တောင်လုံးတွင် မည်သည့်ပန်းပွင့်မျှ ပွင့်နေသည်ကို မတွေ့၊ မမြင်ကြရတော့ဘဲ ရှိနေသည်။ သာမန်လူများ မမြင်တွေ့နိုင်သည့် မဇ္ဈိမက နတ်ပန်းများဖြင့် တရားပူဇော်ကြ

အံ့ဩဖွယ်ကားခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်ဟု ထင်မြင်ယူ ဆနေမိကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဒါနံ သီလံ နေက္ခမ္မဉ္စ ပညာ
ဝီရိယ ခန္တိယော သစ္စာ မေတ္တာ အဓိဋ္ဌာနံ ဥပေက္ခာ ဒသ
ပါရမီ ဆိုသည့် လက်ကိုင်ထားရာ ပါရမီ ဆယ်ပါးအာနု
ဘော်ကြောင့် လူမဆိုထားနှင့် တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါလေးများ
သော်တောင်မှ လူနှင့်မခြား လိမ္မာရေးခြား ရှိလာကြကာ
အနာဂတ်တွင် ဒွိထက်သာသည့်ဘဝ ကောင်းသောဘုံ
ဌာနသို့ ရောက်ကြရမည်မှာ မလွဲပင် ဖြစ်သည်။ ထပ်တင်
ကာတောရ ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းသည် မွှေးပျံ့
လှပါသည်။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တိုင်အောင်ပင် မွှေးပျံ့
သည့်အလားပင်။ ထပ်တင်ကာ ဆရာတော်ကြီးသည်
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၉ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၉
ရက်၊ နံနက် ၉နာရီ ၂၇မိနစ် အချိန်တွင် ဘဝနတ်ထံ
ပျံ့ လွန်တော်မူခဲ့သည်ဟု သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ထပ်တင်ကာတောင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အ
လောင်းမင်းတရားကြီး တည်ထားခဲ့သည့် စေတီတော်၊
ဆ ရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့်ကျောင်း၊ သိမ်
တော်နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ
ကျောင်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်း စသည့် အဆောက်အအုံများ
ကို လိုက်လံကြည့်ရှု လေ့လာနေမိသည်။ ထပ်တင်ကာ

တောင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည့် တောင်ကုန်းလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အေးမြမြ လေနှုလေးများက တစ်ချက်တစ်ချက် လာရောက်ကျီစယ် ဆော့ကစားလိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်စိမ့် အရသာကို ခံစားလိုက်ရသလို စေ တီတော်မှ လွင့်ပျံထွက်လာသည့် ဆည်းလည်းသံ တို့ကလည်း ဓမ္မရသ တစ်စုံတရာကို ဖော်ညွှန်းနေသည့် တေးသွားတစ်ပုဒ်အလား ထင်မှတ်မှားစရာပင်။

တောင်ကုန်းပေါ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိရာက ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်မိလိုက်သည်တွင် ပကတိ ကျိန်းစက်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖူးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံစလေးများပင် ထွက်ပြုလျက် ရှိနေကြသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာကို ထိခြင်းငါးပါးအပြည့်ဖြင့် ကန်တော့လိုက်ရင်း

“ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းများအား နောင်လာနောက်သားများ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားစရာ ဖြစ်စေရေးအတွက် မှတ်တမ်းတင် ရေးသားခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု စိတ်ထဲမှ တိုင်တည်လိုက်မိသည်။

စာရေးသူ ကန်တော့၍ ပြီးသည်နှင့် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မွှေးရနံ့တစ်ခုက စာရေးသူ သွားလေရာသို့ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ လွင့်ပါလာသည်ကို သတိထားမိလိုက်

အံ့ဩတူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်။ စာရေးသူကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြသည့် ညီဖြစ်သူ ဦးမြင့်သိန်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းဆွေတို့ကပင်

“ မွေးတယ်နော်၊ တော်တော်လေးကို မွေးတာ ”

ဟု ဆိုလာကြသည်။ စာရေးသူ သေချာစွာ စူးစမ်းကြည့် မိလိုက်တော့ ထပ်တင်ကာတောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး မွေးရ နံ့တို့က ကြိုင်သင်းလျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မပုပ်မသိုး၊ မပျက်စီးဘဲ ရုပ်ခန္ဓာတည်ကျန်ရစ် လေအောင် ဆရာတော်သည် မည်သို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုခဲ့ သည်ကိုမူ သိရှိခွင့်ရနိုင်ကြမည် မဟုတ်သော်လည်း ၉ ရက်၊ ၉ နာရီ၊ ၂၇ မိနစ် တွင် ရုပ်ခန္ဓာကို စွန့် ခွာထွက်သွားခဲ့သည်ကတော့ နဝင်းကိုက် စွန့်ခွာသွား ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိခွင့် ရနိုင်ကြစေရန် အထင်အရှား မှတ်တမ်းထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့ ထပ် တင်ကာတောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတော့ မှောင်ရီပျိုးစ ပြုနေပြီ။ မြွေလိမ်မြွေကောက်လမ်းလေးအတိုင်း ဆင်း လာခဲ့ရာ တာချီလိတ်-ကျိုင်းတုံသွား လမ်းမပေါ် ရောက် လာသည်အထိ အမျိုးအမည် ခွဲခြား မဖော်ပြနိုင်သော မွေးရနံ့တို့က လိုက်ပါလာသည်။

ထပ်တင်ကာတောင်ကုန်းသည် အောင်မြေမှန် ရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်း၊ တိုင်တည်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြမည် ဆိုပါက သိသိသာသာ

ထပ်တင်ကားအောင်မြင်စေရန်အတွက် သနားမိသလို

ဆရာတော်ဦးသား

သက်တော်(၇၃)နှစ်၊ သိက္ခာစာ(၂၆)ပါး
၁၃၄၉-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လလဆန်း(၉)ရက်(၁-၁၁-၈၇)
[ဤသဘာပတေးစောနိကာယ(၂၇) ဖိနပ်တွင်

ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ ဝေဟင်္ဂရွာ၊ ဝေဟင်္ဂကျောင်း၊ ဝေဟင်္ဂကျောင်း၊ ဝေဟင်္ဂကျောင်း

တပ်တော်ကောသလ် အထက လက်ပြန်ကျောင်း

သတင်း ဦးစားရန် ယုံကြည်ရန်အလားအလာတွေ ပြင်ဆင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပြည့်ဝနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်ကို အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင် နေသူများ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ကြသူများနှင့် ရှေးမိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များက ပြောပြသဖြင့် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်ဟု. . . ။

(ဤဆောင်းပါး ရေးသားနိုင်ရေးအတွက် အ ၈၈ အရာရာ ကူညီပေးသည့် ဆ. လ. အ ၉၆၄ ကျိုင်းတုံမှ အရာခံဗိုလ်မြင့်သိန်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းဆွေ တို့အား ကျေးဇူးတင်လျက်)

သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊
ဇူလိုင် ၂၀၀၄။

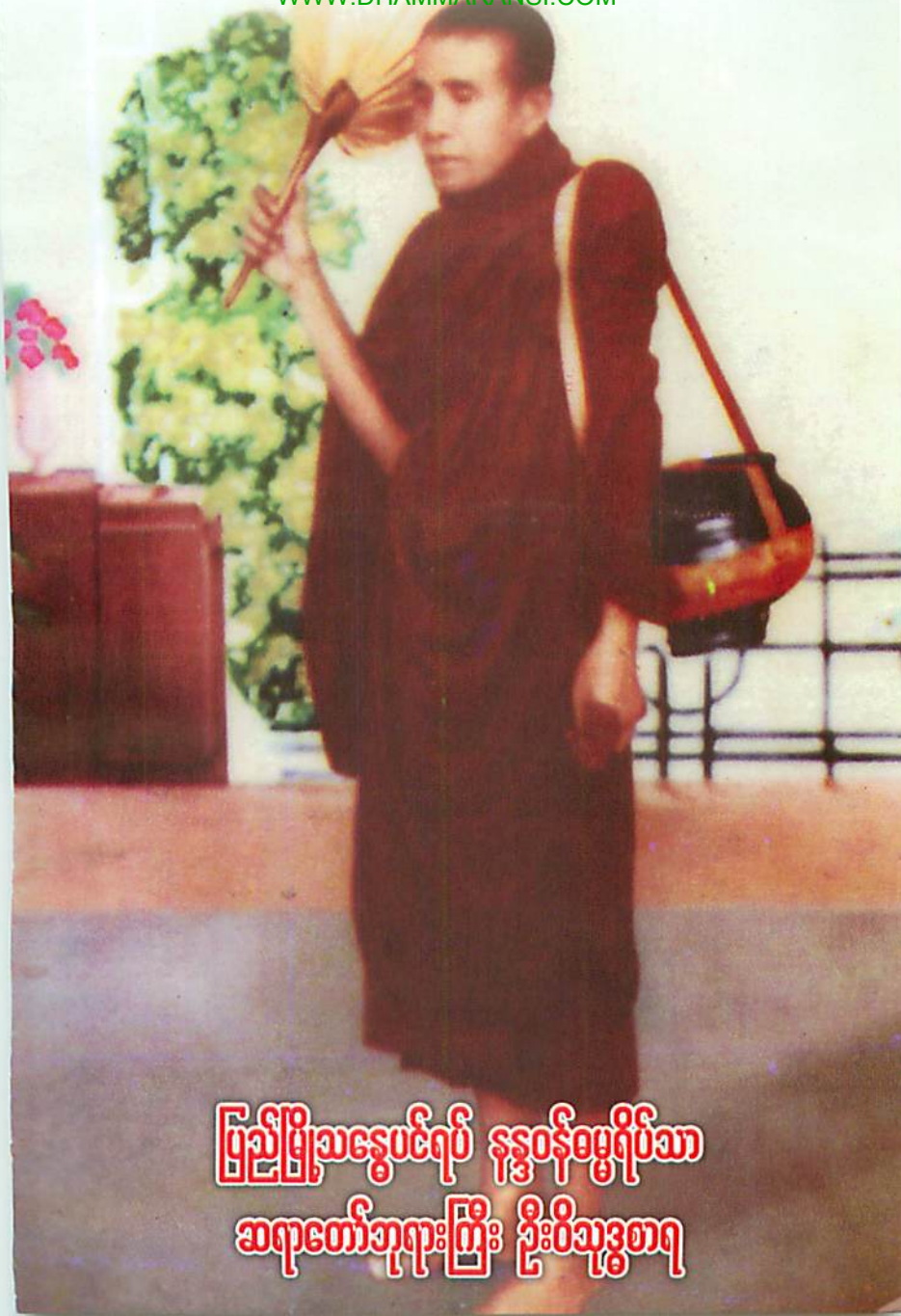
သုတေသန အဖွဲ့ချုပ်

ဒီဂရီဆိုင်ရာ အထူးအဆိုတ ဝိသုတ္တပဒါနိ ဣန္ဒြေကြုံရုံ အဖွဲ့ချုပ်
ပြုစုရေးရာ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်

။ သုတ္တပဒါနိ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်

အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
(အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်)

အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်

ပြည်မြို့သေ့ပင်ရပ် နန္ဒဝန်ဓမ္မဂိုဏ်းသာ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိသုဒ္ဓိစာရ

အောင်မြေ့မှန်ရာ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး၏ ဆေးရိုးချောင်

အောင်မြေ့ကို အလေးအနက် ထားကြသူ၊ စိတ်
 ဝင်တစား ရှိကြသူတွေ များလှပါသည်။ အောင်မြေ့တွင်
 အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြခြင်း၊ အောင်မြေ့တွင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်
 တောင့်တအပ်သည်များကို ဆုတောင်းကြခြင်းတို့အား ပြု
 လုပ်နေကြသူတွေလည်း များလှပါသည်။ အောင်မြေ့မှန်
 ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကြသူများမှာ ဝိဇ္ဇာလိုင်းကို လိုက်စား
 ကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်မှုလမ်းမှန်ကို ရှာဖွေရရှိ
 သွားကြသူများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်း
 များ ပြုလုပ်ကြသူ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များသာလျှင် အောင်
 မြေ့မှန်ရာ ဒေသကို သိမြင်နိုင်ကြသည်။ ဤသို့ သိမြင်ခဲ့
 ကြခြင်းဖြင့်လည်း လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားအတွက်
 မိမိတို့ မြင်တွေ့သိရှိခဲ့ကြရသည့် အောင်မြေ့မှန်ရာ နေရာ
 ဒေသတွင် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ကြရင်း အဓိဋ္ဌာန်
 စခန်းဝင်ကြခြင်းဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ မြန်းနိုင်ခဲ့ကြခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ ထွက်ရပ်လမ်း မြန်းသွားခဲ့ကြသည့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ရွေးချယ်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့ရာ အောင်မြေများသည် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားတွင် တည် ရှိနေပါသည်။ သိရှိကြသူတို့က လောကီအကျိုးစီးပွား၊ လောကုတ္တရာ အကျိုးတရားတို့အတွက် သူ့ထက် ငါဦး အရောက်သွားကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ကြခြင်း၊ အောင်မြင်လိုရာ အောင်မြင်စေကြောင်း ဆုတောင်းပြုခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်လျက် ရှိကြပါသည်။

ဝိဇ္ဇာများနှင့် ပတ်သက်၍ လယ်တီဆရာတော်ကြီးက ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီကျမ်းတွင် ပြဆိုထားသည်မှာ ဗေဒဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ၊ လောကီယဝိဇ္ဇာ၊ အရိယဝိဇ္ဇာဟူ၍ ငါးမျိုးရှိကြောင်း၊ ထို ငါးမျိုးတို့တွင် လောကီယဝိဇ္ဇာ နှင့် အရိယဝိဇ္ဇာတို့မှတစ်ပါး ကျန်သုံးမျိုးမှာ အဝတ်အစား၊ အကျင့်သိက္ခာ အတွင်းအပြင်မှာ သာမန်လူတို့နှင့် မည်သို့မျှ မထူးခြားကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု စွမ်းအားအလိုက်၊ သမာဓိအလိုက်၊ စရဏအလိုက် ရှိနေကြသည်။ အောင်မြင်တိုးတက်မှု ရနေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အောင်မြေမှန်ရာ ဒေသဖြစ်သည့် ဆေးရိုးချောင်တွင် သူတော်စင်များ၊ ယောဂီများ၊ တရားအားထုတ်လိုကြသူများ အတော်များများ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့

ရသည်။

ပြည်မြို့အနီးရှိ ဆေးရိုးချောင်မှာ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိသုဒ္ဓါစာရ ရွေးချယ်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့ရာ နေရာဒေသပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလက်ရှိ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး စံမြန်းရာကျောင်းတိုက်မှာ ဖွတ်လည်ချောင်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ဖွတ်လည်ချောင်မှ မိနစ်လေးဆယ်ခန့် လမ်းလျှောက်သွားပါက မူလ နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့သည့် အောင်မြေမှန်ရာ ဆေးရိုးချောင် စခန်းသို့ ရောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်းတောအုပ်လေးကို ဖြတ်သန်းကာ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် လျောင်းစက်တော် မူနေသည့် နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး၏ မပုပ်မသိုး တည်ရှိနေသော ရုပ်ခန္ဓာတော်အား ဖူးမြော်ကန်တော့ခွင့် ရနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်ကြီး လျောင်းစက်ရာ ပတ်လည်တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရေး လမ်းညွှန်ချက်များကို ကျောက်စာချပ်ကြီးများဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာနေရာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဖန်ဘူးကြီးဖြင့် ဓာတ်ချော်များ ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်နေသော ထူးခြားချက်များက

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိသုဒ္ဓါစာရ၏ ဇာတိမြေမှာ ဓနုဖြူ ဖြစ်သည်။ ဓနုဖြူမြို့၊ နန်းတော်ကုန်းရပ်မှ မြေပိုင်ရှင် အဘဦး ဖိုးကြူနှင့် မိခင်ဒေါ်ရွှေအိတို့က မွေးဖွား သန့်စင်ခဲ့သည်။ ငယ်နာမည်မှာ မောင်သင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားချက်များမှာ မိခင်ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်တည်ကတည်းဟု ဆိုရပေမည်။ ဆရာတော် လျောင်းလျာကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေအိမှာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့ရသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်ရွှေအိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ကြာဖြူများ ထွက်လာရာ လူအများက ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသဖြင့် ဒေါ်ရွှေအိတစ်ယောက် အနေရခက်နေသည်ဟု မြင်မက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖန် မောင်သင်အား ပုခက်အတွင်း သိပ်ထားစဉ် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ချိုး(ဂျိုး) တစ်ကောင်က ဥ, ဝင်ဥနေသည်ကို ဒေါ်ရွှေအိကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တို့က ဆရာတော်ကြီး၏ ငယ်စဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်သင်ကလေး ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် ဓနုဖြူမြို့၊ ကျိုက်ကလွန်ဗွန်း စေတီတော်အနီးရှိ ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်လာပြီးနောက်

မောင်သင်၏အသက် ၂၉နှစ်တွင် အိမ်ထောင်ကျကာ သားဦးမွေးပြီးသည်နှင့် သံဝေဂတရားများ အပြင်းအထန် ရရှိလာခဲ့သည်။ ထို့အတွက်လည်း ဇနီးဖြစ်သူအား ဟင်္သာတမြို့၊ နတ်မော်၊ ပြာကတစ်ရပ်ရှိ မိဘများရှိ ရာနေရာသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ထားလိုက်ကာ ဓနုဖြူမြို့ရှိ ဝေလာဝေရာ ကျောင်းတွင် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူလိုက်ပြီး နောက် ဓနုဖြူမြို့မှ ထွက်ခွာလာကာ စလေမြို့ရှိ ဂူကိုးလုံး၊ ဥမင်ကိုးပေါက် ရှိသည့် ဥမင်ဂူဆရာတော်ထံတွင် ပရိတ်တရားတော်များ သင်ကြားပွားများခဲ့သည်။ ထို့နောက် စစ်ကိုင်းရှိ မြတောင်ကျောင်းတိုက် မြတောင်ချောင်တွင် ခေတ္တ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး ဘီးလင်း၊ ကျိုက်ထို၊ ကေလာသတောင်တို့တွင် လှည့်လည်၍ တရားကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပြည်မြို့သို့ ပြန်လည်ကြွလာတော်မူသည်။ ရွှေဆံတော်စေတီမှ ဆင်းပြီးနောက် ဆေးရိုးချောင်၊ မြင်ပါဟု၊ ဘောဘောကြီး၊ ရဟန္တာရေကန်တို့သို့ လှည့်လည်၍ တရားအားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆေးရိုးချောင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးအနီးတွင် ဧကစာရီ ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ မြန်မာနှစ် ၁၂၉၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလတွင် ဆေးရိုးချောင်ရှိ ဖွတ်လည်ချောင်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးခဲ့ရာက မြန်မာနှစ် ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လသို့ ရောက်သည်နှင့် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

လှူဒါန်းထားခဲ့ကာ ဆေးရိုးချောင်ရှိ စစ်ပင်ကြီးအနီးတွင် တရားစခန်းဝင်ရင်း မြန်မာနှစ် ၁၃၂၃ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက် ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပျံလွန်တော်မူသည်။

ဆရာတော် ပျံလွန်တော် မမူခင်က မှာကြားသွားချက်များက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ တရားရှုမှတ်ရင်း အသက်ရှူရပ်သွားပါက ပုံတော်ပါပုံစံအတိုင်း ပုံစံမပျက်ထားရန်၊ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ငိုက်ကျလာပါက မေးဖျားအောက်မှ ဒေါက်ထောက်ပေးထားရန်နှင့် မီးမသင်္ဂြိုဟ်ရန် မှာကြားထားတော်မူခဲ့သည်။ သို့သော် အသက်ရှူရပ်၍ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်နေသည့်အချိန်ဝယ် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်အား ဆရာတော်ကြီးစကားကို အလေးအနက်မထားသူတစ်စုက အတင်းဖိ၍ လှန်ခြင်း၊ ရင်ကိုခွဲ၍ အူအသည်းများ ထုတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်စဉ်မှာပင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ ပန်းထွက်လာလေသည်။ မိုးရွာသည့်ကာလ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မိုးကြိုးများ ပစ်ခတ်လေသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အူများ၊ အသည်းများကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ပြုလုပ်ရာ လောင်ကျွမ်းပျောက်ပျက်သွားခြင်း မရှိဘဲဖြစ်ကာ ဓာတ်ချော်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။ ထိုဓာတ်ချော်များမှာ

ယနေ့ထက်တိုင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက် တည်ရှိရာ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဖန်ဘူးကြီးဖြင့် တည်ရှိ ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အချိန်အခါ မဟုတ်ပါဘဲ လျှပ်လက်ခြင်း၊ မိုးချိန်းသံများ အကြိမ်ကြိမ် မြည်ဟည်းထစ်ချွန်းကာ မိုး ကြိုးများ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသဖြင့် ဆရာတော် ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်တော့ဘဲ ထားလိုက် ကြရလေတော့သည်။ တစ်ဖန် သုံးနှစ်မျှ ကြာမြင့်ပြီးချိန် တွင် ရုပ်ကလာပ်တော်ကိုသစ်စေးသုတ်ကာ ရွှေချထား ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ဆရာတော်ကြီးက အိပ် မက်ပေးကာ တားမြစ်ခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပင်ကိုအတိုင်း ထားခဲ့ကြရာ ယနေ့ထက်တိုင် မပုပ်မသိုး ရုပ်အလောင်း အဖြစ် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ လျောင်းစက်လျက် အနေ အထားမပျက် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိခွင့် ရခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီး လျောင်းစက်ရာကျောင်းမှ ဆက် ၍ အထက်သို့ လျှောက်လှမ်းကြည့်ပါလျှင် လျောင်းတော် မူ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့နိုင် ကြမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီးလျောင်းစက်ရာ၏ အနီးအနားပတ်လည်တွင်လည်း ကျောက်စာများဖြင့် ရေး ထိုးထားသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာချက်များ၊

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကျင့်ကြံအားထုတ် ပွားများစရာ အချက်များကိုလည်း ဖတ်ရှုမှတ်သား လေ့လာခွင့် ကြိုနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ကျောက်စာပါ အချက်အလက်များအား မှတ်သား လိုက်နာ ကျင့်ကြံပွားများ ကြရင်ဖြင့် သံသရာဝဲဩဃမှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို တွေ့မြင်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်ကြမည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး လျောင်းစက် ရာနေရာ၏ အောက်ဘက်တွင်ကား ဆရာတော်ကြီး တရားအား ထုတ်ခဲ့သည့်ဂူကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုရေး သား တင်ပြခဲ့သည်မှာ လက်ရှိတည်ရှိလျက် မြင်တွေ့ ခံစားနိုင်ကြမည့် ဆရာတော်ကြီး ကျင့်ကြံပွားများ အား ထုတ်ရင်း အောင်ဓာတ်ရသွားခဲ့သည့် ဆေးရိုးချောင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ၏ အခြေခံ အကြောင်းရင်းများသာ ဖြစ် ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာချက်တစ်ခုဖြစ်သည့် “ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရမှာ” ဟူသည့် စကားကလည်း တ ရားအားထုတ်သူ ယောဂီသူတော်စင်များအတွက် တွန်း တိုက်အားပေးနေသကဲ့သို့ သတိပေးနေခြင်းလည်း ဖြစ် ပေသည်။

ကိုယ်တွေ့မြင်၍ မရသော စွမ်းအားများ၊ အောင်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းရာ အောင်မြေမှန်သည့် နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး လျောင်း

စက်ရာ နေရာတွင် တည်ရှိနေသည့် ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့ရာဂူတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ အောင်ဆုကို ပန်ကြသည့် သူများလည်း ရှိနေပေသည်။ အကျိုးစီးပွား လိုလား သူတို့က အောင်မြေအတွင်း၌ ပေါက်ရောက်နေသည့် အပင်တို့မှ အရွက်တို့ကို အဆောင်အဖြစ် ခူးယူကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး လျောင်းစက်ရာအောင်မြေကို တနင်္ဂနွေနေ့မှ စနေနေ့အထိ ရက်ဆက်လာရောက်ကာ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပါက လောကီအကျိုးထူးများ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားအတွက် အောင်လမ်းမြန်းနိုင်ရေးအတွက် လာရောက် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေကြသူများလည်း ရှိနေပေသည်။ လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားများ ပေးစွမ်းနိုင်သော အောင်မြေဖြစ်သည့် အတွက် တစ်ခါတစ်ခေါက် အခွင့်ကြံပါက အရောက်သွားသင့်သည် ဟူ၍သာ . . . ။

အောင်မြေမှန်ရာ ကြံပါစေကြောင်း၊ အကျိုးစီးပွား တိုးပွားနိုင်ကြပါစေကြောင်း ဆုမွန်ချွေရပါ၏။ (ဤဆောင်းပါး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီပေးခဲ့ကြသည့် ရွှေဆံတော် ဓာတ်လှေကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိ အာကာဦးစတိုးမှ ကိုတင်ထွန်းအောင်နှင့် မသန္တာဦး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တို့အား ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်းပြုရပါသည်။ စာရေးသူ)

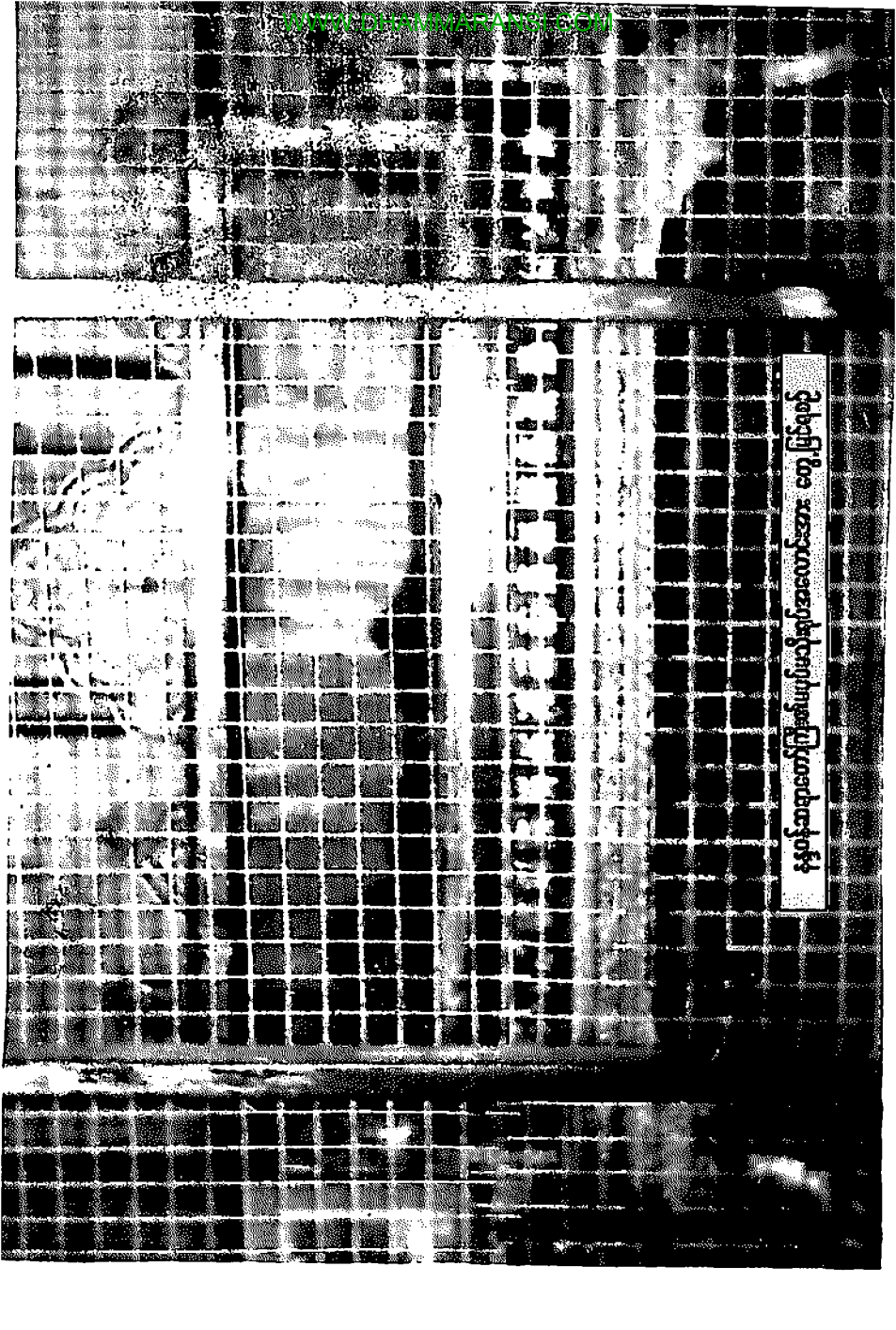
သူရဇမဂ္ဂဇင်း။

၂၀၀၁ခုနှစ်။

နန္ဒဝံသာရာတိဂြိဟိပုထ်

နယ်စပ်ဒေသများတွင် အစားအသောက် စားသုံးခြင်း

နန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီးတရားအားထုတ်ခဲ့ရာ ဝ

ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့

ပြည်ထောင်စုအတွက်

အထွေထွေအချက်အလက်

အထွေထွေအချက်အလက်
အထွေထွေအချက်အလက်

သစ်အင်္ဂါအထက် - ၂၀၂၀
၁၅ နေ့စဉ် ထုတ်ဝေ

ကြာဖြူကန်အောင်မြေစခန်းမှာ လိုရာဆု ပန်ဆင်စေပို့ရာ

မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ပဋိပတ္တိ သာသနာဝင် (ဈာန်အဘိညာဉ်ရပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရဟန္တာနှင့် အခြားအရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အရိယာမဖြစ်စေကာမူ အရိယာဖြစ်ရန် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်စင်ကြယ်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ကြသော) ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများ အမြောက်အမြား ရှိကြပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်အထိ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်တော်မူခဲ့ကြသည့် အောင်မြေမှန်ရာ အောင်ဌာနတို့လည်း မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် အထင်အရှားထင်ကျန်လျက် ရှိနေပါသည်။ တိုးတက်လာသည့်ခေတ်ကြီးတွင် သိပ္ပံအယူအဆသမားအချို့က

“ ဤခေတ်တွင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သလော၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ကော ရနိုင်သေးသလား ” ဟု မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သုဘဒ္ဒအား ဟောကြားတော်မူ
ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပါ၏။ ပွင့်လင်းပါ၏။ ပြဿနာတင်
ဖွယ်မရှိ။

“ တရားစစ် တရားမှန်များ တည်ရှိ၍ ကျင့်ကြံ
ညွှန်ပြမှုများ ရှိနေသမျှ ခေတ်နှင့်အကန့်အသတ်မရှိ၊
အချိန်အခါမရွေး၊ ဖြစ်လိုသောအရာမရွေး ဖြစ်နိုင်လေ
သည်” ဟုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရိယာနွယ်ဝင်သူတော်စဉ်
တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့သည့် လမ်းရိုးကြီးအတိုင်း လျှောက်
လှမ်း နေကြသူများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အာနာပါနဿတိ
သုတ်တော်တွင်

“ အနိစ္စနုပဿီ-မမြဲတဲ့ သဘောကို မြင်အောင်
ကြည့်ရမယ်။ ဝိရာဂနုပဿီ- တပ်မက်စရာတွေကင်း
အောင် ရှုရမယ်” ဟူ၍ ဖော်ညွှန်းပြတော်မူခဲ့ပါသည်။

အရိယာနွယ်ဝင်သူတော်စဉ်တို့သည် ဝိပဿနာ
လမ်းကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ကြကာ အောင်မြေ
နင်းသွားနိုင်ကြသကဲ့သို့ နောင်လာနောက်သားများ အ
တွက်လည်း အောင်မြေခင်းပေးသွားနိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ
မြန်မာနိုင်ငံအဝန်း နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဖြစ်ပါသည်။
သိသူဖော်စား မသိသူကျော်သွား ဆိုစကားကဲ့သို့ပင် သိ
သူများကတော့ အောင်မြေအောင်ဌာနများသို့ အ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းများ ပြုနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အောင်မြေတို့သည် လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားအပြည့် အဝပေးစွမ်းနိုင်ရာ နေရာများသာ ဖြစ်ကြသည်မဟုတ်ဘဲ လောကီချမ်းသာ အကျိုးစီးပွားများကိုလည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း ပေးစွမ်းနိုင်ပေရာ၊ ရယူခံစားနိုင်ကြစေရာ နေရာများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့အောင်မြေအောင်ဌာနများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်ဆက်မပြတ်လေ့လာကာ မြန်မာပြည် အနယ်နယ်ရပ်ရပ်မှ အရိယာလမ်း လျှောက်လှမ်းရန် ပြင်ဆင်နေကြသူများ၊ လျှောက်လှမ်းနေကြသူများ အတွက် လမ်းညွှန်သဘောမျိုး ရည်သန်ကာ ရေးသားလေ့ ရှိသည့် စာရေးသူထံသို့ ဂျပန်အမျိုးသား တစ်ဦး ရောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲက စာအုပ်အဝါရောင်လေး မှာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာအုပ်ငယ်လေးဖြစ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပျံလွန်တော်မူပြီး သော ရုပ်ကလာပ်တော် မပျက်မစီး၊ မပုပ်မသိုးဘဲ ကြွင်း ကျန်ခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးလေးပါးအကြောင်းကို အတိုချုပ်အဓိကအချက်အလက်များအား စုပေါင်းပြုစု ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စာရေးသူလည်း လမ်းညွှန်ပြပေးလိုက်ပြီး လိပ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စာကိုမူ မှတ်သားထားလိုက်မိသည်။ ထိုဂျပန်အမျိုးသားက သူ့ ဝိပဿနာတရားများကို ကျင့်ကြံပွားများရင်း အောင်မြင်မှုရသွားခဲ့သည့် အောင်မြင်ဌာနမှန်သမျှသို့ မိနစ်ပိုင်းမျှ ထိုင်ခွင့်၊ နားခိုခွင့်ရခြင်းဖြင့် သူ၏ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများက ပိုမိုအားကောင်းလာခဲ့သည်ဟု ယူဆမိကြောင်း ပြောပြသွားခဲ့ပါသည်။

ရုံးပိတ်ရက်ရောက်သည်နှင့် စာရေးသူမနေသာတော့ဘဲ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းသို့ အရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူနှင့်အတူ ရေးဖော်ရေးဖက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကဗျာဆရာမ မလေးခင်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ မလေးခင်က စာရေးသူလိုအပ်သမျှ ကူညီပေးရင်း ဓာတ်ပုံများကို လိုက်လံရိုက်ကူးပေးလေ့ ရှိတတ်သည်။

စာရေးသူတို့ရောက်ရှိသွားခိုက် ကျောင်းဝင်းကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ကြာဖြူများသာ ပွင့်လေ့ရှိသည့် ကြာဖြူကန်အား ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေပြေလေညင်းတို့က လေးကျွန်းတစ်ခုခိုင် အောင်နန်းရှင်စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းလေးများကို လာရောက်လှုပ်ခတ်နေသည်။ ပျံ့လွင့်လာသည့် ဆည်းလည်းသံလေးများ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည့် ကျေးငှက်တို့၏ သာဓုခေါ်သံအလား ထင်

အံ့ဖွယ်ကျမ်း၊ ဆရာတော်ကြီးများ

မှတ်မှားစရာ မာဂဓဘာသာ စကားသံများက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

စေတီတော်၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ဖူးမြင်ရသည်က မြစိမ်းရှင်လွမ်းစေတီတော်ဟု သိရသည်။ မြစိမ်းရှင်စေတီတော်၏ အောက်ဘက်တွင်ကား အေးငြိမ်း တည်ကြည်စွာ လျောင်းစက်တော်မူနေသည့် ဆရာတော်ကြီးဦးကုန္ဒာစရိယ၏ မပုပ်မသိုးရုပ်ခန္ဓာတော် ရှိနေသည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာတော်ဦးကုန္ဒာစရိယလျောင်းစက်တော်မူနေသည်ကို ဆရာတော်ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့သည့် ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်များအပေါ် ရိုက်ဂျိုးလေး စားစွာဖြင့် ထိခြင်းငါးပါးအပြည့်အဝ အနေအထားသုံးကာ ဦးသုံးကြိမ် ချမိခဲ့သည်။

ကြာဖြူပွင့်ရာ ရေကန်ကို လက်ယာရစ်၍ ပတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ညောင်ပင်ကြီးအနီးမှ ရေရိပ်အတွင်း ဆရာတော်ဦးကုန္ဒာစရိယ၏ တည်ကြည်ခုံညားလှသည့် မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြင်တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ရေးဖော်ရေးဖက်ဖြစ်သည့် ကဗျာဆရာမ မလေးခင်က

“ ဘာတွေ့လို့လဲ ဆရာ ” ဟု မေးသည်။

“ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ကြာဖြူအဖူးလေးလှုပ်သွားတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ ” ဟု ဖြေလိုက်မိသည်။

အံ့ဗွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အမှန်တကယ်လည်း ကြာဖူးဖြူဖြူလေး လှုပ်ခတ်နေပါသည်။ ဂယက်ထသွားသဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်က ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။ စာရေးသူသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း တစ်နာရီကျော်ကြာမျှ လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လက်ရှိကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတေဇနိယဉာဏ ပြန်လည်ကြွတော်မူလာသဖြင့် ဆရာတော်စံမြန်းရာ ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့ပြီး မပုပ်မသိုးရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်နေသည့် ဆရာတော်ဦးကုန္ဒာစရိယ၏ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သော ဆက်နွယ်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းတရားများကို မိန့်တော်မူပါရန် လျှောက်တင်မိသည်။

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတေဇနိယ (သစ္စာရွှေဂူဆရာတော်) မှာ လက်ရှိ အောင်ဓမ္မရိပ်သာကျောင်း၊ အမှတ် ၄၆ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ နယ်လှည့်သာသနာပြု ဓမ္မကထိက ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး မြို့နယ်သံဃနာယကအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူလျက် ရှိပါသည်။

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတေဇနိယသည် စာရေးသူ

သိလိုသမျှအချက်များကို သေသေချာချာ ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။

ဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍာစရိယ ဖြစ်လာမည့် ဦးအောင်ခင်ကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထားဝယ်ချောင်ကျေးရွာနေ လယ်သမားကြီး ဦးဖေ၊ ဒေါ်ပုလုတို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကာလ ကလေး ဘဝကပင် လယ်ကွင်းထဲ၌ ရွှံ့အလူးလူးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ထားဝယ်ချောင်ရွာ ဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးအာသဖထံတွင် သာမဏေပြုခဲ့ပြီး ပဲခူးမြို့၊ ရွှေနံ့သာကျောင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာထံတွင် နေ့ဝါ၊ ညဝါ စာသင်ကြားခဲ့သည်။ သာမဏေဘဝတွင် မပျော်ပိုက်ပြန်သဖြင့် သာမဏေဘဝမှ ရှင်လိင်ပြန်ကာ လယ်ကွင်းထဲမှာပင် ရွှံ့အလူးလူးဖြင့် မိဘတို့ ၏လုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

အသက်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ဦးကြာဇံ ဒေါ်စောညွန့်တို့၏သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ သမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပြီး ဂျပန်ခေတ်တွင် ဒေါ်နှင်းကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မတင်နုနှင့် မစောရွှေတို့ကို လက်လွှတ်ရနိုင်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဦးအောင်ခင်သည်

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တရားပွဲများ၌ တရားနာခြင်း၊ တရားစာအုပ်များကို စဉ်ဆက်မပြတ်လေ့လာခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကေလာသတောင်၊ ကေလာသဖတောင်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကောသလ္လထံတွင် သမထနှင့် ဝိပဿနာနည်းများ အား နည်းနာနိဿယခံယူကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ ရွာဟောင်းသိမ်တော်ကြီးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ဦးဝါယမ(တိုးကျောင်လေးရွာမကျောင်းဆရာတော်)၏ သြဝါဒကိုခံယူကာ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက် ရှိခဲ့သည်။

ယခု ပတ္တမြားမြို့သစ်အနီး(ပေါ်တော်မူစေတီအနီး)ရှိ တောရကျောင်းလေးတွင် နှစ်ဝါခန့် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ပြီး ကျိက္ကဆံစေတီတော်အနီး ဘုရားကြီးပရိဘောဂ ဝိပဿနာကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ အားထုတ်နေစဉ် ဝိပဿနာကျောင်းဆရာတော် ဦးဇေနက ဦးကုန္ဒစရိယ ရရှိထားသည့် တရားတို့ကို သိမြင်တော်မူသဖြင့်

“ မောင်ပဉ္စင်း၊ အရှင်ဘုရား လိုရာတွင် သီတင်းသုံး၍ သာသနာပြုနိုင်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ဦးကုန္ဒစရိယလည်း ထားဝယ်ချောင်ရွာသို့ ပြန်

လည်ကြွရောက်သီတင်းသုံးကာ ဝိပဿနာတရားတော်များကို ပြသနေတော့သည်။ ဆရာတော် လယ်သမားဘဝမှ စတင်ခြေချလာခဲ့သည့် ကြာဖြူကန်နေရာတွင် ပင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၄ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင် ပန္နက်ရိုက်ကာ ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ထိုကျောင်းလေးကို မေ့ရိပ်သာဟု အမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ထိုကျောင်းလေးတွင်ပင် ဧကစာရီ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဝိပဿနာတရားတော်ကို ကျင့်ကြံနေထိုင်ရင်း သတိကို မလွတ်စေဘဲ ပြင်းထန်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။

နေ့အခါတွင်ကျောင်းပေါ်၌လျောင်း၊ရပ်၊ ထိုင်၊ သွားအနေအထားများဖြင့်အခါမလပ် တရားရှုမှတ်နေတတ်သလို ညနေပိုင်းအချိန်တွင်လည်း အနီးအနားရှိ ကြာဖြူကန် ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ရင်း တရား မှတ်နေတတ်သည်။ ညအခါတွင် သစ်ပင်များအောက်၌ တရားထိုင်လေ့ ရှိသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့်အခါတွင်လည်း ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်ကို မည်သည့်အခါမျှ ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ အတိုင်းအရှည်မျှတရုံလောက်သာ ဘုဉ်းပေးပါသည်။

မြန်မာက္ကရာဇ် ၁၃၄၇ ခုနှစ်၏ တစ်ခုသောည

အံ့ဩဖွယ်ကား ဆရာတော်ကြီးများ

ချမ်း ၁၀ နာရီခန့်အချိန်တွင် ညောင်ပင်ကြီးအနီးမှ “ဦးကုန္ဒာစရိယ၊ ဆင်းခဲ့ဦး”ဟု ခေါ်သံကြားရသဖြင့် ထွက်ကြည့်ရာ ကေလာသဖ၊ ကေလာသနှင့် ဝေပုလ္လ တောင်တို့တွင် သာသနာပြုခဲ့သော ဆရာတော်ကြီး ဦးကောသလ္လ(ဘုန်းဘုရားကြီး)ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဦးကုန္ဒာစရိယ၏ဆရာရင်းဖြစ်တော်မူသော ဘုန်းဘုရားကြီးဦးကောသလ္လက တစ်ဘက်တစ်ထည် ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကိုပေးရင်း

“ မင်း ဘုရားတည်ရတော့မယ်။ အဲဒီငွေကို သိမ်းထား၊ မင်း ကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရွာ ကတစ်ယောက်လာလိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ပြန်ကြွသွား လေတော့သည်။

ထိုစဉ်အချိန်က ဦးကောသလ္လမှာ ခန္ဓာဝန် ချသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဦးကုန္ဒာစရိယ သက်တော် ၇၇နှစ်ပြည့်ပြီးသည့်အချိန်တွင် ကျောင်း ဝင်းအတွင်း ယခု ဖူးမြင်ရသည့် လေးကျွန်းတစ်ခုခိုင် အောင်နန်းရှင်စေတီကို တည်ထားတော်မူနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် မြစိမ်းရှင်လွမ်းစေတီကို ဆက်လက်တည်ထား ခဲ့ပြီး မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၆ ခုနှစ်တွင် ဆရာတော် ဘုရားက

“ ဆရာစိုး၊ နောင် ငါ မရှိတဲ့နောက် သိမ်ရှိလျှင်

ရဟန်းဖြစ်မည်။ ရဟန်းရှိလျှင် ကျင့်ကြံအားထုတ် ဟော ပြောကြလိမ့်မည်။ ရဟန်းများရှိမှ သာသနာတော် အခွန် ရှည်မည်” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ နန်းအောင်မြေသိမ်ဘု ရားကိုလည်း တည်ထားခဲ့ပြန်ပါသည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၅ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ ၊ နံနက် ၈ နာရီ၊ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် ခန္ဓာဝန်ချတော်မူသွားခဲ့ သည်ဟု သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဖွဲ့ လုံ့လ၊ ဝီရိယ အပြည့်အဝဖြင့် ကျင့်ကြံပွား များအားထုတ်ကာ အောင်လမ်းသို့ အရောက်လှမ်းနိုင် ခဲ့သည့် အောင်မြေမှန်ရာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်း၊ အမှတ် ၄၆ ရပ်ကွက်၊ အောင်ဓမ္မရိပ် သာကျောင်းသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်အရောက်သွားကာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသောအကျိုးစီးပွား ရရှိ နိုင်ရေးအတွက် ဆုတောင်းခြင်း၊ ဆုပန်ခြင်းနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းများ ပြုလုပ်သင့်ကြပါသည်။

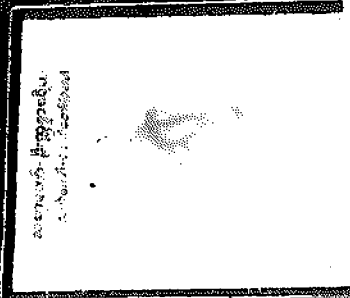
စာရေးသူလည်း မေးမြန်း၍ အစုံအစေ့သိရ သည်နှင့် ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ချိန်တွင် လေးကျွန်းတစ်ခိုင် အောင်နန်းရှင် စေတီတော်ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ဖြစ် ပါသည်။ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေပြေညင်းတွင် ဝေခွဲမရနိုင်သည့် ပန်းရနံ့များက သင်းမြမြလေး ပါလာသည်။ လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့်

အံ့ပွယ်ထူးမြူး ဃဗျာတော်ကြီးများ

ထွက်ပေါ်လာသည့် ဆည်းလည်းသံလေးများနှင့် ကျေး
ငှက်တို့၏ အော်မြည်သံတို့က စည်းဝါးကျနစွာ ထွက်
ပေါ်နေသည့် သင်္ခါရမ္မတေးသွားတစ်ပုဒ်အလား ထင်
မှတ်မိနေရပါတော့သည်။

အောင်မြေ၊ အောင်စခန်း အရောက်လှမ်းနိုင်
ကြပါစေ။

သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊
ဇူလိုင်လ ၂၀၀၇။

သတင်းအချက်အလက်
အဖွဲ့အစည်း

အခမဲ့
လွှဲပြောင်းပေးခြင်း

ကြာပြုကုန်အောင်မြင်စေရန် ဆရာတော်ဘုရားရှင်တို့၏ ယုဝ်မဂ်ကျမ်းအလောင်းအား တွေ့မြင်ရမည့်

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ အကျိုးအမြတ်အတွက်

ဝိတ္ထုသုဒတပိဋိးကျောင်းဆရာတော် အဒ္ဓန္တကုသလ

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုသလ၏ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ

စိတ္တသုခ သာသနာ့နယ်မြေ

စာရေးသူသည် အချိန်အားရသည်နှင့် အောင်မြင်မြေ၊ အောင်ဌာနများသို့လည်းကောင်း၊ ပဌာန်းဆက်၊ ဓာတ်ဆက်စုံရာ ဓာတ်နန်းများသို့လည်းကောင်း အရောက်သွားကာ လေ့လာရင်း မဟိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိရှင်များ၏ ကျင့်စဉ်များကို နည်း ခံမှတ်သားစုစည်းနေမိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့ကမူ ဆရာဦးခင်မောင်သန်း၏ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာမြိုင်ဘုန်းဘုရားကြီး သျှင်စန္ဒာသူရိယဓာတ်နန်းသို့ ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ရာ မဟာဂန္ဓာရီကျင့်စဉ်များ ကျင့်နေသည့် ဘရသေ့နှင့် ဆုံမိသည်တွင်

“ စာရေးဆရာ၊ အဘပြောတဲ့ အောင်မြေကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလား ” ဟု အမေးခံရတော့သည်။

ဘရသေ့နှင့် မကြာခဏ ဆုံလေ့ရှိသည့် စာရေးသူအား ဘရသေ့လမ်းညွှန်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ စာရေးသူလည်း မသွားရသေးကြောင်းနှင့် လာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

မည့်အပတ်တွင် မပျက်မကွက် အရောက်သွားပါမည် ဟု ကတိစကား ဆိုဖြစ်လိုက်သည်။

ဘရသေ့လမ်းညွှန်သည့် အောင်မြေမှာ စိတ္တသုခ သာသနာ့နယ်မြေတွင် တည်ရှိသည်။ တိုက်ကြီးမှ ဥက္ကံ ဘက်သို့ သွားရာလမ်းရှိ ဥတိုလမ်းဆုံအနီးတွင် တည်ရှိ သည်ဟု သိထားခွင့် ရထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

စာရေးသူလည်း ဘရသေ့အား ကတိပေးထားခဲ့ သည့်အတိုင်း စာရေးသူတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာရုံးတွင် ရှောင်တစ်ခင် ခွင့်နှစ်ရက် တင်ထားခဲ့ပြီး တပည့်ရင်းဖြစ် သူ ကျော်မျိုးခိုင်ကိုခေါ်ကာ နံနက် ၈ နာရီထွက်သည့် ပြည်စာပို့ရထားဖြင့် တိုက်ကြီးဘူတာသို့ စီးနင်းလိုက်ပါ လာခဲ့မိတော့သည်။ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများ၊ တောင်တန်း ညိုညိုလေးများကို တစ်နာရီသာသာမျှ ရှုမြင်ခွင့်ရခဲ့ကြ ပြီး တိုက်ကြီးဘူတာ အရောက်တွင်ဆင်းကာ တိုက်ကြီး ကားဂိတ်ဘက်သို့ မိုးသည်းသည်းတွင် ခပ်သွက်သွက် သုတ်ခြေတင်ကြရသည်။ မေးပါများ စကားရ ဆိုသကဲ့သို့ ပင် ဟိုမေးသည်မေး မေးရင်း ဥတိုဘက်သွားမည့် ကား ဂိတ်ကို လိုက်ရှာစဉ်မှာပင် ကိုဝင်းနိုင်ဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးခင် မင်ခွင့်ကြုံရသည်။ ကိုဝင်းနိုင်မှာ ကဗျာများရေးနေသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံနှင့် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရေး များလုပ်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူ ဖြစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်။ တိုက်ကြီးမြို့မဈေး ရံ ၄၊ အခန်း ၁ တွင် ရှိသည့် သူ၏ဓာတ်ပုံပစ္စည်းများ ယူပြီးမှ စာရေးသူတို့နှင့်အတူ ဥတိုလမ်းဆုံအနီးရှိ အောင်မြေတည်ရာ စိတ္တသုခ သာသနာ့နယ်မြေသို့ လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

မြို့ခံ ကိုဝင်းနိုင် ပါနေသဖြင့် သွားရေးလာရေးပို၍ လွယ်ကူသွားခဲ့သော်လည်း မိုးကတော့ သည်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သည်းထန်နေသည့် မိုးလေကြား၌ပင် ဥတိုတာဆုံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် လမ်းဘေးတွင် ရန်ကုန်မှသွားလျှင်ယာဘက်၊ ပြည်ဘက်မှလာလျှင် ဝဲဘက်တွင် စိတ္တသုခကျောင်းအဝင် မုခ်ဦးကြီးက ခွံညားထည်ဝါစွာ ရပ်တည်လျက် ရှိသည်ကို လှမ်းမြင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သုံးယောက်သား မုခ်ဦးအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ မုခ်ဦးအဝင်မှ ဆရာတော်ကျောင်းနှင့် စေတီတော်များအထိ မိုးလုံလေလုံ နတ်လမ်းမကြီးမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးပင်။ ပေ ၅၀၀ ကျော်မည်ဟုပင် ခန့်မှန်းမိရပါသည်။ ထိုနတ်လမ်းအတိုင်း ဟိုငေးသည်ငေးဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာမိခဲ့ရာ လက်ရှိကျောင်း ထိုင်ဆရာတော် ဦးနန္ဒောဘာသ (၁၃၂၆ ခုနှစ်မှ ယနေ့တိုင်) အား ဖူးတွေ့ခွင့် ရနိုင်သည့် တိုက်ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့ကြပြီး စိတ္တသုခ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သာသနာ့နယ်မြေနှင့် ပတ်သက်သော နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ နှီးနှွယ်နေသည့် မဟိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိစွမ်းပကားများအကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြပေးပါရန် လျှောက်ထားမိခဲ့ကြသည်တွင် ဆရာတော်ဦးနန္ဒောဘာသက အသေးစိတ်မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

တိုက်ကြီးအလွန် ဥတိုလမ်းဆုံအနီး၌ တည်ရှိသည့် စိတ္တသုခကျောင်းကို ၁၂၃၅ ခုနှစ်က စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဦးစံပယ်လက်ထက်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့ရာက ဒုတိယဆရာတော် ဦးကေသရာ၊ တတိယမြောက်ဆရာတော် ဦးသုဇာတ၊ စတုတ္ထဆရာတော် ဦးရေဝတ၊ ပဉ္စမမြောက်ဆရာတော် ဦးဥတ္တရာ၊ ဆဋ္ဌမမြောက် ဆရာတော် ဦးကုသလနှင့် သတ္တမမြောက် ဆရာတော် ဦးနန္ဒောဘာသတို့ အစဉ်အဆက် ကျောင်းထိုင်ခဲ့ကြသည်။

စဉ်ဆက်ကျောင်းထိုင်တော်မူခဲ့ကြသော ဆရာတော်တို့၏ သိဒ္ဓိစွမ်းပကားများကြောင့် သာသနာ့နယ်မြေသို့ လာရောက်လှူဒါန်းကြသူများ၊ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ရောက်ကြသူများမှာ များပြားလွန်းလှပြီး တိုးတက်စည်ကားလှသော သာသနာ့နယ်မြေတစ်နေရာအဖြစ် လူသိ

များလာခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆရာတော်အစဉ်အဆက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်မြတ် တည်တံ့ပြန့်ပွားထွန်းကားရေး ကြိုးပမ်းခဲ့ရာတွင် ဒုတိယမြောက်ဆရာတော်ဦးကေသရသည် ပြည်လုံးချမ်းသာ မြသိန်းတန် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို သာသနာ့နဂ္ဂဟ ဥပါသကာ အသင်းခေါင်းဆောင် အဘိုးအဘွားများနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ သာသနာတော်နှစ် ၂၄၃၀ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင် သွန်းလုပ်ပူဇော်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဦးကေသရသည် အိပ်မက်နိမိတ်တော်ကို အစွဲပြုကာ မြို့နယ်လုံး ရန်စစ်များ ချေမှုန်းလျက် လုံးစုံများစွာ ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကပ်သုံးဖြာ ဝေးကွာပြီး အေးဌာန နန်းမဟာကို ချမ်းသာစွာ ခံစားသုံးဆောင်ခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ သားစဉ်မြေးဆက် ကုသိုလ်တိုးပွားအကျိုးများ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ ဤနေရာ၌ စည်ကားရှည်ကြာစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း မျှော်ကိုးရည်သန် စိတ်အကြံထားကာ သွန်းလုပ်ပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင်းတုတော်ကြီးမှာ ကြေးသတ္တုတွင် ရွှေငွေရောကာ သွန်းပြုခဲ့ရာ ဉာဏ်တော် ၆ ပေ ၃ လက်မ ရှိပြီး ပြည်လုံးချမ်းသာ မြသိန်းတန်ဘုရားကြီးဟု ဘွဲ့တော်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သတ်မှတ် တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားကြီး၏ သာသနိက အဆောက်အအုံများကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းကြသည့် ဆရာတော်များကား ဒုတိယမြောက် ဆရာတော် ဦးကေသရ၊ ဆဋ္ဌမမြောက်ဆရာတော် ဦးကုသလနှင့် ဦးနန္ဒောဘာသတို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုအချက်အလက်တို့ကို လေ့လာမိခြင်းဖြင့် ပြည်လုံးချမ်းသာ မြသိန်းတန်ဘုရားကြီးသည် နှစ်ပေါင်း ၁၁၆ နှစ်ကျော်တိုင် သီတင်းသုံးနေခဲ့ကြောင်း အထင်အရှားတွေ့ရပါသည်။ နှစ်စဉ် ဘုရားပွဲတော်ကို တပို့တွဲလဆန်း ၁၀ ရက်မှ လပြည့်နေ့အထိ ကျင်းပခဲ့ရာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မကျင်းပနိုင်ခဲ့သည့်နှစ်များ နည်းပါးပြီး အကြိမ် ၉၀ကျော် ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းကို ရှင်းပြရင်း ရှည်လျားလှသည့် နတ်လမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လံပြသပါသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည့် ပြည်လုံးချမ်းသာ မြသိန်းတန်ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား အားပါးတရ ဖူးမြော်ကြည်ညိုဖူးမြင်ကြရပါသည်။

ဆင်းတုတော်ကြီး တည်ရှိသီတင်းသုံးရာအနီး အနောက်တောင်အရပ်၌ ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် ဆင်တူသည့် စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရပြန်သည်။

ဘုံဖွယ်တူခြင်း ဆရာတော်ကြီးများ

စေတီတော်ကြီး၏ ဘွဲ့တော်မှာ အောင်သိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာပါလ စေတီတော်ကြီးဟု သိရပါသည်။ ဆင်းတုတော်ကြီးနှင့် စေတီတော်တို့အား ဖူးတွေ့ခွင့်ရပြီးသည်နှင့် နတ်လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရာ ဆင်းတုတော်ကြီး တည်ရာ၏ အနောက်မြောက်အရပ်တွင် စေတီငယ်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့လိုက်ကြရသည်။

စေတီတော်မှာ အောက်ခံစံကျောင်းပေါ်တွင် တည်ထားသည့် စေတီတော်ပင် ဖြစ်သည်။ စေတီတော်တည်ရာသို့ ဆရာတော်ဦးနန္ဒောဘာသက ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ မိုးရေစက်လေးများ တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည့် အသံကတော့ ရှိနေသေးသည်။ စံကျောင်းတော်သော့ကိုဖွင့်ကာ ဝင်သွားသည့် ဆရာတော် ဦးနန္ဒောဘာသနောက်မှ ကပ်လိုက်ကာ စံကျောင်းတော်အတွင်း ဝင်သွားမိသည်တွင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ လျောင်းစက်နေသည့် စိတ္တသုခကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဆဋ္ဌမမြောက်ဆရာတော် ဦးကုသလ၏ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး မပျက်စီးဘဲ တည်ရှိနေသည့် ရုပ်ခန္ဓာကို ဖူးမြင်တွေ့လိုက်ရပါလေတော့သည်။

စိတ္တသုခကျောင်း၏ ဆဋ္ဌမမြောက်ဆရာတော် ဦးကုသလမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ၁၃၀၀ ပြည့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အရေးတော်ပုံ ရေနံမြေသပိတ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ စာပေ ကျမ်းဂန်များကို အဆက်မပြတ် ပြုစုတော်မူခဲ့ရာ ဝိပဿနာအုတ် မြစ်ချတရားတော်စာအုပ်သည် အထင်ရှားဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပျံလွန်တော်မမူခင် ၁၅ နှစ်လောက်မှစ၍ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ အုတ်ဂူထဲ၌ ဂူအောင်း၍ တရားအားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး တရားအားထုတ်ခဲ့ရာ ဂူအား ၁၃၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလတွင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ အောင်မြေအစုံ ထည့်သွင်းပူဇော်ပြီး ဆုတောင်း ပြည့်အောင်မြေဘုရားကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဦးနန္ဒောဘာသ မိန့်တော်မူသဖြင့် ပျံတော်မူပုံ ထူးခြားလှသည့် ဆရာတော်ဦးကုသလအကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကုသလမှာ မမာမကျန်း၍ ဆေးဝါးဖြင့် ပြုစုကုသခဲ့ရခြင်း မဖြစ်ဘဲ ပျံလွန်တော်မူသည့် နေ့က စပါးကိုင်းရွာ သိမ်ရေစက်ချပွဲ၌ တရားဟောပြန်လာပြီး ကျောင်းတွင်ညပိုင်းစကားပြောနေစဉ် သီတင်းသုံးဖော် ကျံတလင်းဆရာတော်အား

“ ကျုပ်သွားတော့မယ်။ မနေတော့ဘူး ” ဟု မကြာခဏပြောပြီး အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ကျိန်းစက်ရင်းကပင် ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။

သင်္ကန်းတစ်ထည်မျှပင် လျော်မပေး လိုက်ကြ ရဘဲ ယခုဖူးတွေ့နေရသည့် ရုပ်ကလာပ်တော်အတိုင်း အိပ်စက်နေသည့်အလား ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့သည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။ ပျံလွန်တော်မူစဉ်မှာပင် ဒကာဦးလှ မောင်က ဦးကုသလရုပ်ခန္ဓာအား မီးမသင်္ဂြိုဟ်ရန်နှင့် ယခုကဲ့သို့ မှန်ခေါင်းဖြင့်ထားရန် လျှောက်ထားကာ မှန် ခေါင်းကို တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အလောင်းအား ရင်ခွဲခြင်း၊ ဆေးစိမ်ခြင်းတို့ မလုပ်ခဲ့ဘဲ ပျံလွန်တော်မူစဉ်ကအတိုင်း ထားရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ အထက်တန်းပြဆရာ မတစ်ယောက်ကို မကြာခဏပင် အိပ်မက်ပေးလေ့ရှိသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း

“ ငါ့ကို သင်္ကန်းလာလှူဦး ” ဟု မိန့်လေ့ရှိ ကြောင်း၊ ဆရာမကလည်း နှစ်စဉ်လာရောက် လှူဒါန်း လေ့ရှိကြောင်း စသည့်အချက်များက ဆန်းကြယ်လွန်း လှပေသည်။

ထို့အပြင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၊ စင်ကာပူနိုင်ငံများက လည်း လာရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုကြကာ သင်္ကန်းလာ လှူလေ့ ရှိသည်။ သာယာဝတီတွင် နေထိုင်သည့် ငါးလုပ် ငန်းဦးစီးများဆိုလျှင် မကြာခဏရောက်လာပြီး ဆရာ

အံ့ဖွယ်တူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်ဦးကုသလ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာတွင် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ဆုတောင်းပြီးမှဆောင်ရွက်ပါကလုပ်ငန်းများ အောင်မြင် ပါသည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအချက်များမှာ လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မိန့်တော်မူသဖြင့် သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကုသလသည် ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ သက်တော် ၆၆နှစ် ၊ ဝါတော် ၄၆ဝါအရတွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ပျံလွန်တော်မူချိန်မှ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး မပျက်မစီး ရုပ်ခန္ဓာဖြင့် စံကျောင်းတွင် လျောင်းစက်တော်မူလျက် ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ စံကျောင်းတော်သို့ သင်္ကန်းဆက် ကပ်လာရောက်လှူဒါန်းကြသူများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှိနေသဖြင့် သင်္ကန်းတော်များ လဲလှယ်ကပ်လှူပေးလျက် ရှိနေပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ လာရောက်ဖူးမြော်နေကြသည့် ဆရာတော်ဦးကုသလ စံကျောင်းတော်ထဲတွင် ရေးထိုးထားသော ကမ္ပည်းမှတ်တမ်းမှာ

“ဥတိုရွာ၊ စိတ္တသုခကျောင်း၊ ဆဋ္ဌမမြောက်ဆရာတော်။ သာသနာ၊ ဘာသာ၊ လူမျိုး၊ ရပ်ရွာရေးတွင် ကောင်းကျိုးစီစဉ်အားထုတ်ဆောင်ရွက်တော်မူသော ဘဒ္ဒန္တကုသလ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာထေရ်ဆရာတော်ကြီးသည် ၁၂၆၁ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၈ ရက်၊

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သောကြာနေ့ ည ၂ နာရီ မိနစ် ၃၀အချိန် သက်တော် ၆၆နှစ်၊ သိက္ခာ တော် ၄၆ဝါအရတွင် ဇာတိလူ့ပြည် ငြီးငွေ့ပြီး၍ ဘဝနတ် ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေပြီ။ ” ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကုသလပျံလွန်တော်မူခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မပုပ်မသိုး၊ မပျက်မစီးဘဲ ယနေ့တိုင် လျောင်းစက်နေနိုင်သည်မှာ ထူး ခြားချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

မမြင်နိုင် မမြင်အပ်သော အရာများ ရှိသလို ထူး ခြားအံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များသည် လော ကကြီးတွင် အမှန်တကယ် တည်ရှိနေကြပါသည်။ ထို့ထက် ပိုမြင့်သော မဟိဒ္ဓိစွမ်းအား၊ သိဒ္ဓိစွမ်းအား ပိုင်ရှင်များလည်း လောကကြီးတွင် ရှိနေပါသည်။ ဆုံ ထိုက်ကြုံထိုက်သော သူများသာလျှင် ကြုံခွင့်ဆုံခွင့် ရနိုင် ကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ ခေါင်းရင်း ဘက်၌ ဆရာတော်၏ပုံတော်တည်ရှိပြီး ပုံတော်ရှေ့ရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် မွှေးရနံ့များ သင်းကြိုင်နေသည့် နှင်းဆီ ပန်းများကနေရာယူထားသည်။ ဆရာတော်လျောင်းစက် ရာဘေးတွင် ဆရာတော်၏ စျာပနအခမ်းအနား မှတ် တမ်းဓာတ်ပုံကြီးများအား အစီအရိထောင်ထားသည်ကို

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တွေ့ရပါသည်။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို ငေးမောသုံးသပ်နေမိ စဉ်အတွင်းမှာပင် ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုသလ၏ မှန်ခေါင်း အပေါ်အုပ်ထားသည့် မှန်အုပ်ဆောင်းကို လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် တပည့်များက ဖွင့်ပြသည်။ ဆရာတော်ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ မှန်ခေါင်းအတွင်း ဆရာတော်၏ ရုပ်ခန္ဓာပေါ်တင်လွှမ်းထားသည့် သင်္ကန်း များမှာ များပြားလွန်းလှပါသည်။ သင်္ကန်းများအား ဘေး သို့ဖယ်ပြီးမှ စာရေးသူ၏ တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်မျိုးခိုင်က မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများကို အမိအရ ရိုက်ယူဖြစ်တော့ သည်။

မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူနေမိစဉ် ဆရာ တော် ဦးကုသလ၏ ရုပ်ခန္ဓာအား သေချာစွာ စူးစိုက် ကြည့်မိသည်။ ဦးခေါင်းတော်မှ ဆံပင်ပေါက်လေးများပင် ရှည်လို့နေသည်။ မကြာခဏ ခြေသည်း လက်သည်း ညှပ်ပေးရသော၊ ဆံပင်များ ရိတ်ပေးရသော မပုပ်မသိုး ရုပ်အလောင်းတော်များနှင့်ယှဉ်ကာ ဆက်စပ်တွေးတော နေမိသည်။ ဦးကုသလ၏ မဟိဒ္ဓိစွမ်းအား၊ သိဒ္ဓိစွမ်း အားများကို အနီးကပ်သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုရင်း ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြည့်မှ သိခွင့် အကျိုးထူးခံစား ခွင့်များ ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်အရ လာနေကြ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သူများ၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်စေ့ဆော်၍ လာကြသူများ တစ်ခါ တစ်ခေါက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းကြည့်ရုံမျှနှင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ လာဖြစ်သွားကြသည်မှာ အကျိုးထူးများ ရရှိခံစားကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကုသလ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာမှ ပြန်ထွက်လာကြစဉ် နတ်လမ်းအရောက်တွင် လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးနန္ဒောဘာသက အောင်သိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာပါလစေတီတော်မြတ်ကြီးအကြောင်းမိန့်တော်မူသည်မှာ

အောင်သိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာပါလစေတီတော်မှာ ဉာဏ်တော် ၂၇ တောင် ၁ မိုက် မြင့်တော်မူပြီး ၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လ ပြည့်နေ့မှစ၍ စိတ္တသုခကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးနန္ဒောဘာသ၏ သြဝါဒကို ခံယူကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စေတနာရှင် အလှူရှင်များ စုပေါင်းကုသိုလ်ဖြင့် နယုန်လပြည့် ကျော် ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်တည်ထောင်ရာ တော်သလင်းလပြည့်နေ့၌ ပြီးစီးအောင်မြင်၍ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက် (၂၅. ၃. ၂၀၀၃)အင်္ဂါနေ့တွင် ရွှေထီးတော် အထွတ်တင်လှူပူဇော်ခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေကမင်္ဂလာအနေကဇာတင်လှူခြင်း၊ ဗုဒ္ဓပူဇနိယပွဲတော်ကို ကျင်းပနိုင်ခဲ့ခြင်းဟုပင်။

အံ့ဩထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စိတ္တသုခကျောင်းသည် ရန်ကုန်-ပြည် ကားလမ်း
ဘေး၊ ရန်ကုန်မှ ၅၅မိုင်အကွာ တိုက်ကြီးမြို့မှ ၅မိုင်ခန့်အ
ကွာတွင် တည်ရှိပြီး စေတီပုထိုးများသာမက မပုပ်မသိုးမ
ပျက်မစီးဘဲ နှစ်ပေါင်း ၄၀ကျော်တိုင်အောင် တည်ရှိနေ
သည့် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကုသလ၏ ရုပ်ခန္ဓာပါ တည်ရှိ
နေပါသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ ဆုတောင်းပြည့်ဝလှပါ
သည်ဟု လူသိများလှသည့် အောင်မြေတစ်နေရာပင် ဖြစ်
ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားကာ ဆု
တောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြုကြမည်ဆိုပါက မုချကောင်းကျိုး
ဝေဖြာစေကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်လှမ်းခွင့်ကြိုနိုင်ကြ
ပါစေ။

(ဤဆောင်းပါးဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လမ်း
ညွှန်ပေးသည့် တိုက်ကြီး မြို့မဈေး ရုံ ၄၊ အခန်း ၁ မှ
ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယိုကိုဝင်းနိုင်အား ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း)

မှီငြမ်း

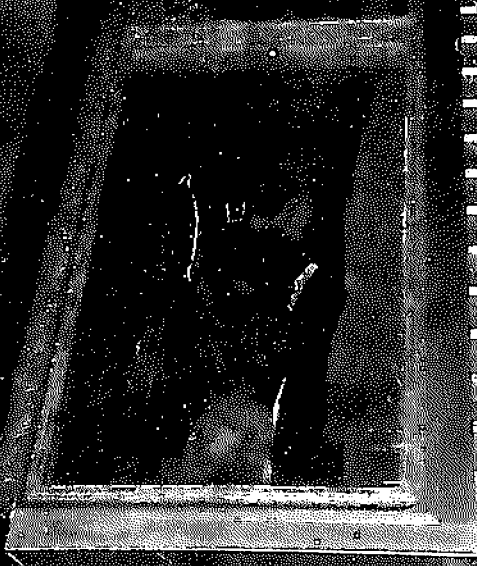
ချိုးဖြူရသစုံမဂ္ဂဇင်း။

**စိတ္တသုခ သာသနာ့နယ်မြေ
သူ့ရုဇွမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၅ ဒီဇင်ဘာ။**

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တကုသလ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သီတင်းသုံးခဲ့သောထိုင်ခုံ

သိပ္ပံပညာရှင်များက နေပြင်တော်မြို့နယ်ရှိ နေပြင်တော်မြို့နယ်ရှိ နေပြင်တော်မြို့နယ်ရှိ နေပြင်တော်မြို့နယ်ရှိ

ဆေးဝင်္ကပါဆရာတော် ဦးသူရိယ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဆေးဝင်္ဂဟိဆရာတော်ကြီး
ရုပ်အလောင်းလျောင်းစက်ရာ အောင်မြေ

အင်းစိန်ပန်းခြံမှတ်တိုင်မှ အရှေ့အရပ်သို့ ဦး
တည် ပြေးဆွဲနေသည့် လိုင်းကားပေါင်းစုံကို စာရေးသူ
မကြာခဏ စီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဓိကမှာ ဆယ်မိုင်ကုန်း
တွင် နေထိုင်သည့် အဘဆရာကြီး ဦးခွန်မိုင်းထံ ဂမ္ဘီရ
ပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုသမျှ မေးမြန်းရင်း
သိကျွမ်းနားလည် မှုရှိစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ မင်း
ဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန်အတွက်
သော်လည်းကောင်း တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်း
ဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို သွားဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသို့သွားရင်း “ ကျောင်း ပါတယ်၊ ဆေးဝင်္ဂဟိ ပါတယ်”
ဟု အသိပေးလေ့ ရှိသည့် စပယ်ယာ၏ အော်သံ၊ သတိ
ပေးသံကို အစဉ်အမြဲ ကြားသိနေခဲ့ရသည်သာ။ သို့သော်
စာရေးသူ စိတ်မဝင်စားဖြစ်မိပါ။ စာရေးသူမှာ သမိုင်း
ဝင်စေတီတော်များအကြောင်းနှင့် ဂမ္ဘီရပညာရပ်ဆိုင်ရာ
ဆောင်းပါးများကိုသာ ရေးကွက်ရှာ၍ ရေးနေသူပင် ဖြစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပါသည်။ ဂမ္ဘီရဆောင်းပါးများ ရေးသားနေရာက မပုပ်မသိုး အထင်အရှား ကျန်ရစ်နေသည့် ရုပ်အလောင်းတော်များ အကြောင်းကိုပါ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလာမိသည့် စာရေးသူကို ကဗျာဆရာမြစိုးလွင်က

“ ခင်ဗျား သွား. . သွားနေတဲ့ လမ်းမှာ မဟာဆေးဝင်္ကပါဆရာတော်ရဲ့ မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်း ရှိတယ်လေဗျာ ” ဟု သတိပေးလာသဖြင့် တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မဟာဆေးဝင်္ကပါဆရာတော်၏ မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်း လျောင်းစက်ရာ မဟာဆေးဝင်္ကပါကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤနေရာတွင် သိထားသင့်ကြသည့်အချက်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူသည် မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်းတော်များနှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော်များများ ရေးသားတင်ပြပြီးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်းတော်များကို ဖူးတွေ့ကြရသူတို့က ထိုရုပ်အလောင်းသည် ရဟန္တာဖြစ်လေသလားဟု အထူးစိတ်ဝင်တစား ရှိတတ်ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သာဝတ္ထိပြည်ကောသလမင်း၏ နန်းရင်ပြင်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် စကားပြောဆိုနေ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား စာတော်ကြီးများ

စဉ် တိတ္ထိလေးယောက်တို့သည် မိမိတို့အသုံးအဆောင် ကိုယ်စီဖြင့် နန်းတော်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ကောသလမင်းက

“ အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ယခု ကြွသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များဖြစ်ကြပါတယ် ” ဟု လျှောက် ထားသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက

“ အရှင်မင်းမြတ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွနေထိုင်ပြီးမှ သိနိုင်တယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပြောဆိုနိုးနှောပြီးသောအခါမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလစင်ကြယ်မှုကို သိနိုင်တယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အား ပြဿနာများ မေးမြန်းဆွေးနွေး နိုးနှောကြည့်ပါမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ပညာကို ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။

ထိုသို့ ဆိုပါသော်လည်း နှလုံးသွင်းမှု မရှိဘဲ၊ အခြေခံပညာ ဗဟုသုတမရှိဘဲ ခေတ္တခဏမျှ အတူတကွ နေ ထိုင်နိုးနှောပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မသိနိုင်သေး ပါဘူး။ ကြာမြင့်စွာ အတူတကွနေထိုင်ပြီးတော့ စုံစမ်း သူက အမြဲမပြတ် တရပ်စပ် နှလုံးသွင်းမှုရှိလျက် ပညာ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်မှသာလျှင် သိနိုင်တယ် မင်းကြီး” ဟု ဖြေဆိုတော်မူလေသည်။

ဤအဖြေကို ကြားနာလိုက်ရသည့် ကောသလ မင်းကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

“ မှန်ပါတယ် အရှင်ဘုရား။ စောစောက ဖြတ်သန်းသွားကြသူများဟာ တပည့်တော် စေလွှတ်ထားသည့် သူလျှို့ ဒလန်များသာ ဖြစ်ကြပါတယ် ဘုရား ” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ သီလဉာဏ်ပညာကို စုံစမ်းရန်အတွက် ဤမျှ ခက်ခဲနေပါလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတွင် အာသဝေါတရားများ ကုန်ခမ်း၍ ကိလေသာမြူအညစ်အကြေးများ ကင်းစင်လျက် အရဟတ္တမဂ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဆိုခြင်းကို စုံစမ်းရန်မှာ အပြန်တစ်ရာ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ ရဟန္တာဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်းရန် နည်းအကျယ်ကိုမူ ဥပရိပဏ္ဏာသ ဆဗ္ဗိသောဓနသုတ် ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာတို့တွင် ဖော်ပြထားပါသော်လည်း ဉာဏ်ပညာ စွမ်းရည်အဆင့်မီသူများမှသာ အဖြေမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင် ကြပေမည်ဟူသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မဟာဆေးဝက်ပါဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသူရိယ၏ ရုပ်အလောင်းတော်မှာလည်း ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး ဘဲ အထင်အရှား ရှိနေပါသေးသည်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးတွင် ဆင်းတုတော်များ၊ စေတီတော်များ အများအပြား တည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဝင်း၏အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်တွင် နှစ်ထပ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တိုက်ကျောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကျောင်း၏ အပေါ်ထပ်တွင် မဟာဆေးဝင်္ကံပါ ဆရာတော်ကြီးဦးသူရိယ၏ မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်းတော်ကို မှန်ခေါင်းဖြင့် ထည့်သွင်းထားကာ ခေါင်းတလား၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရောင်စုံပန်းများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရုပ်အလောင်းတော်၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ထောင် ထားသည့် ဦးသူရိယ၏ ပုံတူပန်းချီးကားကြီးကလည်း အသက်ဝင်လွန်းလှသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယမှာ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်၊ တောကျောင်းရွာနေ ခမည်းတော် မောင်ဘစိန်နှင့် မယ်တော် မမယ်ဝတို့က မြန်မာနှစ် ၁၂၇၇ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မောင်သိုက်ထွန်းဟု အမည်ပေးထားခဲ့သည်။ မယ်တော်မမယ်ဝ ကိုယ်ဝန်အရင့် အမာရှိစဉ်က ဆင်ဖြူတော်နှင့် လမင်းကြီးကို အိပ်မက်မက်သည်ဟု ဆိုသည်။ မောင်သိုက်ထွန်း ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် တောကျောင်းရွာရှိ သင်္ကန်းငူကျောင်းဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာထံတွင် ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။ ၁၂၈၆ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလတွင် ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိ မောင်သိုက်ထွန်းကို ရှင်သူရိယ ဘွဲ့ဖြင့် သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းခဲ့သည်။ ၁၂၉၆ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရှင်သူရိယကို ရဟန်းဘောင်သို့ သိက္ခာထပ်ပြီး ဦးစန္ဒိမာထံတွင် ပညာဆက်လက်သင်ကြား စေခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင် ဦးသူရိယသည် တရားအားထုတ်ရန် လက်ပံတန်း၌ တည်ရှိသည့် ပေါက်ကုန်းကျောင်းတိုက်သို့ ကြွတော်မူခဲ့သည်။ လက်ပံတန်း၊ ပေါက်ကုန်းကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ၁၂ ဝါအရတွင် ဝင်္ဂပါကြီး တည်ရန်အတွက် သုံးကြိမ်မြောက် အိပ်မက်မက်တော်မူသည်။ ထူးခြားသည်မှာ လက်ပံတန်းမြို့၊ ပေါက်ကုန်းကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ၇ ဝါမြောက်ပြီးသည့် နေ့တစ်နေ့တွင် ဆေးဝင်္ဂပါဆို သည့် အသံကို အကြိမ်ပေါင်း ၅၀ကျော်ခန့် ကြားနေရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဝိဇ္ဇာလား၊ ဇော်ဂျီလား သဲသဲကွဲကွဲ မသိနိုင်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ မျက်စိထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်မိရလိုက်သလိုလို၊ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ လာလာပြောနေရသည့်အထဲတွင် သတိပဋ္ဌာန် တရားကို နှလုံးသွင်းပါ။ ဆေးဝင်္ဂပါ တည်ဆောက်ပါ။ သတ္တဝါများကို ဆင်းရဲတွင်းမှ ကယ်တင်ပါဆိုသည့် အသံများက အကြိမ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ခန့် ပဲ့တင်ထပ်အောင် ကြားနေခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သမထတ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရား အားထုတ်သည်။ ဂုဏ်တော်ပွားများကာ မေတ္တာပို့သည်။ ပုတီးစိပ်ကာ ပရိတ်တော်များကို အထူးတလည် ရွတ်ဆိုပွားများ နေခဲ့တော့သည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယသည် သာသနာပြု လုပ်ငန်းများပြုလုပ်ရင်း တရားရေအေးတိုက်ကျွေးသမှု ပြုလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းကျောင်း၌ သီတင်းသုံးရင်း ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် တရားရေအေးတိုက်ကျွေးရင်း ၁၃၂၁ ခုနှစ်အရောက်တွင် ဆရာ တော်ဦးသူရိယသည် အင်းစိန်မြို့တွင် ဆေးဝက်ပါကြီးကို စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ တည်ဆောက်ပြီးနောက် ဆေးဝက်ပါဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယသည် သက်တော် ၅၅နှစ်၊ ဝါတော် ၃၅ဝါအရောက်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မမူမီက ကျေးဇူးရှိသူ အတော်များများက ဂုဏ်သတင်း ဖြန့်လွှင့်ပေးခဲ့ရာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဆေးဝက်ပါဆရာတော်ကြီးဦးသူရိယအဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်ခြင်း၊ သတ္တဝါကယ် ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရင်း ဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ မဟိဒ္ဓိစွမ်းပကား၊ သိဒ္ဓိစွမ်းပကားများကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းများအတွက် အလှူခံသည့် တရား

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ပွဲများ၌ အလှူငွေများ ဆရာတော်ကြီး ပြုလုပ်လိုသည့် သာသနာပြု လုပ်ငန်းများအတွက် ပြည့်ဝလုံလောက် သည်ထက်ပင် ကျော်လွန်လောက်အောင်ရရှိခဲ့သည် ဟု သိရပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် မဟာဆေးဝင်္ကပါဆရာတော်ကြီး၏ မပုပ်မသိုး တည်ရှိနေသည့် ရုပ်ခန္ဓာအား ဦးချကန်တော့ မိပြီးသည်နှင့် ရုပ်ခန္ဓာတော်တည်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ တောင်ဘက်ရှိ ပြတင်း ပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိရာ ရုပ်ခန္ဓာတည်ရှိရာ ကျောင်း၏ အရှေ့တောင်အရပ်တွင် မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေသည့် ဝင်္ကပါကြီးနှင့် အာလိန်ငါးဆင့်ဟု လူသိ များသော ဘုံဆင့် ပြာသာဒ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာတော်ကြီး ရုပ်ခန္ဓာတည်ရှိရာ ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှဆင်းကာ ဝင်္ကပါကြီးတည်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားမိခဲ့သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ် ထားသည့် ဝင်္ကပါကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိသော ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ကား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားစရာ ကောင်းလှသည့် မဟာဆံတော်ရှင် မြဘုရားကြီး သီတင်း သုံးတော်မူနေလျက် ရှိပါသည်။ မဟာဆံတော်ရှင် မြဘု ရားကြီး၏ ကျောင်းတော်မှအထွက် အနောက်ဘက် တည့်တည့်တွင် တည်ရှိသည့် ကျောင်းအပေါ်

မဟာဆောင်းဂံပါအောင်မြေအတွင်းမှ ပြောင်းတုတ်ကြိုး

ယုတိတရားသောဝိပဿနာသောသမာဓိသော
ပညာသောသမာဓိသောပညာသောသမာဓိသော
သောပညာသောသမာဓိသောပညာသောသမာဓိသော
သောပညာသောသမာဓိသောပညာသောသမာဓိသော

ထပ်၌ကား ရှေးမင်းအဆက်ဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်တစ်ဆူ သီတင်းသုံးလျက် ရှိနေသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။

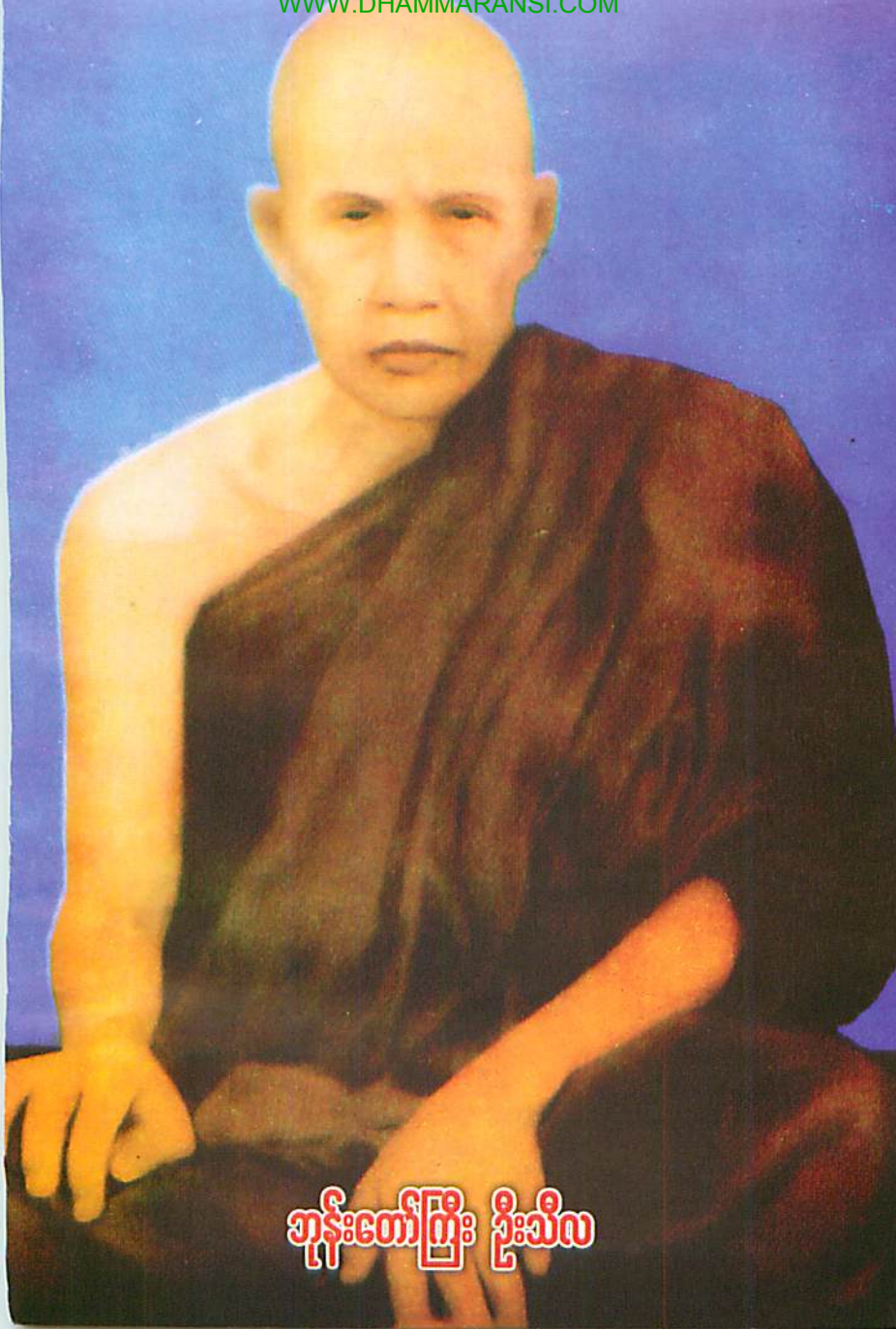
အချိန်ရနေသေးသဖြင့်မဟာဆေးဝက်ပါကျောင်း ဝင်းအတွင်း လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်ကာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားမိခဲ့ရာ ကျောင်းဝင်း၏ အရှေ့မြောက်အရပ်၌ အောင် မြေကို တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ရောက်နင်းဖြစ်မိခဲ့သည်။ ထို အောင်မြေအနီးအပါးတွင် စော်ဘွားကြီးကုန်း ဘိုးတော် ဓာတ်နန်း တည်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆက်လက်ပတ် ကြည့်မိရာ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီရုပ်တုများနှင့် အခြားစိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသည့် ရုပ်တုများကိုပါ တွေ့ရပါသည်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ပတ်လုံးလိုလိုပင် စေတီများ၊ ဆင်းတု တော်များ ပြည့်နှက်နေသည့်အလားပင်။ ဝက်ပါကြီးကို ပြုလုပ်ထားသည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ ပါသည်။ ဝက်ပါကြီးအတွင်း လည်နေကြသူများသည် သံသရာလည်နေကြသူများဖြစ်ပြီး အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိသည့် မဟာဆံတော်ရှင် မြဘုရားကြီး ရှေ့တော် မှောက် ဖူးတွေ့ရသူတို့မှာ သံသရာလွတ်လမ်း မြင်တွေ့ ကြရသူများဟုပင် တင်စားပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆံတော် ရှင်မြဘုရားကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းအေးချမ်းငြိမ်သက် ၍နေသဖြင့်အဓိဋ္ဌာန် ဝင်လိုသူများအဖို့ အကောင်းဆုံး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အောင်မြေ့မှန်ရာ အောင်ဌာနတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါတော့
သည်။

မဟာဆေးဝင်္ကပါ ကျောင်းဝင်းအောင်မြေ့သည်
ကျေးဇူးရှင်မဟာဆေးဝင်္ကပါ ဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယ
ပျံလွန်တော်မမူမီ ဝိဇ္ဇာများ အသံပေး၊ အသိပေး လှုံ့ဆော်
မှုများအရ စီမံဆောင်ရွက်ထားခဲ့သည့် အောင်မြေ့တစ်ခု
ပင် ဖြစ်သဖြင့် အဓိဌာန်ဝင်လိုသူများ တစ်ခါတစ်ခေါက်
အရောက်သွားသင့်သည့် အောင်မြေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။
အကျိုးထူးများ ခံစားရသူတစ်ဦးက ပြောပြသည်မှာ
တနင်္ဂနွေ နံနက် ၉ နာရီတိတိတွင် ဆံတော်ရှင်မြဘုရား
ရှေ့ အရောက်သွားကာ ဂုဏ်တော် ၉ ပတ်တိတိ ရ
အောင် စိပ်ပြီး အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်တွင်ရှိသည့်
အောင်မြေ့ကိုနင်းကာ လိုရာဆုကို တောင်းကြည့်ပါက
မုချအကျိုးထူးများ ခံစားရနိုင်ကြပါသည်ဟုပင်...။
ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေသို့ လင်းပါစေ။

သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊
၂၀၀၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးခင်လ

အောင်ဇာတ်များ တည်ရှိရာ ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီ

လွန်ခဲ့သည့် လအတွင်းက ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် ဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ရန် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ် သူ ဦးဇော်သောင်းက မရမက ခေါ်နေသဖြင့် ရုံးအား ရက် တစ်ရက်ဖြစ်သည့် စနေနေ့တွင် ဇလွန်ပြည် တော်ပြန်ဘုရားသို့ သွားရောက်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဦးဇော်သောင်းမှာ တောင်ဥက္ကလာပတွင် နေ ထိုင်သူဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ်းနားလမ်းနှင့် ၃၂ လမ်း ထောင့်ရှိ ခြောက်ထပ်ရုံး ဗဟိုစာရင်းအင်းအဖွဲ့တွင် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဦးဇော် သောင်းခေါ်သဖြင့် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန်ဘုရားသို့ သတ္တမအကြိမ်မြောက် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နေသဖြင့် လမ်းခရီးသည် စာရေး သူအတွက် ဆန်းသစ်နေမှု ရှိမနေတော့ပါ။

ဇလွန် ပြည်တော်ပြန်ဘုရားမှာ တန်ခိုးတော်ကြီး မား ဆုတောင်းပြည့်ဝလွန်းလှသဖြင့် လူသိများကာ ထင်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရှားကျော်ကြားလှသည့် တန်ခိုးကြီးမား မြတ်ဘုရားများထဲ တွင် တစ်ဆူအပါအဝင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကို အမရပူရမြို့မှ ၁၂၁၄ ခုနှစ်တွင် မြို့သူကြီး ဦးရွှေပွင့် ပင့်ဆောင်လာခဲ့ရာက ဇလွန်မြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၁၂၁၇ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ် ဆာဂျွန်ဆပ်က ရွှေချိန် သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဘုံဘေ(ယခု-မွန်ဘိုင်း) မြို့သို့ ယူဆောင်သွားကာ အမြောက်လက်နက်များနှင့် ကြေး ပိုက်ဆံများ ပြုလုပ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ၁၂၉၄ ခုနှစ် တွင် ယခုလက်ရှိ ဘုရားဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်ကို စတင် ဆောက်လုပ်ပြီး ၁၂၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ သီတင်းသုံးတော်မူ လျက် ရှိနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခေါက် သွားဖြစ်ရသည်မှာ ယခင်အ ခေါက်များထက် ပို၍ ဗဟုသုတကြွယ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဦးဇော်သောင်းတို့ ကိုယ်ပိုင်ဟိုင်းလတ်ကားဖြင့် သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သလို ဦးဇော်သောင်းမိသားစုကလည်း ဇလွန်ပြည် တော်ပြန်ဘုရားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသည့် ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီဆီသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်လိုသည့် ဆန္ဒက ပြင်းပြစွာ ရှိနေကြသည့်အတွက် ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီ တည်ရာသို့ ဦးတည် သွားဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

စာရေးသူ လွန်သို့ မကြာမကြာရောက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဦးသီလဓာတ်တော်စေတီကိုမူ တစ်ခါတစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ရပါ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးနှင့် တစ်ဖာလုံခန့် ကွာဝေးသည့် လမ်းမတော်ထောင်ရပ်ကွက် ဦးသီလကွက်သစ်တွင် စေတီတော်တည်ရှိပါသည်။

ရဟန္တာဦးသီလစေတီ(ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီ)မှာ ဆရာတော်ဦးသီလ၏ တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းရာ ဓာတ်တော်ချိုင့်အနီးတွင် တည်ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဦးသီလ၏ အရိုးဓာတ်တော်များကို ဌာပနာထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချို့က အရိုးအိုးစေတီဟု ခေါ်ကြသည်။

သို့သော် ရဟန္တာဦးသီလ ဓာတ်တော်စေတီသည် ဘုရားရှင်၏ ဓာတုစေတီတော်၊ ပရိဘောဂစေတီတော်၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီတော်၊ ဓမ္မစေတီတော် ဟူ၍ စေတီလေးမျိုးစလုံးနှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို ဌာပနာ၍ တည်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ပူဇော်ထိုက်သည့် စေတီတော် ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန္တာဦးသီလသည် ၁၂၆၉ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့ နံနက် ၂ နာရီတွင် လွန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဓနုဖြူမှ ကြွလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သွားလာနေကျ ကျွန်းပတ်သင်္ဘောမှာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

စက်ချို့ယွင်းနေသဖြင့် ည ၈ နာရီတွင်မှ နိဗ္ဗာန်မည်သော သင်္ဘောဖြင့် လွန်သို့ ဆန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်မြို့ သုဿန်တောရကျောင်း(ယခု-ဧရာဝတီမြစ် တိုက်စားခဲ့ရာ) သို့ရောက်လျှင် နေ့ချင်းပင် သိမ်သမုတ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အပူဇော်ခံကာ ညဘက်တွင် ဆေးဝါးများကို ပစ်ပယ်တော်မူပြီး ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၇နာရီတွင် သတိသမ္ပဇင် ပြည့်ဝစွာဖြင့် တစ်ချက်မျှ သတိမလစ်ဘဲ ခန္ဓာဝန်ကို အပြီးတိုင် စွန့်တော်မူခဲ့တော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ ပျံလွန်တော်မမူမီတွင် လွန်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုခွင်၌ သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ တော်လည်း ပဲ့တင်ဟိန်းကာ ငလျင်လှုပ်ခဲ့လေသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး၏ ကောင်းချီးပေး သာဓုခေါ်သံကြီးကို လည်း ထင်ရှားစွာ ကြားခဲ့ကြရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုခွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည်လည်း အသက်ဝင်ဘိသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးကာ သီးပွင့်ချိန် မဟုတ်ကြသော်လည်း သီးကြ၊ ပွင့်ကြကာ အလှအယက် အပြိုင်အဆိုင် ပူဇော်သမှု ပြုခဲ့ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၏ အလောင်းတော်ကို တပို့တွဲလတွင်မှ မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြကာ စံ

ကျောင်းတော်ဆောက်၍ အပူဇော်ခံထားခဲ့သည်။ ဖ
ယောင်းတိုင်မီး၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် နေ့မီး ညမီး ဆက်အောင်
ပတ် ဝန်းကျင်က ပူဇော်ကြရာ ရုပ်အလောင်းတော်လေး
ဘက်ရှိ မီးညွှန်မီးလျှံတို့သည် ရုပ်အလောင်းတော်
ဘက်သို့သာ ဦးတည်ညွတ်၍ ငဲ့စောင်းငြိမ်သက်စွာ
တစ်ပြိုင်နက်တည်း တည်နေကြသည်ကို မကြာခဏ
သတိပြုမိခဲ့ကြရသည်။

အလောင်းတော်ကို နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် စီခြယ်
ထားသည့် မှန်ခေါင်းတော်ဖြင့်ထား၍ အဖူးမြော်ခံခဲ့ရာ
မှန်ခေါင်းကို ကြေးခေါင်းဖြင့်ထည့်ပြီး သံတိုင်၊ သံတံခါး
များအတွင်း တည်ရှိသည့် ညောင်စောင်းတော် သလွန်
ထက်တွင် တင့်တယ်စွာ ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုကြေးခေါင်း
၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုန်းတော်ကြီး သပိတ်ပိုက်၍ ကြွနေပုံ၊
နောက်မှ နတ်ဗြဟ္မာလို ပုဂ္ဂိုလ်များ ထီးတော်မိုး၍ လိုက်
ပါလာသည့်ပုံတို့ အရိပ်ပမာ ထင်ဟပ်နေပုံကို မြင်ရလိုက်
ကြရသည်ပင် ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ တေဇောဓာတ်လောင်
ကျွမ်းရာ နေရာတွင် ဓာတ်တော်များ ကျခဲ့ပါသည်။ ဘုန်း
တော်ကြီးဦးသီလ၏ အရိုးဓာတ်တော်တို့ကို အမှုန်ပြု၍
သစ်စေးဖြင့်နယ်ကာ တင်ပျဉ်ခွေရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို
အရိုးဓာတ်ထည့်သိမ်းသော မီးခံသေတ္တာကြီးတွင် ထည့်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သွင်းကာ အဆိုပါသေတ္တာကိုပါ ငှာပနာလျက် သာသနာ ၅၀၀၀ ပတ်လုံး တည်စီမံသောငှာ ဘုရားဓာတ်တော် တစ်ထောင်ကျော်တို့နှင့်အတူ ဖိနပ်တော်အတောင် ၁၈ တောင်ရှိပြီး အမြင့်အတောင် ၃၀ ရှိသည့် ရှစ်မြှောင့် ထောင့်ခိုးစေတီတော်တစ်ဆူကိုတည်ထားခဲ့ကြပါသည်။ ပြည်တော်ပြန် ဘုရားတည်ရာ၏ အရှေ့ဘက် သုံးဖာလုံ ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလဓာတ်တော်ဖြင့် ရွှေဘို နယ်၊ သမားရိုးရွာနှင့် ရွှေပန်းကုန်းရွာအကြားရှိ တော ရကျောင်းတွင် စေတီတစ်ဆူ တည်ထားခဲ့ပြန်သေး သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အရိုးဓာတ်တော်များကို မန္တလေးသို့ ပင့်ဆောင်သွားပြီး သစ်စေးဖြင့်နယ်ကာ ဉာဏ်တော် ၁၂ လက်မစီရှိ တင်ပျဉ်ခွေနှစ်ဆူကို ဘု ရားဓာတ်တော် တစ်ထောင်ကျော်နှင့်အတူ ကြေး သေတ္တာဖြင့် ထည့်သွင်းငှာပနာကာ ဉာဏ်တော်အမြင့် ၁၂ တောင်ရှိသည့် စေတီ တော်တစ်ဆူကိုလည်း တည် ထားခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ပဗ္ဗဇိတ ၊ ပရိဘောဂေါ
ဟိ အာဂါရိကာနံ
စေတီယ ငှာနိယော။

(ဝိနည်းမဟာဝါ၊ အဋ္ဌကထာ၊ မဟာဝဂ္ဂကဏ္ဍ)

ဟိ-သင့်စွ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတံ ပရိဘောဂေါ- ရဟန်းသံဃာ
တော်တို့၏ အသုံးအဆောင်သည်၊ အာဂါရိကာနံ-အိမ်
ရာတည်ထောင် လှူဘောင်ဘဝဖြင့် နေထိုင်သူ၏၊ စေတီ
ယ ဌာနိယော- စေတီတည်ထား ကိုးကွယ်ခြင်းငှာ ထိုက်
ပေ၏။ ဟူ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဒေသနာတော်၌ လာရှိပါသည်။

အရိုးဓာတ်တော် ရောင်တော်ကွန်မြူးခဲ့သည့် ဦး
သီလစေတီတော်သည် သာ၍ပင် ကိုးကွယ်ထိုက်လှ
သည့် စေတီတော်တစ်ဆူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ဓာတ်တော်များ ကျရာ
နေရာသို့ သူ့ထက်ငါဦး အရောက်လာခဲ့ကြကာ မြေကြီး
များကိုပါ တူးဆွကာ ယူငင်သွားခဲ့ကြသဖြင့် ထိုဓာတ်
တော် ကျရာနေရာတွင် အလျား ၁၅ တောင်၊ အနံ ၁၀
တောင် ခန့်ရှိသည့် ချိုင့်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ အရိုးပြာများသည် ဓာတ်
တော်ကျသည်သာမက ပြာမှုန့်ပြာမွှားလေးကအစ ဓာတ်
တော်ကွန်မြူးခြင်း၊ ရောင်တော်လွတ်ခြင်း၊ ဓာတ်တော်များ
မှာရေမွှေးပုလင်းထဲ၌ ထက်အောင်စုန်ဆန် မြူးကြွခြင်း
များ ရှိခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကြောင့်လည်း ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်
တော်ကျရာနေရာတွင် ဓာတ်တော်ချိုင့်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အမှတ်တရ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်တော်ချိုင့်နေရာကို ထာဝစဉ် အမှတ်တရ ဖြစ်စေရန် ၎င်းနေရာ အလယ်တည့်တည့်တွင် မတ်ရပ်ပုံ တော်တစ်ပုံတည်ထားရန် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူမည့် အရိပ် လက္ခဏာတော်ကို ဖော်ကျူးပြခဲ့သည့်အလား ဇလွန်မြို့ သို့ရောက်အောင် စီးနင်းတော်မူခဲ့သည့် နိဗ္ဗာန်သင်္ဘောပုံ တော်ကို နောက်ဆုံးခရီးသွားခြင်း အမှတ်တရအဖြစ် ဓာတ်တော် ချိုင့်ကိုငုံကာ ပုံဖော်ဆောက်လုပ် တည်ထား ခဲ့သည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ မတ်ရပ်ပုံရုပ်တုတော်ကို ပူဇော်ထားခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ တန်ခိုးတော်များ ပြသခဲ့သည့် ရဟန္တာဦး သီလ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင့် ကျင့်စဉ်များ၊ ထူးခြား ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း လွန်းလှပါသည်။

ရဟန္တာဦးသီလကို ပဲခူးမြို့နယ်အထက် ဇိုင်းဂ နိုင်းကြီးရွာနေ ခမည်းတော် ဦးထွန်းအောင်နှင့် မယ် တော်ဒေါ်ချိုတို့က ၁၁၉၄ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၈ ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် မွေးဖွားသန့် စင်ကာ မောင်ရွှေသာဟု အမည်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

မွေးချင်းငါးဦး ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီ

လလောင်းလျာ ပဋိသန္ဓေနေစဉ် ကာလတွင် မယ်တော် ဒေါ်ချိုမှာ နေ့စဉ် သီလစောင့်ထိန်းကာ သက်သတ်လွတ်စားလိုစိတ် ပြင်းပြနေခဲ့ရသည်။ ကလေးသူငယ်ဘဝမှာကတည်းက ဘုန်းကြီးလုပ်တမ်း ကစားခြင်း၊ ဆွမ်းခံသွားဟန်၊ တရားဟောဟန်တို့ ပြုလုပ်ကာ ဆော့ကစားလေ့ရှိခဲ့သည်။

၁၂၀၆ ခုနှစ် ၁၂နှစ်သားအရွယ် ကော့ပြင်းရွာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမုံ့ကျောင်းတွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်ခဲ့သည်။ ရှင်သီလာသာရဘွဲ့ဖြင့် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ၁၂၁၃ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလတွင် ကျိက်ဒေးယုံဘုရားကုန်းရှိသိမ်၌ ပိလခတ်ရွာဘုန်းတော်ကြီးကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့သည်။

ရဟန်းဖြစ်ပြီး နှစ်ဝါအရတွင် နောက်ထောင့်ကျောင်း၊ ပုဇွန်တောင် တောင်လုံးပြန်ကျောင်း၊ ပဲခူး ကလျာဏီတောရကျောင်း၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး အရိယဝံသရေနံတိုက်၊ မန္တလေးအရှေ့ပြင် စလင်းတိုက်တို့၌ ကိုးဝါရသည်အထိ စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ကြားလေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။

၁၂၂၂ ခုနှစ် ဝါတော်ကိုးဝါရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သုသာန်များသို့ လှည့်လည်သီတင်းသုံးပြီး ထိုမှ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တစ်ဆင့် တောထွက်ကာ (အရညဝါသီ) ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တောရကျောင်းများတွင်သာ သီတင်းသုံးတော်မူရင်း တောရဂိုဏ်းဖြစ်အောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်လေ့ရှိပြီး ကိုယ်တိုင်စံပြအဖြစ် နေပြတော်မူခဲ့သည်။

အရပ် ၅ပေခွဲခန့် မြင့်မားကာ ပျပ်ပျပ်ပါးပါး ကိုယ်ထည်ရှိတော်မူသည့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၏ အသားတော်မှာ ဖြူနုဝါဝင်းပြီး နူးညံ့လျက် ရှိနေသည်။ ရဟန်းငယ်များကို ပရိယတ္တိအားထုတ်ကြရန် ဆုံးမလေ့ ရှိသလို ရဟန်းကြီးများကိုလည်း တောကျောင်းများတွင် နေထိုင်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် တိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်။

၁၂၂၂ ခုနှစ်မှ ၁၂၆၉ တိုင်အောင် ၄၇ နှစ်ကြာအောင် တောရဂိုဏ်းသာသနာကို ဦးဆောင်စံပြအဖြစ် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြသသွားခဲ့ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလသည်.

ပုံသကူ ဓုတင်-စွန့်ပစ်ထားသည့် ပိုင်ရှင်မဲ့ သင်္ကန်း၊ သပိတ် စသည်တို့ကို ကောက်ယူသုံးဆောင်ရသည့် အကျင့်မြတ်။

တိစိဝရိက်ဓုတင်- ကိုယ်ဝတ်၊ ခါးဝတ်၊ ဒုကုဋ် စသည့် သင်္ကန်းသုံးထည်ကိုသာ အသုံးပြုရသော အကျင့်မြတ်။

ဧကာသနိက် ဓုတင်- တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် တစ်နပ်တည်း

သောဆွမ်းကိုသာ ဘုန်းပေးရသော အကျင့်မြတ်။
ပိဏ္ဍပါတ်ခုတင်-ဆွမ်းခံရရှိသော ဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေး
တော်မူရသောအကျင့်မြတ်။

အရညကင်ခုတင်-ရွာနှင့်ဝေးစွာ တော၌သာ နေထိုင်ရ
သော အကျင့်မြတ်။

ရုက္ခမူခုတင်-သစ်ပင်အောက်၊ သစ်ပင်ရင်း၌သာ မှီခိုနေ
ထိုင်ရသော အကျင့်မြတ်။

အဟောကာသိကခုတင်-အအောက်အအုံ အမိုးအောက်
မဝင်ဘဲ လွင်ပြင်၌သာ နေထိုင်ရသော အကျင့်မြတ်။

သောသာနိကခုတင်-သူသာန်၌သာ နေထိုင်ရသောအ
ကျင့်မြတ်။

နေသဇ္ဇိခုတင်-ကြမ်းပြင်၊ အခင်း၊ ညောင်စောင်း၊ ပလ္လင်
ပေါ်၌ ကျောမချဘဲ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ စင်္ကြံ လျှောက်
ခြင်းဖြင့်သာနေရသော အကျင့်မြတ်စသည့် ခုတင်များ
ကို အမြဲတမ်းလိုလို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတော် မူခဲ့
သည်။

ရဟန်း ၁၂၀၂အရမ္မစ၍ ခုတင် ၁၀ပါး၊ ၁၁ပါးကို
အမြဲလိုလို ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူခဲ့ရာ တစ်ခါတစ်ရံ
တွင် ၁၂ပါး၊ ၁၃ပါးအထိ ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ရောက်ရာအရပ်တိုင်း
တွင် ဖူးမြော်ရန် လာကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများ တစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာလေ့ရှိကြကာ အချိန်ဆွဲ၍
ငါးပါးသီလတောင်းလေ့ရှိကြသည်။ သီလတောင်းလျှင်
သီလပေးလေ့ရှိသည်။ သီလတောင်းသမျှ သီလပေး
သည်။ သီလပေးပြီးသည်နှင့်

“ ကဲ . . ကိစ္စပြီးပြီ။ သွားကြ၊ သွားကြ ” ဟု နှင်
လေ့ရှိတတ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် မည်သူ့ကိုမဆို အ
ကျွမ်းတဝင် ဟောပြောနေလေ့မရှိပါ။ ကရင်၊ တရုတ်၊
ကုလား စသည့်လူမျိုးများကိုကား တရားအနည်းငယ်
ထည့်သွင်းဟောပြောလေ့ရှိတတ်သည်။ ဆရာတော်ဦး
သီလ ဟောဖော်ဆုံးမသွားခဲ့သည့် အဆုံးအမဩဝါဒက
ထာတော်မှာ

ပစ္စည်းနှင့် အင်္ဂါခြေလက်တစ်ခုခု အန္တရာယ်
တွေ့လျှင် အင်္ဂါခြေလက်ကို အထိမခံနှင့်၊ ပစ္စည်းကိုသာ
အပျက်ခံပါ။

အင်္ဂါခြေလက်နှင့် အသက်တို့ တစ်ခုခု
အန္တရာယ်တွေ့လျှင် အသက်ကို အထိမခံနှင့်၊ အင်္ဂါခြေ
လက်ကိုသာ အပျက်ခံပါ။

အသက်နှင့်သီလတစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့လျှင်
သီလကို အထိမခံပါနှင့်၊ အသက်ကိုသာ အပျက်ခံပါ
ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ၏ အကျင့်မြတ်များက ဦးသီလကြွလေရာ အရပ်တိုင်းတွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ထူးခြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ သီလ၏တန်ခိုးတော်နှင့် အကျင့်မြတ်တို့၏ တန်ခိုးတော်စွမ်းပကားများကြောင့်ဟု ဆိုပါက မှားမည်မထင်ပါ။

ကော့ကရိတ်နယ်၊ နဘူးရွာ တောတောင်တို့၌ ဦးသီလ သီတင်းသုံးတော်မူသောအခါ တောကောင်များသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား အန္တရာယ်မပြုသည်သာမက ကျောင်းလှေကားရင်း၌ပင် ညအခါ ကျောင်းစောင့်သဖွယ် လာအိပ်ပေးကြရုံသာမက ဘုန်းကြီးအနီးအပါးတွင် ကျားတို့သည် အိမ်ကြောင်သဖွယ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်က ကျိုက်ထိုနယ်၊ တိပေါလေး ချောင်းအကွေ့၊ ငှက်ပျောတောရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသည့် သက်ငယ်ကျင်း ရွာသို့အကြွတွင် မောင်းထောင်တောမှ ဖြတ်လာသည့် ဆရာတော်ဦးသီလသည် လူပေါင်းများစွာကို နင်းသတ်လာခဲ့သော လူသတ်ဆင်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသည်။ ပင့်လာသည့် ဒကာသုံးဦးအနက် နှစ်ဦးက နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးပြီး ကျန်တစ်ဦးကမူ နီးစပ်ရာ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလကား ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် စုံရပ်လျက်နေသည်တွင် ဆင်ကြီးမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ရှိ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရာသို့ ပြေးလာပြီး အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ပုဆစ်တုပ်ကာ ဝပ်လျက်နေတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်မြဲရပ်နေကာ မေတ္တာဘာဝနာပွားများကာ နေလျက်ရှိသည်။ အတန်ငယ် ကြာလျှင် ဆင်ဆိုးကြီးသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ နောက်ဆုတ်ပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် ကျွိုက်ပတိုင်ကုန်းတန်းဂူကုန်းတွင် တရားအားထုတ်တော်မူနေစဉ် လုံးပတ်သုံးထွာ၊ အလျား၁၅တောင်ခန့်ရှိ မြွေငန်းတစ်ကောင်မှာ ဂူအတွင်းသို့ ငြိမ်သက်စွာဝင်နေလေရာ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလက အနှောင့်အယှက်မပြုစကောင်းဟု မိန့်တော်မူလိုက်မှ ဂူထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် ပဲခူးမြို့နယ်၊ဥက္ကံရွာကုသိနာရုံ ဘုရားဝင်းအတွင်း သီတင်းသုံးနေစဉ်အခါက နှမအရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်လှသူက ဆွမ်းနှင့်သစ်သီးများ သွားပို့ရာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးတည်း စကားပြောနေသည်ကို တွေ့၍ ချောင်းကြည့်မိရာ မြွေကြီးတစ်ကောင်အား

“ ဒကာရှည် ၊ ရန်သူများလွတ်ရာသို့သွားလော့”

ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို ကြားရပြီး မြွေကြီးလည်း ချက်ချင်း ဆိုသလို တောထဲဝင်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသို့ ဆန်းကြယ်မှုများသာမက ရထားလမ်းတွင်

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလကြွတော်မူနေရာ မီးရထားသံကြီး
 မဆွဲ၊ ဥဩမဆွဲရဘဲ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားခြင်း၊
 ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပါသည် ဆိုသော တောတောင်ထူ
 ထပ်ရာအရပ်များတွင် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများရှုမှတ်
 ရင်း မေတ္တာပို့အမျှဝေကာ နေနိုင်တော်မူခဲ့ခြင်း၊ တရား
 ထိုင်ရာ ကျောက်ဂူပြိုသော်လည်း အန္တရာယ်မတွေ့ရဘဲ
 ရှိနေတော်မူခဲ့ခြင်း၊ တောလိုက်မုဆိုးတို့က တောကောင်
 အဖြစ် အမှတ်မှားကာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်တွင် ကျည်
 မထွက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ထူးဆန်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ အမှန်
 တကယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၏
 သိဒ္ဓိ အစွမ်း၊ မဟိဒ္ဓိအစွမ်းများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန္တာဦးသီလ သာသနာ့ဗိမာန်တော် တည်
 ဆောက်နေသည်ကို ပါဝင်လှူဒါန်းကြခြင်းဖြင့် ရဟန္တာဦး
 သီလ၏ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိစွမ်းအားများက အကျိုးထူးများ ဝေ
 ဖြာနိုင်ကြမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ အကြောင်းအရာများမှာ ထူးခြားဆန်းသစ်
 ကာ မြတ်နိဗ္ဗာန်ခရီးသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြရာ အောင်မြေ
 စစ်အောင်မြေမှန် ဒေသတစ်ခုသို့ လိုက်ခဲ့ပါရန် မရမက
 ခေါ်ဆောင်ကာ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဦးဇော်သောင်းကို
 စာရေးသူ အထူးကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။

အောင်မြေအောင်ဌာန နေရာမှန်ရာ ဦးသီလ

အံ့ဗွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဓာတ်တော်စေတီတော်ဝင်းအတွင်း နိဗ္ဗာန်သင်္ဘောတွင် တည်ရှိနေသည့် မတ်ရပ်တော် ရုပ်တုတော်နှင့် ဓာတ်တော်ချိုင့်တို့ အနီးအပါးဝယ် ဖြတ်သန်းမိလေတိုင်း နှင်းဆီပန်းရနံ့ သင်းသင်းလေးက စာရေးသူ၏ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့သလို စေတီအနီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ငယ်အတွင်း ကိန်းအောင်းနေသည့် ဦးသီလရုပ်တုတော်မှာလည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်အလား ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရုပ်တုတော် ထုလုပ်မပြီးမီတွင် ချွေးတော်များ စီးထွက်လာသောကြောင့် ဓာတ်တော်များ ကိန်းအောင်းနေပြီဟု ကျံပျော်မြို့၊ ထီးလိုမင်းလိုတောရကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပညာဝရသိဒ္ဓိက မိန့်တော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်ဓာတ်ကိန်းအောင်းရာ အောင်မြေဖြစ်သည့် ရဟန္တာဦးသီလဓာတ်တော်စေတီတော် တည်ထားရာဆီသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားဖြစ်မည်ဆိုပါက အကျိုးထူးများ ရရှိခံစားကြရမည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူရစုမဂ္ဂဇင်း၊
အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၉၊
စက်တင်ဘာလ ၂၀၀၄။

ပုဆိမ်မြို့ မိဂဒါဂုန်ဆရာတော် ဦးသုမ္မဒစာရ

အောင်မြေမှန်ရ၍မိဂဒါဝုန်မှာ
အရှင်သုမနစာရ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်လျက်ပါ

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်စေတီတော်များ၊ အောင်
မြေအောင်ဌာနမှန်ရာ အောင်မြေများသို့ ရောက်အောင်
သွားလေ့ရှိကာ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများအဖြစ် ရေး
သားတင်ပြနေမိခဲ့ရင်း စာရေးသူ လွန်ခဲ့သည့်ကာလအ
တွင်းက ပုသိမ်မြို့သို့ ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ပုသိမ်
မြို့ပေါ်ရှိ စေတီတော်များအား လိုက်လံဖူးမြော်ရင်း တာ
ဝတီသာဘုရားကြီးသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ တာဝတီ
သာဘုရားကြီးအား လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်ရင်း ကြည်ညို
သဒ္ဓါပွားနေမိစဉ်မှာပင် စာရေးသူနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသည့်
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုမြင့်ဝေနှင့်
ဆုံလိုက်ရသည်။ ကိုမြင့်ဝေက စာရေးသူမှာ ဘာသာရေး
ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေသည်ဟု သူငယ်ချင်းအချို့က
ပြောပြထားသဖြင့် သိနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊
စကားစရင်းက ယခုလည်း စေတီတော်များနှင့် အောင်
မြေအကြောင်း ရေးသားနိုင်ရန် ကုန်ကြမ်းလာရှာတာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

လားဟု မေးသဖြင့် စာရေးသူက ခေါင်းညိတ်ပြမိသည် တွင် ကိုမြင့်ဝေက

“ လာ . . . လာ၊ ဘုရားဝင်းဘေးမှာ ကပ်နေတဲ့ ကျောင်းတိုက်ဝင်းထဲ သွားကြရအောင်။ ဟိုမှာ . . ခင် ဗျား အတော်များများရေးနေတဲ့ မပုပ်မသိုးရှုပ်ကလာပ် တော်ရှိ တယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုမြင့်ဝေက ဦးဆောင်ခေါ် သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့မိသည်။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းအ ဝမုခ်ဦးတွင် မိဂဒါဝုန်ကျောင်းဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုမြင့်ဝေ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာသို့ လိုက်ပါလာရင်း အတွေးစတစ်စက ဝင်ရောက်လို့လာ သည်။ ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်များနှင့် ပတ်သက်နေသည့် အတွေးပင် ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာများ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူတိုင်း ဓာတ် တော်ကျပါသလားဟူသောအမေး နှင့်ပတ်သက်၍ မြတ် စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ သောအခါတွင် ဓာတ်တော်များဖြစ်သွားကြောင်း မဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်တွင် အထင်အရှား တွေ့ရလေသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်များမှာကား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော် မူခါနီး အဘိညာဉ်ဝင်စား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူမှသာ ဓာတ်တော် ကျနိုင်သည်ဟု သတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၊ ရတနာဒုသုတ်၊ မဂ္ဂဝိသာဏသုတ်(၁၀၇)တို့တွင် တွေ့ရ

သည်။ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များမှာကားသုက္ကဝိပဿက (ရိုးရိုးရဟန္တာ)ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူသာမန်ကဲ့သို့ပင် ပကတိအရိုး သာ ကြွင်းကျန်သည်။

အဘိညာဉ်ရ၍ အဓိဋ္ဌာန်မှသာလျှင် အဓိဋ္ဌာန် သည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်သည်။(အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ။ ၁။ ဝဂီသဝတ္ထု)။ ထိုမှတစ်ပါး ကိလေသာ အာသဝေါကုန် သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်ကြောင်း သုတ္တနိပါတ်၊ အာမဂန္ဓသုတ်အ ဖွင့်(၃၀၃)တွင် အထင်အရှားတွေ့ရပါသည်။ ထိုအတွေး စနှင့်တစ်ဆက်တည်း စာရေးသူရေးသားတင်ပြဖူးသည့် မပုပ်မသိုးရုပ်အလောင်းတော်များ၏ ပုံတော်ပုံရိပ်များက ပေါ်လို့လာပြန်သည်။

မပုပ်မသိုးရုပ်ခန္ဓာကို ချန်ထားရစ်ကာ အောင် လမ်းသို့ မြန်းကြွသွားတော်မူကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ် မြတ်တို့၏ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်မှု အဓိဋ္ဌာန်တည် ဆောက်ထားခဲ့မှု၊ အဆန်းတကြယ် တန်ခိုးကြွယ်ခဲ့မှုတို့ သည်ကား ဂမ္ဘီရဆန်သော အံ့ဖွယ်ကောင်းသောလုပ်ရပ်၊ ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သိထားခဲ့၍လည်း အောင်လမ်းသို့ မြန်းကြွသွားတော်မူကြသည့် မပုပ်မသိုး ရုပ်ခန္ဓာ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည့် မပုပ်မသိုးဖြစ်ရပ်များ ချန် ထားရစ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်တို့

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

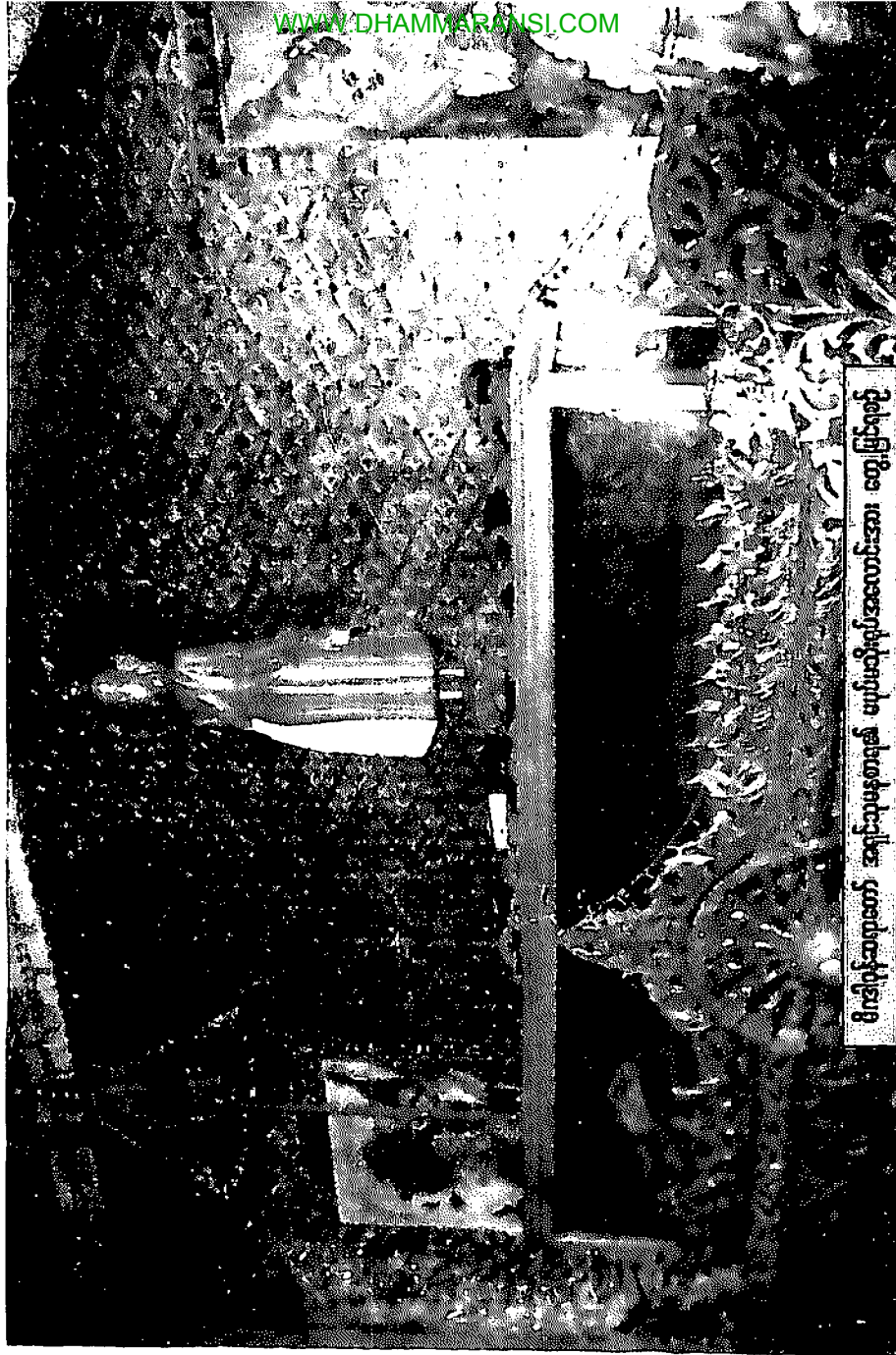
အကြောင်း သိခွင့် ရနိုင်ကြစေရန်နှင့် အရောက်သွားကာ ဖူးမြော်ခွင့်ရနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ကာ ဆောင်းပါးများ အဖြစ် ရေးသားတင်ပြနေမိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အတွေးစတို ပြတ်တောက်သွားမိရသည်တွင် ကျောင်းတိုက်ဝင်းအဝင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် တည်ရှိ သည့် အုတ်ပြာသာဒ်ကို မြင်တွေ့လိုက်မိရပါတော့သည်။ ထို အုတ်ပြာသာဒ်အတွင်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက တည်းက လျောင်းစက်တော်မူနေသည့် မပုပ်မသိုးအ လောင်းတော် တည်ရှိသည်ဟု ကိုမြင့်ဝေက ပြောပြသ ဖြင့် သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ ထိုရုပ်အလောင်းတော်မှာ မိဂဒါဝုန်ကျောင်းတိုက်၏ ပထမဆရာတော်ကြီး ဦးသုမန စာရ၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး သည် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်မှုများ ရင့်ကျက်တည် ငြိမ်နေသည့် ကြီးရင့်သော အသက်အရွယ် ရောက်တော် မူသည်တွင် မိမိ အောင်လမ်းမြန်းတော်မူရတော့မည်ကို ကြိုတင်သိမြင်တော်မူသည့်အတွက် အုတ်လိုဏ်ဂူတစ်ခု ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်စေပြီး စကားကိုလည်း နည်းနိုင် သမျှနည်းကာ မိန့်ဆိုတော်မူပြီး တစ်ပါးတည်း ဂူအောင်း ကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေတော်မူခဲ့သည်။

၁၂၈၂ ခုနှစ်တွင်ကား ပင့်ဆောင်စိုက်ပျိုးထား သောလင်းလွန်းပင်ကြီးနှင့် ဦးသာ တိုက်ကျောင်းကလေး

မိဂဒါဝန်ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလောင်တော်စံပြန်ရာ လိုက်ရှုစေတီ

မိန့်ရန်ဘုရားတော် ဆုတောင်းရာတွင် နတ်သမီးများအလှမ်းအား တွေ့မြင်ရုံ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရှေ့၌ရှိသော ပိတောက်ပင်ကြီးသုံးပင်တို့မှာ အကိုင်းအခက်များ ခြောက်သွေ့ကာ အလိုလို သေကုန်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက

“ ငါသေရင် အလောင်းကို မီးမသဂြိုဟ်ကြနဲ့။ ပွဲလမ်းသဘင်တွေလည်း မလုပ်ကြနဲ့။ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာပဲ သွင်းထားကြ ” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ကာ ၁၂၈၃ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလ ပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့ သက်တော် ၈၉နှစ် အရောက်တွင် မည်သည့်ရောဂါဝေဒနာကိုမျှ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည် မရှိပါဘဲလျက် အပ္ပမာဒသတိဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းကာ ခန္ဓာဝန်ကို သိမ်းတော်မူသည်။

အလောင်းတော်မှာနုပျိုပကတိ ရွှန်းအိစွာတည်ရှိကာ သပ္ပာယ်တော်မူသဖြင့် ထိုနှစ် တပေါင်းလအထိပင် ရှင်လူအများ ပူဇော်သမှုပြုနိုင်ရန်အတွက် အပူဇော်ခံထားခဲ့သည်။ ကြည်ညိုလွန်းကြသဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို ရွှေချပူဇော်ကြပြန်သည်။ အလောင်းတော်ကို ခိုးယူမှုရှိလာသဖြင့် တပေါင်းလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် အန္တိမပူဇော်ပွဲကျင်းပကာ ကျွန်းသားခေါင်း၊ ကြေးခေါင်းတို့ဖြင့် နှစ်ထပ်ထည့်သွင်းလျက် ဂူသွင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဒကာ ဦးသာကလည်း မည်သူမျှ အလွယ်တကူ ခိုးယူပင့်ဆောင်ခြင်း မပြုနိုင်ရန် ဂူကို ပိုမိုခိုင်ခံ့စွာ အုတ်ပြာသားခံ၍ ပြာသာဒ်ပေါ်၌ စေတီတည်ထားခဲ့သည်။

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အလောင်းတော်ကို ဂူသွင်းထားခဲ့ရာ ၃၅နှစ်အကြာ ၁၃၁၈ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလတွင် မိဂဒါဝုန်ကျောင်းတိုက်၏ စတုတ္ထဆရာတော် ဦးဇာနေယျ လက်ထက်တော်တွင် အကြောင်းအားလျော်စွာ အလောင်းတော်ကို တူးဖော်စေခဲ့သည်။ ဒုတိယဆရာတော် ဦးသုဒသနအလောင်းတော်နှင့် တတိယဆရာတော် ဦးကုသလအလောင်းတော်တို့ ထည့်ထားသည့်ခေါင်းတို့မှာ ပျက်စီးကြေမွနေသဖြင့် မြစ်ရေတွင် မျှောချပစ်ရသည်။ ထိုသို့ အလောင်းတော်များကို တစ်ပေါင်းတည်း မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြသော်လည်း ပထမ မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်ကြီး ဦးသုမနစာရ၏ ရုပ်ကလာပ်တော်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရလေသည်။

ကျွန်းသားအခေါင်းကြီးမှာ ခြစား၍ ကုန်နေပြီး ဒုတိယကြေးဝါခေါင်းကြီးကိုပင် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ကာ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာနံဘေး၌ပင် ခြအိမ်ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

၃၅နှစ်ကျော်ကြာမျှပင် မြေကြီးအတွင်း ကြာညောင်းခဲ့သော်လည်း အလောင်းတော်၌ လွှမ်းထားသည့် သင်္ကန်းတော်မှာ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးခြင်း မရှိသည့်အပြင် ခြလည်းမစားဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အလောင်းတော်၏နံ့ဘေး၌ ခြေအိမ်ဖွဲ့ထားသော်လည်း သင်္ကန်းတော်၊ ခန္ဓာကိုယ်တော်တို့၌ ပျက်စီးချို့ယွင်းမှုမရှိဘဲ ကိုယ်အင်္ဂါများ ပကတိအနေအထားအတိုင်း ရှိနေသည်။ ဂူမသွင်းမီက ချထားသောရွှေမှာလည်း အရောင်မပျက်ဘဲ ရှိနေသည်။

အလောင်းတော်ကိန်းဝပ်ရာ အုတ်ပြာသားကြီးကို တူးဖွဲ့လိုက်သောအခါ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သောအနံ့များ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ အလောင်းတော်မှာ ပုပ်သိုးပျက်စီးခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ပကတိကျိန်းစက်တော်မူနေသကဲ့သို့ ဖူးတွေ့ကြရသဖြင့် ပုသိမ်မြို့တွင် ရဟန်းအလောင်းတော် ပေါ်တော်မူလာပြီဟု ဆိုကြကာ ယနေ့တိုင်(သက်တော် ၈၀ ကျော်ကာလတိုင်) ထားရှိကာ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

စာရေးသူတို့ ရောက်သွားခဲ့ရာ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်တော်မူနေသည့် အုတ်တိုက်မှာ သော့ပိတ်ထားသော်လည်း ကျောင်းတိုက်အတွင်း သီတင်းသုံးတော်မူနေသည့် သံဃာတော်များအား လျှောက်ထားခွင့်ပန်သဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာအား ဖူးမြော်နိုင်ရန် ဦးပဉ္စင်းများက လိုက်လံ၍ သော့ဖွင့်ပေးပါသည်။ အုတ်တိုက်လိုက်ဂူတော်အတွင်း၌ကား ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်ကို မှန်ခေါင်းအတွင်း၌ စိန်ကတ္တီပါသင်္ကန်း လွှမ်းခြုံပေးထားသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာအား ဖူးမြော်ကြည်ညိုမိနေစဉ်တွင် စာရေးသူလွန်စွာအံ့အားသင့်သွားမိရသည်။ နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်တိုင် ကြာခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျိန်းစက်တော် မူနေသည့်အလား ရှိနေသည့် ရုပ်ခန္ဓာပင် ဖြစ်လို့နေပါသည်။ သိထားခဲ့ရသည့် ထူးခြားမှုများနှင့် ယခုမြင်တွေ့ရသည့် အနေအထားတို့ကို ပေါင်းစပ်ထင်မြင်ကြည့်နေမိရာက လိုက်လံသော့ဖွင့်ပေးသည့် သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များထံ ဆရာတော်ကြီး၏ ထေရုပတ္တိကို မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့မိပါသည်။

ပထမမိဂဒါဝုန်ဆရာတော်ကြီး ဦးသုမနစာရမှာ အမရပူရမြို့ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏားမျိုးဆက်မှ ဖွားမြင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ရှမ်းကလေးကျွန်းဆရာတော်နှင့် နာမည်ကျော်သီလရှင်ကြီး မယ်ကင်းအဆက်အနွယ်၊ မဏိပူရကသည်းလူမျိုးဖြစ်ဖွယ် ရှိလေသည်။ ၁၁၉၄ ခုနှစ်၊ နယုန် လဆန်း ၁၀ ရက် ၊သောကြာနေ့ နံနက် ၁ ချက်တီးကျော် အချိန်၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ရှင်သာမဏေဘဝအဖြစ် ခံယူလိုက်ပြီး ဘွဲ့တော်မှာ ရှင်သုမနစာရ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယမောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်အရှင်ဥယျေ ဓမ္မနှင့် ရှမ်းကလေးကျွန်း

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဆရာတော်များထံ၌ ပိဋကတ်စာပေများ သင်ကြားတတ်မြောက်တော်မူခဲ့သည်။ တနင်္သာရီ၊ ရေး၊ ထားဝယ်မြို့များသို့ သာသနာပြုကြွရောက်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရန်ကုန်၊ လက်ပံတန်း၊ ဟင်္သာတမှတစ်ဆင့် ပုသိမ်မြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူဟန် ရှိသည်။

ဆရာတော်သည် ပုသိမ်မြို့သို့ရောက်လျှင် ယခုမိဂဒါဝုန်ကျောင်း၏မြောက်ဘက် ကန်သုံးဆင့်အနီးအပါးတွင် တစ်ပါးတည်း တောရဆောက်တည်ကာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာတော်ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည့် ဒေသသည် တောထူထပ်လျက်ရှိပြီး ဆင်များ၊ကျားများ ခိုအောင်းကျက်စားခဲ့ရာနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် အသည်ကြီးကုန်းအရပ်များသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တောရကျောင်းလေးအနီးတွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင်သူတစ်ဦးက အမှိုက်များ မီးရှို့ရန်စုပုံ၍ အခြောက်ခံထားခဲ့သည်။ ဆရာတော်လည်း ထိုအမှိုက်ပုံအနီးတွင် နံနက်စောစောထကာ တရားရှုမှတ်တော်မူနေရာ တောင်ယာလုပ်သူလည်း အမှိုက်ပုံကိုမီးရှို့ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့မှ ဆရာတော်အား မီးတောက်မီးလျှံများဟပ်ကာ ပတ်ပတ်လည်မီးဝိုင်းနေတော့သည်ကို ဖူးတွေ့ရပေသည်။ မီးများကို ကမန်းက

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ထရာတော်ကြီးများ

တန်း ငြိမ်းသတ်သော်လည်း မရဖြစ်နေသည်။ ဆရာ
တော်ကို ဇွတ်ပွေ့ချီကာ မီးလွတ်ရာသို့ ပင့်ရတော့သည်။
ဒကာလည်း အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကာ အမျိုးမျိုး ဝန်ချ
တောင်းပန်ရှာသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက

“ ဟဲ့. . ဒကာ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ သည်း
ခံပါတယ်။ သင်. . လည်း မသိလို့ လုပ်မိတာပဲ ” ဟု
မိန့်တော်မူတော့မှ တောင်ယာလုပ်နေသည့်ဒကာမှာ စိတ်
သက်သာခွင့် ရသွားတော့သည်။ ထိုသို့ဆရာတော်ကြီးမှာ
သည်းခံခွင့်လွတ်တတ်ကာ မေတ္တာစိတ်အပြည့်အဝ ကိန်း
အောင်းနေတော်မူသည်။ ဆရာတော်အရှင်သုမနစာရ
သည် ထိုနေရာအနီးတစ်ဝိုက်တွင်ပင် ဝိပဿနာတရား
များ ပွားများအားထုတ်နေတော်မူရင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်
ရှိ ရပ်ကွက်များသို့ တစ်ရပ်ကွက်လျှင် သုံးရက်မျှသာ
ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။ သုသာန်စုတင်ကိုလည်းကျင့်
ဆောင်တော်မူခဲ့သည်။ ရဟန္တာဆွမ်းခံကြွတော်မူမည်စ
သည့်အိပ်မက်မြင်မက်သူများ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်
နားဖြစ်ပေါ်လာကာ စိတ်ဝင်တစား ကြည်ညိုနေမိကြသူ
များလာသည်။ လှူဒါန်းကြသူများ၊ ဖူးမြော်ကြသူများ အ
ဆမတန် များပြားလာသောကြောင့် တရားဘာဝနာ ပွား
များကျင့်ကြံအားထုတ်ရမှုများအတွက် စိတ်အနှောင့်အ
ယှက် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်နှင့် ပုသိမ်မြို့အရှေ့ဘက် သစ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ညိုကုန်း၊ မြို့ချောင်း၊ တကုန်းကြီး၊ ကိုးဆောင်း၊ ရေတွင်း
ကုန်း၊ ရေကျော်ကြီး စသည့် ဒေသများသို့ မနားတမ်း
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် သီတင်းသုံးတော်မူရင်း တရားဘာ
ဝနာများကို ပွားများအားထုတ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် တစ်စတစ်စ တရားစကားအ
နည်းငယ် ဟောပြောဆုံးမတော်မူနေခဲ့ရာ ၁၂၄၂ ခုနှစ်
တွင် ပုသိမ်မြို့တွင် နေထိုင်သည့် ဦးကုလားနှင့် အသည်
ကြီးရပ် ပွဲစားကြီး ဦးရန်စိုက်၊ ဒေါ်ချင်းမတို့က မှန်ကျောင်း
ကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသဖြင့် တောရနေရာမှ ယခု
တည်ရှိနေသည့် မိဂဒါဝန်ကျောင်းသို့ ကြွရောက်သီတင်း
သုံးနေခဲ့သည်။ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးရန်စိုက်မှာ အသည်
ကြီးရပ်မှ ကျောင်းစိုက်ရာရပ်ကွက်အထိ နှစ်မိုင်ကျော်
သုံး မိုင်ခရီးကို နေ့စဉ်မပြတ် လာရောက်လေ့ ရှိသည်။
တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်တော် မူနေ
သည့် ဆရာတော်ဦးသုမနစာရ ကိုယ်လုံးတော်မှ အ
ရောင်အဝါများ ပေါ်ထွက်ကွန်မြူးနေသည်ကို ကြည့်ညို
၍ မဝနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်
သည်။ ရောင်းရေးဝယ်ရေးကိစ္စများကို ဒေါ်ချင်းမအား
လွှဲအပ်ထားခဲ့ရာ ဒေါ်ချင်းမမှာလည်း တစ်ပုတ်တစ်
တောင်း ဈေးရောင်း၍ ကောင်းလာသည်။

ဆန်များ ရောင်း၍မကုန်နိုင်လောက်အောင် ပွား

အံ့ဖွယ်ထူးမြား၊ ဆရာတော်ကြီးများ

များလာခြင်း၊ ဆန်များအပြင် ဆီအိုးများကို ကြည့်မိရာ ဝေလျှံကျလာနေသည့်ဆီအိုးများကို တွေ့မြင်ကြရခြင်း စသော ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယ(လက်ငင်းအကျိုးပေး)ကံကို သဘောပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ ၁၂၄၃ခုနှစ်တွင် ပိဋကတ် တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ထပ်မံ၍ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းတိုက်ရေစက်ချပွဲသို့ အုတ်ဖိုဆရာ တော်ကြီးသည် နောက်ပါသံဃာများနှင့်အတူ ကြွရောက် ချီးမြှောက်ကာ တစ်ဝါဆိုသီတင်းသုံးပေးသွားခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးသုမနစာရ၏ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား ဣရိယာပုတ်လေးပါးစလုံးသည် ကြည်ညိုဖွယ် ရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ဆရာတော်သည် အမြဲလို လိုပင် စက္ခုဣန္ဒြေကို စောင့်ထိန်းတော်မူသည့်အနေဖြင့် မျက်လွှာချထားတော်မူသည်က များပါသည်။ ဟောဖော် ညွှန်ပြဆိုဆုံးမသည့်အခါ၊ တရားချီးမြှင့်သည့်အခါများ တွင်လည်း စကားအပို ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ထိထိမိမိနှင့် တိုရှင်း လိုရင်းကျလောက်မည့် စကားလုံးများကိုသာ နှုတ်မှဖွင့်ဟတော်မူလေ့ရှိသည်။ သင်္ကန်းရုံရာတွင်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် သေသပ်ပိရိစ္ဆာ ဝတ်ရုံတော် မူလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ အနီးကပ်နေကြသည့် တပည့်များ ပင် ဆရာတော်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသားများကို မြင်ဖူးကြသည်ဟူ၍ မရှိချေ။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည့် အခါများတွင်လည်း ဆွမ်းလုတ်ယူခြင်း၊ စားခြင်း၊ ဇွန်း ပန်းကန်ကိုင်တွယ်ခြင်း တို့တွင် ညင်သာသိမ်မွေ့လွန်းသည့်အတွက် ဖူးမြင်တွေ့ ခွင့်ရကြသည့်သူတိုင်း၏ ရင်ထဲ၌ ကြည်ညိုစိတ်များ၊ ငြိမ်းကြည်အေးချမ်းမှုများ၊ ကြည်နူးမှုများ ပေါ်လာမိကြကာ ဖူးလို့မဝနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသည့်စိတ်ကအစ လှုပ်ရှားထိတွေ့ရသမျှ ပြုပြင်သမျှ ကိုယ်အမူအရာအားလုံးကို သတိဖြင့် ရှုမှတ်လျက်ရှိနေသည်မှာ အရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စင်သူမြတ်လောင်းတို့၏ သဘောတော်ပင် ဖြစ်သည်။

“ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူတာ တောင် အလွတ်ဘုဉ်းမပေးပါဘူး။ ဆွမ်းလုတ်တိုင်း၊ ဆွမ်းလုတ်တိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှစ်မျိုးနဲ့ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါတယ်”

အထက်ပါစကားမှာ ဘုရားရှင်အား အသေးစိတ် လေ့လာသူ ဥတ္တရလုလင်က သူ၏ဆရာဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီးအား ပြောပြသည့် စကားပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ဆရာတော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်ကို ကြည်ညိုလွန်းသဖြင့် ဆွမ်းလာကပ်ကြသူ များပြားလှပါသည်။ ဆရာတော်သည် သက်တော်အတော်အတန်ထောက်လာသောအခါ တပည့်သံဃာ၄၀

အံ့စွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကို တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဒသနအား လွှဲအပ်ကာ ကိုယ်တော်တိုင်မှာမူ အပ္ပမာဒ သတိပဋ္ဌာန် အလုပ်ဖြင့်သာ မွေ့လျော်တော်မူနေခဲ့သည်။ သက်တော် ၇၀ရှိပြီဖြစ်သော ၁၂၄၆ခုနှစ်တွင် ကလျာဏီပွဲစားကြီး ဦးသာ၊ ဒေါ်စောတို့ သီးသန့်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် တစ်ထပ်တိုက် ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူရင်း ဝိပဿနာတရား ပွားများခြင်း အလုပ်ကိုသာ စဉ်ဆက်မပြတ် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့သည်။ သက်တော် ၈၀ တိုင်သည်အထိညအခါများတွင် သုသာန်သို့ ကြွရောက်တော်မူကာ တရားအားထုတ်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်မှုများအရ အောင်လမ်းသို့ မြန်ကြွတော်မူသွားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်ကိုသိနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ပရိယတ္တိဘက်ကလည်း ပြည့်စုံတော်မူလှသည်ကိုမူ ဆရာတော်ကြီး ပြုစုတော်မူခဲ့သည့် ဒသသီလဝိနစ္ဆယကျမ်း၊ ဝန္တနာဒိ ဝိနစ္ဆယကထာ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကထာ၊ သြဝါဒကထာစာတမ်း၊ ထထာဝိနိယာ၊ သယံပနာယိက စာတမ်း (ပ+ဒ) စသော ကျမ်းများကို ၁၂၇၁ ခုနှစ်အတွင်းက ပြုစုထားသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြင့်သိနိုင်ပါသည်။ ပထမနှင့် ဒုတိယဒွါရ သာသနာတို့၏ ဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ်တော်မူသော အုတ်ဖိုဆရာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

တော်ကြီးနှင့် လက်ပံတန်း မဟာဗောဓိဝန်ဆရာတော် ကြီးတို့ ၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ၁၂၇၅ ခုနှစ်များတွင် ပျံလွန် တော်မူခဲ့ကြရာ ၁၂၇၅ ခုနှစ်မှစ၍ ဆရာတော်ကြီးအား တတိယသာသနာပိုင်အဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသော် လည်း ဆရာတော်ကြီးက သတိပဋ္ဌာန်အာနာပါနကိုသာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အလိုတော်ကျအတိုင်း အဓိကထားကာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းတော်မူခဲ့သည်။

၁၂၈၁ ခုနှစ်တွင် မန်လည်ဆရာတော်ကြီး ပုသိမ်မြို့သို့ ကြွလာတော်မူသည်။ ပုသိမ်မြို့တွင် ရောက် ရှိနေစဉ် မန်လည်ဆရာတော်ကြီးသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်တော်မူခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသော ဆရာတော် ကြီးတစ်ပါး မိမိနဖူးပြင်ထက်၌ စင်္ကြံကြွနေသည်ဟုပင်။ အိပ်မက်အရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များအကြောင်း စုံ စမ်းကြည့်သောအခါ မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်ကြီးအ ကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရတော့သည်။

မန်လည်ဆရာတော်ကြီးသည် မိဂဒါဝုန်ဆရာ တော်ကြီး ဦးသုမနစာရထံမှောက် အရောက်သွား၍ လှူ ဖွယ်ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းကာ ဘာသာသာသနာရေး ဆွေး နွေးဦးချပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ ကျောင်းတိုက်အဝသို့ရောက်ခါ မှ ဆရာတော်ကြီးအား တစ်ကျော့ပြန်ဖူးသည်။ မန်လည်

အံ့ဩဖွယ်ကားခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုက်တန်မွန်မြတ်လောက်အောင် လှူဒါန်းလိုစိတ်၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်တို့ ပြင်းပြလာသည် နှင့် မိမိကိုယ်၌ လွမ်းခြုံထားသော အလွန်အဖိုးတန် ကောင်းမြတ်သည့် ကတ္တိပါသင်္ကန်းကြီးကို အလှူခံတော် မူရန် လျှောက်ထားကာ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဆရာ တော်ကြီး ဦးသုမနစာရက

“ မန်လည်ဆရာတော်သည် ဘုန်းကံကြီးမား သည့် ပညာရှိ ရဟန်းကောင်းတစ်ပါး ဖြစ်တော်မူသည်။ ဒါ ကြောင့် သူလှူတဲ့သင်္ကန်းကြီးဟာ ငါတို့ ဆင်မြန်းရန် မထိုက်တန်ပါ။ သိမ်တော်ကြီးတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ သည့် လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးအား သွားရောက်တင် လွှမ်းပြီး လှူဒါန်းကြပါ”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အနီးရှိ ဒကာများက လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးအား သွား ရောက် တင်လှူခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို စဉ် ဆက်မပြတ် ပွားများအားထုတ်နေတော်မူရင်း ၁၂၈၃ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ သက်တော် ၈၉ နှစ်တွင် အောင်လမ်းသို့ မြန်းကြွသွားတော်မူခဲ့သည်။ မည်သို့အဓိဋ္ဌာန်ပြုသွားခဲ့လေသည်မသိ။ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုးမပျက် မစီးဘဲ ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက် တည် ရှိနေခဲ့သည်က အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည့် အနေ

အထားတွင် ရှိနေပါသည်။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ။

ကိလေသာ အာသဝေါကုန်သော ရဟန္တာအရှင်
သူမြတ်များ၏ အလောင်းတော်သည် အပုပ်နံ့မထွက်
ကြောင်း သုတ္တနိပါတ်၊ အာမဂန္ဓသုတ်အဖွင့်(၃၀၃)၌အ
ထင်အရှား ရှိသည်ကို သတိချပ်ရင်း တစ်ခါတစ်ခေါက်အ
ရောက်သွားကာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်း၊ ဆုပန်ခြင်းများ ပြုကြ
မည်ဆိုပါက အောင်ကြောင်းအောင်ရာ အဖြာဖြာတို့
သည် မုချမသွေ ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်မြေ့မှန်ရာ အရောက်လှမ်းခွင့်ကြိုနိုင်ကြပါ
စေ။

ရေးဖြစ်အောင်ရေးပါဟု တိုက်တွန်းကြသော
ဆရာချစ်မင်းသူနှင့် ဆရာမ မရည်မွန်(ကျံပျော်) တို့အား
ကျေးဇူးတင် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊
အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁။
ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၇။

အံ့ဩထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

၈၀၀

အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ
အံ့ဩထူးခြားဆရာတော်ကြီးများ

ပုဂံသုတေသန
အဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်

မဟာထေရ်မြတ် ရုပ်ခန္ဓာလျောင်းစက်ရာ

ရွှေစာရံစေတီအပါးမှာ

စာရေးသူ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ရန်ကုန် မြို့၊ ကမ်းနားလမ်းနှင့် ၃၂ လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော ခြောက်ထပ်ရုံးကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ တောင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ဒလမြို့တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ အလုပ်ပိလွန်းသော အခါတိုင်းလိုလိုပင် အညောင်းပြေ အကြောလျော့သည့် အနေဖြင့် ခြောက်ထပ်ရုံး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်သွားကာ လေကောင်းလေသန့် ရှုရှိုက်ရင်း ဒလဘက်ကမ်းရှိ အဝေးမြင် ရှုခင်းများကို တက်ကြည့်ဖြစ်လေ့ ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ကြာသပတေးနေ့က မိုးအုံ့နေသည့် ကြားကပင် အလုပ်လုပ်ရင်း နောက်ကြောများ တက်လာသဖြင့် ခါတိုင်းလိုပင် ရုံးအပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်သွားမိ ဖြစ်သည်။ မိုးအုံ့နေသဖြင့် ဒလမြို့မြင်ကွင်းက ဇာပဝါပါးတစ်ထည် လွှမ်းခြုံနေသည့်အလား ဖြစ်နေသည်။ စာရေး

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သူလည်း တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းမှ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ မျက်စိကစားလိုက်မိသည်။ စာရေးသူအကြည့်တို့ ရပ်တန့်သွားရကာ ဒလမြို့တွင် ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေသည့် ရွှေစာရံ စေတီတော်မြတ်ကြီးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိဖြစ်တော့သည်။

ရွှေစာရံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ အလင်းတန်းများ လေးငါးချက်ခန့်မျှ လက်လက်ထွက်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားမိကာ ထိုနေရာသို့ အရောက်သွားကာ လေ့လာရင်း ရွှေစာရံစေတီအကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသားတင်ပြဦးမည်ဟု စိတ်ကူးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရမိပါသည်။ စာရေးသူလည်း ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဒလမြို့ဘက်ကမ်းသို့ အရောက်လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး တပည့်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဒလဘက်ကမ်းသို့ အရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒလဘက်ကမ်းရောက်တော့မှ ရွှေစာရံစေတီတော် တည်နေရာသည် ဆုတောင်းပြည့်ဝစေသည့် အောင်မြေမှန်ရာ နေရာတစ်နေရာဖြစ်မှန်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတော့သည်။ ရွှေစာရံစေတီတော်မှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီတော်တစ်ဆူပင် ဖြစ်ပါသည်။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ရဟန္တာ ရှင်ဂဝံပတီ၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် နောက်ပါသံဃာတော်များ ခြံရံလျက် ရာမညတိုင်း၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူလာခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ကြည်ညိုရန် ရသေ့ ၂၄ ဦးလည်း သထုံပြည်သို့ အရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ရသေ့ ၂၄ဦးအား အကြီးအမှူးပြုလုပ်လျက်သွားသူမှာ သီဟဒီပကျွန်း ဥတ္တရဂံကုန်းနေ ရသေ့ခေါက်ခေါ် တိဿရသေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒလဒီပ၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်သော ဒလဒီပရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန်အခွင့် မသာသဖြင့် ကိုးကွယ်ရာတစ်ခုခု ရလေသော် ကောင်းလေမည်ဟု မြစ်ကမ်းခြေတောစပ်တစ်နေရာတွင်ထိုင်ကာမြတ်စွာဘုရားအား အာရုံပြုနေတော့သည်။ ထိုစဉ် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အရိပ်တော်သည် ဒလဒီပရသေ့ ရှေ့မှောက်တွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာတော်မူသည်။ ထိုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သာသ နာနှစ် ၂၃၆ တွင် သီဟဒီပခေါ် ဘောဂသေနမင်းက စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထားခဲ့သည်။ ကျိုက်ဆာယာ ဟု အမည်ပေးရာ ကျိုက်-ဘုရား၊ ဆာယာ-အရိပ်၊

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ဘုရားအရိပ်စေတီတော်အဖြစ် တည်လာခဲ့သည်ကစ၍ ယနေ့တိုင် ရွှေစာရံစေတီတော်ဟု ဘွဲ့တော်နာမ ထင်ရှားလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရွှေစာရံဘုရားပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်နေမိရာက ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းမှာ ရွှေစာရံစေတီတော်မြတ်အနီးတွင်ပင် တည်ရှိနေပါသည်။

ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းအတွင်း ဝင်မိသည်နှင့် စံကျောင်းပေါ်တွင် ပူဇော်ထားရှိသည့် ရဟန္တာဦးပညာ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ ရဟန္တာဦးပညာ၏ ရုပ်ခန္ဓာတော်မှာ မပျက်မစီး၊ မယိုမယွင်း၊ မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိငြိမ်သက်စွာ လျောင်းစက်နေပါသည်။ ရဟန္တာဦးပညာ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါသည်။

ရဟန္တာရှင်မြတ် ဦးပညာ၏ ငယ်နာမည်မှာ မောင်လိပ်ဖြစ်သဖြင့် လူအမည်အားဖြင့် ဦးလိပ်ဟု အသိများခဲ့ပါသည်။ မောင်လိပ်ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းကလည်း ဆန်းကြယ်လွန်းလှပါသည်။ မွေးခါစတွင်ဆန်ကောကြီးအတွင်း အနီးခင်း၍ သိပ်ထားစဉ် ဆန်ကောအောက်၌ ဧရာမလိပ်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်နေသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မောင်လိပ်ဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့

အံ့ဩဖွယ်ရာ အရာတော်ကြီးများ

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ဦးပညာကို ပဲခူးတိုင်း၊ ပဲခူးမြို့၊ အိုးဘိုကုန်းရပ်ကွက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မင်း တုန်းမင်းလက်ထက် အင်္ဂလိပ်တို့ အောက်မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်၍ ကာလဒေသ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသဖြင့် ပဲခူးမြို့၊ အိုးဘိုကုန်းရပ်ကွက်မှ ဒလမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ ဒလသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့်နေ၍ ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် ရှင်ပြုသည်။ ထိုမှ တစ်ဆက်တည်း ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကာ ကျောင်းထိုင်နိုင်လောက်သော အရွယ်၌ ကျောင်းထိုင်တော်မူခဲ့သည်မှာ ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်း၌ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးပညာကိုယ်တော်သည် ဥပုသ်နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ကုန်းကြောင်းသွားရောက်ကာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး တို့ဖြင့် ပူဇော်လေ့ ရှိသည်။ ဆွမ်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံထွက်လေ့ရှိပြီးမှ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ နံနက် ငြနာရီအချိန်တိုင်း ဆွမ်းခံထွက်လေ့ ရှိသည်။ ငြနာရီအချိန် တစ်ချိန်တည်း၌ပင် ဒလ၊ မော်လမြိုင်၊ ဟင်္သာတ စသော မြို့များတွင် ဆွမ်းခံကြွနေသည့် ဦးပညာကို ဖူးတွေ့ကြရသူများ ရှိခဲ့သည့်အတွက် ဆုံစည်းမိကြ၍ မိမိတို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရပုံများအား ပြန်လည်ဖလှယ်မိကြသည်တွင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

သည်။ ရဟန်းတို့၏ သိက္ခာသီလကို အထူးလေးစားလျက် မေတ္တာစသော တရားများကို ပွားများအားထုတ်၍ နေထိုင်သော သီလဝန္တ မေတ္တာဝိဟာရိပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဟန်တူသည့် ဦးပညာ သီတင်းသုံးတော်မူသည့် ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းသို့ ဒါယ ကာ၊ ဒါယိကာမများ အသွားအလာ အဝင်အထွက် အလွန်နည်းပါးခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိခွင့်ရခဲ့သည်။

ဦးပညာ ပျံလွန်တော်မူခါနီး အချိန်ကာလ၌ ရပ်ဝေးမြို့များမှ ဒလမြို့၊ ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းမှ ဦးပညာကိုယ်တော် ရဟန္တာဖြစ်သည်ဟု အိပ်မက်အရ လာရောက် ဖူးမြော်ကြရာမှ အဆင့်ဆင့်ကြားသိရသဖြင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးရှိ မြို့ရွာများမှ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းဖြင့် လာရောက်ဖူးမြော်ကြသည်မှာ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကား လွန်းလှသည်ဟု သိမိခဲ့ကြသော အသက်ကြီးသူတို့ ပြန်လည် ပြောပြခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များသာ လာရောက်ဖူးမြော်ကြသည်မဟုတ်ဘဲ နွားများ၊ မြင်းများ၊ မြွေသတ္တဝါများလည်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်၍ ဖူးမြော်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

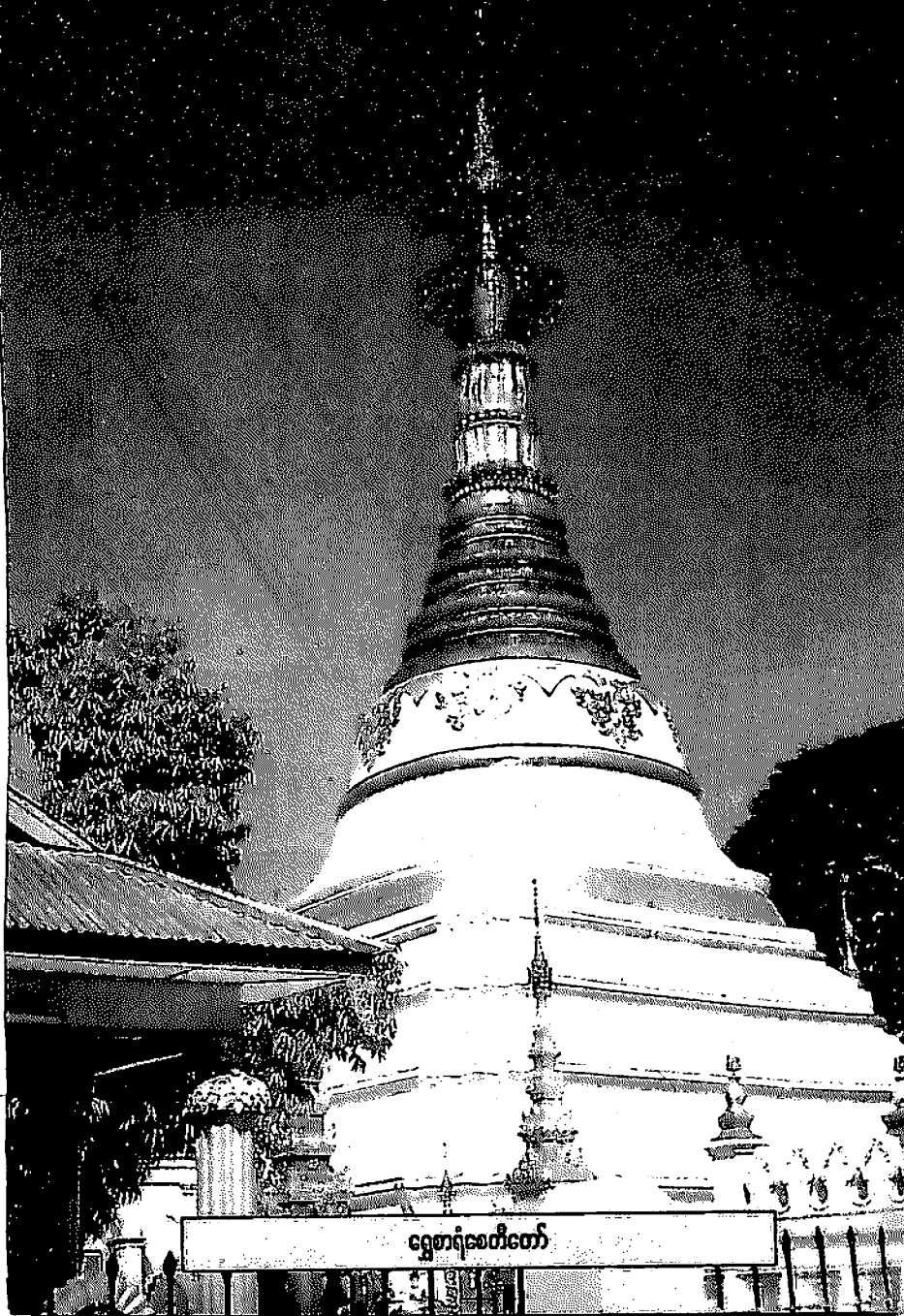
ဦးပညာသည် အရပ်ရပ်မှ လာရောက်ဖူးမြော်သူများ လာရောက်ခြင်းမစဲမိပင် ပျံလွန်တော်မူသည်။ ပျံလွန်တော်မူသည်နှင့် ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ကြေးခေါင်းတွင်

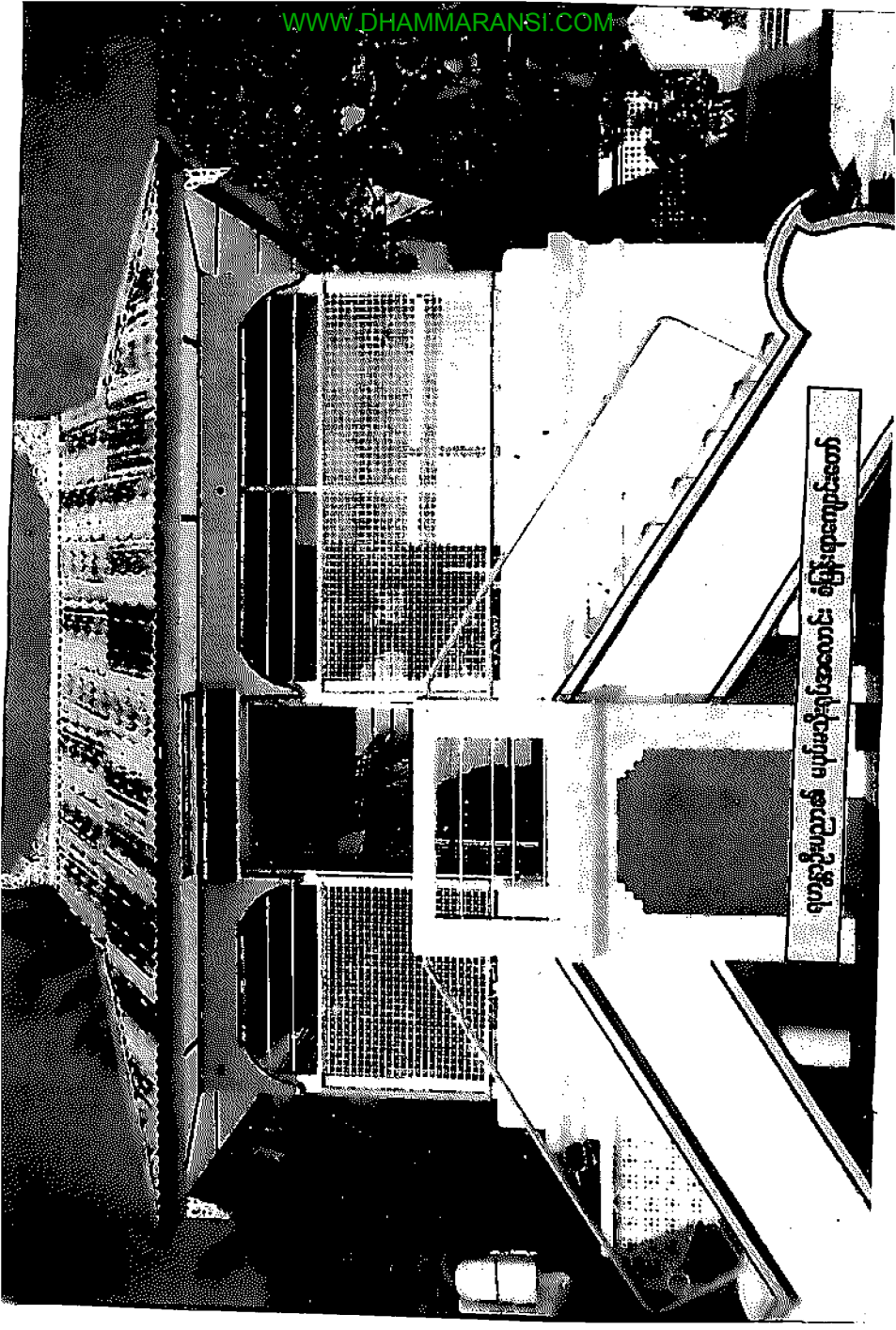
ဒလရဟန္တာဦးညွှန်၏ ရုပ်အလောင်းပျက်စားတော်အား တတ်ပုံရိုက်ယူထားစဉ်

ဒလရဟန္တာဦးမညာ၏ ရုပ်အလောင်းမျက်နှာတော်အား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားစဉ်

ရွှေစင်္ကြာတော်

ရဟန္တာ့မဟာဇာတ် မဂ္ဂဇာတ်အတွက် ရိုက်ကူးရန်

ထည့်သွင်းကာ ကြေးပုခက်တွင်တင်လျက် ထားရှိသည်။ ကြေးပုခက်ကို ရှစ်လက်မပတ်လည် ကျွန်းတိုင်များဖြင့် အခိုင်အမာ ဆောက်ထားသော နိဗ္ဗာန်ကျောင်း၌ သံဝရန်တာပြုလုပ်ကာ ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲလျက် အပူဇော်ခံထားခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ကာလ မည်မျှကြာအောင် ထားခဲ့ကြသည်ကိုမူ မသိနိုင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ပြောင်းရွှေ့၍ အုတ်ဂူအတွင်းသို့ သွင်းလျက် ကိုးကွယ်ထားကြပြန်သည်။ အုတ်ဂူကြီး၏ ပမာဏမှာ အလျား ၂၁ပေ၊ အနံ ၁၈ပေ၊ အမြင့် ၂၃ပေရှိပြီး အလွန်တင့်တယ်သော ရှေးလက်ရာဂူကြီး ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာကိုယ်တော်ဦးပညာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ရာကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ရဟန္တာပျံလွန်တော် မူပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းကို ရဟန္တာကျောင်းဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ရွှေစာရံစေတီတော်အနီးတွင် ရှိသည့် ရဟန္တာဂူကြီး အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်။ ဂူပျက်ကြီးအတိုင်း ၁၈နှစ်ကြာ ရှိနေခဲ့ရာမှ ၁၃၂၃ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့မှ စတင်၍ ဂူပျက်ကြီးကို လူပေါင်းများစွာဖြင့် တူးဖော်ရှင်းလင်းရာ တန်ခူးလဆန်း ၄ ရက်နေ့၊ မွန်းလွဲ ၁ နာရီအချိန်တွင် ကြေးခေါင်းကို ထုတ်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ယူရရှိပြီး တန်ဆောင်းအတွင်း ညောင်းစောင်းပေါ်၌ ခေတ္တထားရှိရာ ဖူးမြော်သူမစဲဘဲ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ပရိသတ် ကို တောင်းပန်၍ အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ပေး ကြပါရန်မေတ္တာရပ်ခံ ယူရသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာတော် အခြေအနေကို သိလို၍ မျက်နှာတော်ပေါ်ရုံ ကြပ်ကို ချိုး၍ ကြပ်ကြိုးကို ဖြေလျက် အဝတ်များကို ဖယ်ရှားဖွင့် လှစ်လိုက်သောအခါ မဏိဥက္ကောင်းတော် ရွှေအပြည့် ချထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာတော်မှာ မူလအ တိုင်း ပုံစံမပျက်ဘဲ ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း ဖူးတွေ့ ကြရလေသည်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ခံတွင်းပါးစပ်မှ မောင်း ကွင်းလက်စွပ်ခေါ် မိုးကြိုးလက်စွပ် ၇ ကွင်းကို တွေ့ကြရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုသို့ ထူးခြားဆန်းကျယ်စွာ ဖြစ်တည်လာခဲ့ရ သည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ် ဦးပညာ၏ ရုပ်ခန္ဓာတော်မှာ ယနေ့တိုင် မပုပ်မသိုး၊ မပျက်မစီး တည်ရှိလျက် ရဟန္တာ ကျောင်းခေါ် ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ပင် စံ နေတော်မူပါသည်။ ထိုသို့ စံနေတော်မူသည့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်၏ ငယ်နာမည်မှာ မောင်လိပ်ဟူ၍ ဆိုထား သည်ကို သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ မောင်လိပ်ဟု အမည်ရ လိုက်ခြင်းက နိမိတ်တစ်ခုလေလားဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

မိလိန္ဒပညာ ပါဠိတော်၌ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် ရှင်

နာဂသိန်နှင့် ဆည်းကပ်လျှောက်ထားခဲ့သည့် အကြောင်း အရာများ အထင်အရှားရှိနေပါသည်။ မိလိန္ဒမင်းကြီး လျှောက်ထားချက် တစ်ချက်ကို အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ ထိုအချက်မှာ မိလိန္ဒမင်းကြီးက

“ အရှင်နာဂသိန် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လိပ်၏ ငါးပါးသော အကြောင်းအင်္ဂါရပ်ကို ယူအပ်၏။ ကျင့်အပ်၏ဟု ဟောတော် မူရာ၌ အကြောင်းအင်္ဂါငါးပါးဟူသည် အဘယ်နည်း ” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ အရှင်နာဂသိန် မထေရ်က

“ မင်းကြီး၊ ရေလိပ်သည် ရေတွင်သာလျှင် ကျင်လည်၍ ရေတွင်သာလျှင် နေလေ့ရှိသည်။ ထို့အတူ ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ အကျိုး စီးပွားနှင့်ယှဉ်သော သနားခြင်း၊ မေတ္တာမျှခြင်းနှင့်တကွ ပြန်ပြောသော စိတ်ဖြင့် နှံ့၍ နေအပ်၏။ မင်းကြီး၊ ဤသည် လျှင် လိပ်၏ရှေးဦးစွာသော အင်္ဂါတစ်ရပ်ကို ယူခြင်းတည်း။

တစ်ဖန်လည်း . . . ။

မင်းကြီး၊ လိပ်သည် ရေ၌ ဦးခေါင်းကိုချိ၍ပေါ်လတ်သော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို အကယ်၍ မြင်အံ့။ ထိုအရပ်၌ပင် ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ

အံ့ဩစကားများ ဆရာတော်ကြီးများ

တို့သည် မမြင်စေသတည်းဟု ငုပ်လေသကဲ့သို့ ထို့အတူ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ကိလေသာအာရုံတို့ မိမိ အနီး၌ ကျရောက်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့။ ငါ့ကို မမြင်စေကုန် သတည်းဟု မိမိ၏စိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်းဟူသော အာ ရုံ၌ ချုပ်တည်း၍ ငုပ်အပ်၏။ မင်းကြီး၊ ဤသည်သာလျှင် လိပ်၏ နှစ်ခုမြောက်သောအင်္ဂါကို ယူခြင်းတည်း။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း မင်းကြီး လိပ်သည် ရေမှ ထွက်၍ မိမိကိုယ်ကို နေလှန်းသကဲ့သို့ ထို့အတူ ယော ဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း၊ စကြိုသွားခြင်းဖြင့် မိမိစိတ်ကို သိမ်းဆည်း၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား၌ စိတ်ကိုလှန်းအပ်၏။ မင်းကြီး ဤသည်ပင်လျှင် လိပ်၏ သုံးခုမြောက်သော အင်္ဂါကို ယူခြင်းတည်း။

ထိုမှတစ်ပါး . . . ။

မင်းကြီး၊ လိပ်သည် ရေမှထွက်၍ မိမိကိုယ်ကို နေလှန်းသကဲ့သို့ ထို့အတူ ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းလာဘ်လာဘအကျော်အစောကိုစွန့်ပစ်၍ ဆိတ် ငြိမ်ရာ အရပ်၌သာလျှင် နေအပ်၏။ မင်းကြီး၊ ဤသည် လျှင် လိပ်၏ လေးခုမြောက်သောအင်္ဂါကို ယူခြင်းတည်း။

ထိုမှတစ်ခါ . . . ။

မင်းကြီး၊ လိပ်သည် ကျက်စားအံ့သောငှာ သွား သည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်အံ့။ အသံကိုမူ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

လည်း ကြားအံ့။ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို မိမိအခွံအတွင်းသို့ဝှက်၍ တိတ်တိတ်နေလျက် ကိုယ်ကိုစောင့်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း အလုံးစုံသော အာရုံတို့သည် ရှေးရှုထင်ကုန်သည်ရှိသော် ခြောက်ပါးသောဒွါရ၌ စောင့်ရှောက်ပိတ်ပင်အပ်သော တံခါးကို မဖွင့်လှစ်မူ၍ မိမိစိတ်ကို ကောင်းစွာ သိုမှီးစောင့်စည်း၍ သတိသမ္ပဇင် အဆင်အခြင် အမြော်အမြင်ဖြင့် ရဟန်းတရားကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်လျက် နေအပ်၏။ မင်းကြီး၊ ဤသည်ကား လိပ်၏ ငါးခုမြောက်သော အင်္ဂါကို ယူခြင်းတည်း”ဟု မိလိန္ဒမင်းကြီး၏အမေးကို အရှင်နာဂသိန် ဖြေတော်မူခဲ့သည်ကို တွေးကြည့်မိပါက ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက လိပ်နိမိတ်ပြုကာ မောင်လိပ်ဟု တွင်ခဲ့သည်မှာ ရဟန္တာ ဦးပညာဖြစ်လာမည်ဟူသည့် တင်ကြိုထင်လာခဲ့သော အရိပ်အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်မည်မှာ သေချာပါသည်။ ရွှေစာရံစေတီတော်ဝန်းကျင်နှင့် ရဟန္တာကျောင်းခေါ် ရွှေပေါက်ပင်ကျောင်းတို့မှာ ရှေးဟောင်းကျစဉ်ကတည်းက အောင်မြေမှန်ရာ နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်လာရောက်ဝင် နေကြသူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ တွေ့ရသည်။ ဆိတ်ငြိမ်လှသည့် ရဟန္တာကျောင်းဝင်းမှအထွက်တွင် အပေါ်ညိုအောက်ညို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် ၇၀ ကျော်

အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆရာတော်ကြီးများ

ကျော်ခန့်ရှိသည့် အဘတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအဘက

“ သား၊ ရဟန္တာခန္ဓာ လျောင်းစက်ရာက ပြန်လာခဲ့တာလား။ တစ်ခေါက်နဲ့တော့ မပြည့်စုံဘူးကွ။ လိုရာဆုတောင်းချင်ရင် ကိုယ့်မွေးနေ့တိုင်း ငါ့ခေါက်အနည်းဆုံး လာဆုတောင်းရတယ်။ သရဏဂုံသုံးပါးကို ပုတီးကိုးပတ် စိပ်ပြီးရင် အနည်းဆုံး ကိုးမိနစ်လောက်တော့ မေတ္တာဘာဝနာပွားပြီးမှ လိုရာဆုကို တောင်းပေတော့။ သား လိုရာဆန္ဒတွေ အမှန်တကယ် ပြည့်ဝစေလိမ့်မယ်ကွယ်” ဟုပြောကာ ရဟန္တာရုပ်ခန္ဓာ တည်ရှိသည့်နေရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသည်ကို ကြည့်နေမိလိုက်ပါတော့သည်။

မိုးကိုးကား

ဒလမြို့၊ မြို့မဇေယျဝတီဆရာတော်
ရေးသားစီရင်သော ဦးပညာအမည်ရှိ ဒလရဟန္တာ။

အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၁၂၊
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
သူရဇ မဂ္ဂဇင်း။

အောင်သာကျော်